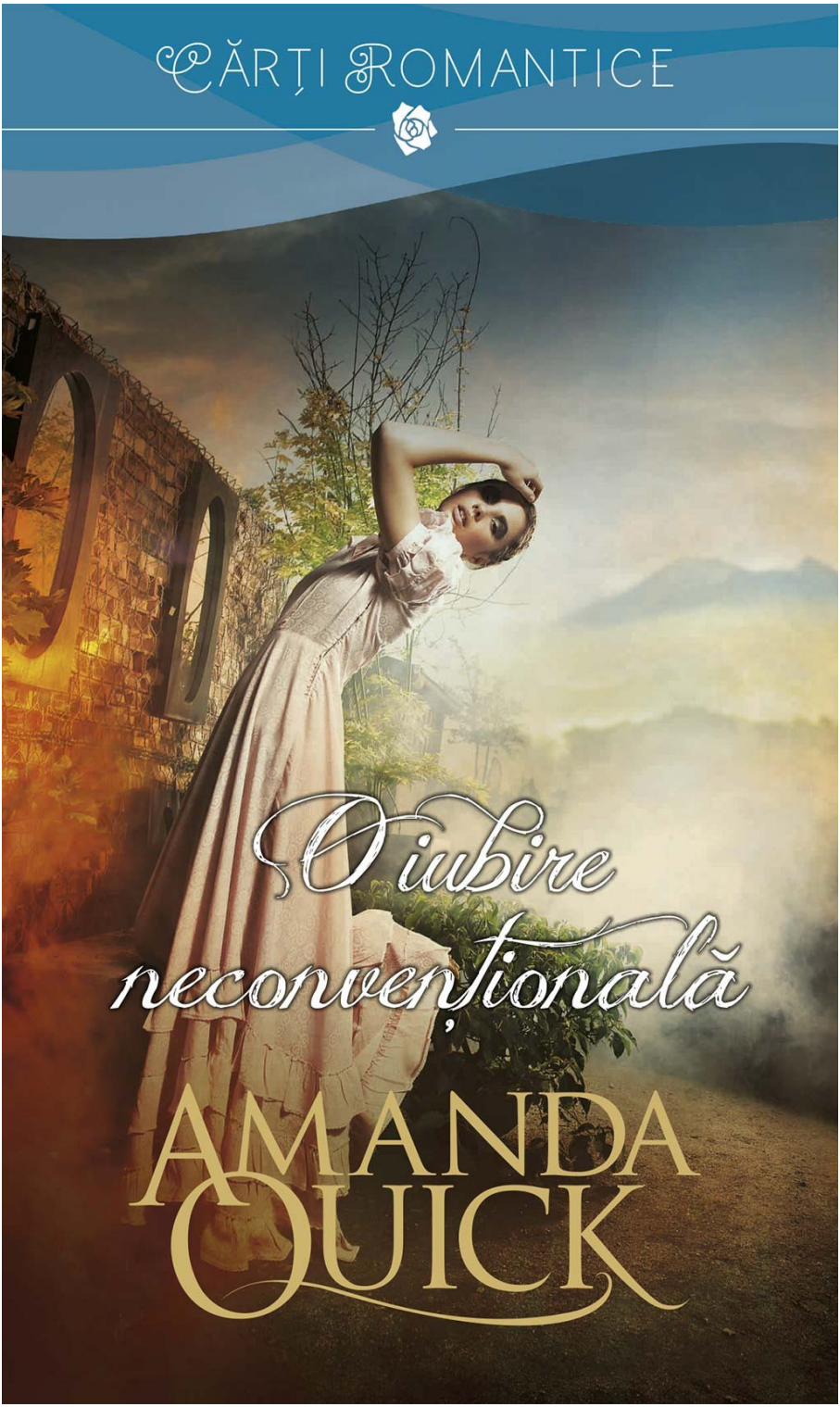
CĂRȚI ROMANTICE

O iubire neconvențională

AMANDA QUICK

Amanda Quick

O iubire neconvenţională

Lie by Moonlight
Amanda Quick
Copyright © 2005 Jayne Ann Krentz

Lira este marcă înregistrată a Grupului Editorial
Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O iubire neconvenţională
Amanda Quick

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Quick, Amanda
O iubire neconvenţională/Amanda Quick;

trad.: Laura Frunză. — Bucureşti: Litera, 2014
ISBN: 978–606–741–588–9
I. Frunză, Laura (trad.)
821.111(73) – 31 = 135.1

Amanda Quick

O iubire neconvenţională

Traducere din limba engleză
Laura Frunză

Cuprins

capitolul 1.....10

capitolul 2.....17

capitolul 3.....40

capitolul 4.....46

capitolul 5.....66
capitolul 6.....77
capitolul 7.....80
capitolul 8.....88
capitolul 9.....93
capitolul 10.....116
capitolul 11.....123
capitolul 12.....129
capitolul 13.....140
capitolul 14.....144
capitolul 15.....150
capitolul 16.....160
capitolul 17.....175
capitolul 18.....180
capitolul 19.....190
capitolul 20.....203
capitolul 21.....212
capitolul 22.....219
capitolul 23.....226
capitolul 24.....233
capitolul 25.....236
capitolul 26.....242
capitolul 27.....247

capitolul 28.....262
capitolul 29.....274
capitolul 30.....280
capitolul 31.....291
capitolul 32.....308
capitolul 33.....327
capitolul 34.....335
capitolul 35.....337
capitolul 36.....344
capitolul 37.....353
capitolul 38.....360
capitolul 39.....364
capitolul 40.....368
capitolul 41.....378
capitolul 42.....382
capitolul 43.....385
capitolul 44.....402
capitolul 45.....412
capitolul 46.....420
capitolul 47.....423

Dedicată tuturor profesorilor din lume. Voi schimbaţi viitorul de fiecare dată când păşiţi într-o sală de curs.

capitolul 1

În a doua jumătate a epocii victoriene

Miezul nopţii într-un cimitir învăluit în ceaţă. „Nu cred să existe un loc mai întunecos pe lumea asta”, se gândi Annie Petrie.

Se cutremură şi îşi strânse mai tare pelerina în jurul gâtului. Niciodată nu-i fusese mai teamă ca acum, dar zvonurile despre bărbatul pe care venise să-l întâlnească aici erau foarte explicite. Îl puteai întâlni la ora şi în locul alese de el sau nu-l mai întâlneai deloc.

Se gândise şi se răzgândise de o mie de ori

în ziua aceea dacă să vină sau nu aici în această noapte. Nervii o lăsaseră aproape de tot în dimineaţa respectivă, când se trezise şi descoperise biletul pe noptieră.

Ridicase bucata de hârtie cu degete tremurânde, îngrozită la gândul că el intrase în încăperile ei în toiul nopţii. Cumva reuşise să treacă de uşile zăvorâte şi de ferestrele acoperite cu obloane. Nu auzise nici măcar o şoaptă de sunet, nu-i simţise prezenţa. Parcă fusese vizitată de o fantomă.

Când se liniştise îndeajuns cât să citească mesajul laconic, descoperise că acesta conţinea o simplă listă de instrucţiuni. În cele din urmă, ştiind că nu avea să mai poată dormi liniştită niciodată dacă nu afla nişte răspunsuri, se supusese fiecărei indicaţii de pe listă cu mare atenţie.

Instrucţiunile menţionau să stingă felinarul când intra pe porţile cimitirului, iar acum lampa emana doar o lumină slabă care se reflecta în ceaţa stranie. Siluetele negre ale pietrelor de mormânt, ale criptelor şi ale monumentelor se conturau ameninţătoare în umbrele învăluite de abur.

Avu nevoie de fiecare dram de voinţă pentru a continua să meargă. „Dacă tot am ajuns până aici”, îşi spuse ea. Nu voia să se dea bătută. Măcar atât putea face pentru biata Nellie.

— Bună seara, doamnă Petrie.

Vocea aceea era la fel de sumbră şi de periculoasă precum cimitirul. Se auzea din pragul unei cripte din apropiere. Annie împietri, prea speriată să ţipe, darămite să fugă.

Vocea unui domn, îşi dădu ea seama. Deducţia asta o făcu să se simtă şi mai neliniştită. Reuşi să se întoarcă încet, chinuindu-se să-l distingă în negură, dar lumina scăzută a felinarului nu se revărsa în întunericul rece care cuprindea uşa vechii cripte din piatră.

— Am făcut tot ce era pe listă, spuse ea, conştientă că vocea îi tremura incontrolabil.

— Excelent. V-ar surprinde să aflaţi că unii dintre cei care stabilesc întâlniri cu mine nu mai ajung la ele?

— Nu, domnule, nu m-ar uimi absolut deloc să aflu asta. Se sperie când descoperi că mai avea o fărâmă de curaj rămas. Nu sunt mulţi oameni cărora le-ar plăcea să întâlnească un străin cu reputaţia dumitale la ora asta şi într-un asemenea loc, de asta sunt sigură.

— Adevărat. Părea amuzat. Dar eu cred că asemenea ore şi locuri neobişnuite mă ajută să-i elimin pe cei care nu sunt pe deplin hotărâţi să întreprindă ceva. Tăcu. Eu lucrez doar pentru clienţii care sunt decişi să obţină răspunsuri, indiferent de preţ, înţelegeţi?

— Sunt hotărâtă, domnule.

— Vă cred. Acum, haideţi să trecem la lucruri serioase. Presupun că e vorba despre moartea surorii dumitale de acum două zile, nu?

Comentariul acela o cutremură.

— Ştiţi despre Nellie?

— Când am fost înştiinţat că doriţi să vă întâlniţi cu mine, am fost, în mod normal, curios cu privire la scopul acestei întrevederi. Am făcut câteva cercetări şi am aflat că v-aţi pierdut sora recent într-un tragic accident.

— Tocmai asta e, domnule, că n-a fost un accident, răspunse Annie iritată. Ştiu că asta a spus poliţia, dar nu e adevărat.

— Nellie Taylor a fost găsită plutind cu faţa în jos într-un bazin cu apă rece de la Băile Doncaster. Toate dovezile indică faptul că a alunecat pe gresia de la marginea piscinei, s-a lovit la cap, a căzut în apă şi s-a înecat.

Recitarea aceea rece şi lipsită de emoţie a faptelor aprinse mânia şi frustrarea care mocneau în ea de la moartea lui Nellie.

— Nu cred asta, domnule, spuse ea cu încăpăţânare. Sora mea lucra la băile acelea de peste zece ani, de când avea treisprezece ani. A început pe vremea când doctorul Doncaster încă mai făcea tratamente cu apă acolo. Cunoştea bine locul şi era mereu atentă la gresia udă.

— Se mai întâmplă şi accidente, doamnă

Petrie.

— Nellie nu a suferit un accident, vă spun sigur. Strânse mai tare în pumn mânerul felinarului. Cineva a omorât-o.

— Ce vă face să fiţi aşa sigură?

Curiozitatea lui se menţinea în limitele decenţei.

— Aşa cum am spus, domnule, nu am nici o dovadă. Înghiţi un nod din gât şi îşi îndreptă spatele. Vreau să găsiţi dumneavoastră răspunsurile în locul meu. Nu cu asta vă ocupaţi?

Bărbatul tăcu vreme îndelungată.

— Da, doamnă Petrie, cu asta mă ocup, zise el. Spuneţi-mi mai multe despre sora dumneavoastră.

Mai inspiră o dată, ca să se calmeze, şi îşi reaminti că trebuia să-şi măsoare cuvintele.

— Nellie lucra la băile femeilor.

— Corpul ei a fost găsit în bazinul cu apă rece de la băile bărbaţilor.

— Da, domnule, ştiu. Vedeţi, acesta e unul dintre lucrurile care îmi trezesc suspiciunea.

— S-a mai întâmplat să lucreze şi la băile pentru bărbaţi?

— Ei bine, da, din când în când. „Asta este partea incomodă”, se gândi ea – partea pe care sperase s-o evite. Unii dintre domni plătesc suplimentar pentru o însoţitoare care să le spele

părul sau să le facă un masaj în camerele private.

— Ştiu că sunt disponibile astfel de servicii, spuse el pe un ton neutru.

Stomacul i se strânse de groază. Dacă el credea că Nellie fusese prostituată, atunci avea să tragă concluzia că nu merita să-şi piardă vremea cu acest caz.

— Nu e ce credeţi dumneavoastră, domnule. Nellie era o femeie muncitoare şi respectabilă. Nu era o târfă.

— Iertaţi-mă. Nu am vrut să sugerez aşa ceva.

„Ce politicos”, se gândi ea, uimită de-acum. Chiar părea sincer. Nu mulţi bărbaţi din clasa lui socială s-ar deranja să se scuze în faţa unei negustorese cum era ea.

— Nu sunt foarte sigură ce se petrecea în acele camere private din zona cu băile bărbaţilor, recunoscu ea. Tot ce ştiu e că Nellie lucra acolo uneori. Spunea că unii dintre clienţi o solicitau şi o plăteau bine pentru serviciile ei.

Bărbatul din pragul criptei rămase tăcut atât de mult, încât Annie începu să se întrebe dacă mai era acolo. O linişte nefirească se lăsă peste cimitir.

Conform bârfelor care îi ajunseseră la urechi, bărbatul apărea şi dispărea oricând voia. Când auzise prima oară poveştile, le considerase

nişte prostii deplasate. Cu toate acestea, aici, într-un cimitir învăluit de ceaţă, în toiul nopţii, era uşor să se întrebe dacă nu cumva discutase cu un spirit din lumea de dincolo.

Poate că ziua dormea în interiorul acelei cripte în pragul căreia stătuse cu un moment în urmă.

La acel gând, un fior de groază îi zgudui nervii.

— Credeţi că unul dintre clienţii speciali ai lui Nellie a ucis-o? întrebă el.

— E singurul lucru care are sens, domnule.

Se lăsă din nou o tăcere înspăimântătoare. Ceaţa părea să devină tot mai densă, acoperind ce mai rămăsese din lumina lunii. Annie nu mai putea distinge conturul criptei.

— Foarte bine, voi face cercetări pentru dumneavoastră, spuse el. Asta dacă sunteţi sigură că vreţi răspunsuri la întrebările pe care le aveţi.

— Cum adică, domnule? De ce nu le-aş vrea?

— Nu e ceva neobişnuit ca, în situaţii de genul acesta, clienţii să afle lucruri pe care ar fi preferat să nu le ştie despre cei decedaţi.

Ea ezită.

— Înţeleg ce spuneţi, domnule. Dar Nellie a fost sora mea. La fel ca noi toţi, a făcut ce-a trebuit să facă pentru a supravieţui. În sufletul

ei, era o persoană bună. Nu mă voi mai putea privi în oglindă dacă nu încerc să aflu cine i-a făcut un rău aşa mare.

— Înţeleg, doamnă Petrie. Vă voi contacta când voi avea nişte răspunsuri.

— Vă mulţumesc, domnule. Vă sunt recunoscătoare. Îşi drese glasul. Am auzit că taxaţi serviciile oferite.

— Întotdeauna există un onorariu, doamnă Petrie.

Vorbele acestea îi stârniră un nou tremur, dar rămase nemişcată.

— Da, ei bine, atunci ar trebui să discutăm acest aspect. Mă descurc bine din vânzarea de umbrele, dar nu sunt o femeie bogată.

— Eu nu cer bani pentru serviciile mele, doamnă Petrie. Onorariile mele vin mai degrabă sub forma unor favoruri.

Pe Annie o cuprinse groaza.

— Mă iertaţi, domnule, nu sunt sigură că înţeleg.

— Poate o să vină o vreme când voi avea nevoie de o umbrelă sau două. Dacă se va întâmpla asta, vă voi da de ştire. Sunteţi de acord cu aceşti termeni?

— Da, domnule, şopti ea, luată pe nepregătite. Dar nu-mi pot imagina că vă veţi găsi vreodată în situaţia de a avea nevoie de o umbrelă de damă.

— Nu se ştie niciodată. Cel mai important lucru e că am bătut palma. Să nu spuneţi nimănui că v-aţi întâlnit cu mine în seara asta.

— Nu, domnule, nu voi spune. Vă promit.

— Noapte bună, doamnă Petrie.

— Noapte bună, domnule. Nu era sigură ce avea de făcut în continuare. Mulţumesc.

Se întoarse şi se grăbi spre porţi. Când ajunse la intrarea în cimitir, aprinse felinarul şi se îndreptă cu cea mai mare grabă spre confortul familiar al odăilor ei intime de deasupra magazinului de umbrele.

Făcuse tot ceea ce îi stătea în putere. Zvonurile pe care le auzise o asiguraseră că, dincolo de toate câte se spuneau despre străinul din pădure, un lucru era sigur: puteai avea încredere că avea să se ţină de cuvânt.

capitolul 2

A doua explozie reverberă printre zidurile vechi de piatră care înconjurau pasajul cu scările secrete. Felinarul pe care Concordia Glade îl ţinea strâns într-o mână se legănă uşor, drept răspuns. Lumina puternică se revărsa în întunericul rece care le înconjura pe Concordia şi pe cele patru tinere care se aflau în spatele ei pe scări.

Toate, inclusiv Concordia, tresăriră şi îşi

ţinură răsuflarea.

— Şi dacă se prăbuşesc scările înainte să ajungem jos? Vocea lui Hannah Radburn friza isteria. Vom fi îngropate de vii aici.

— Zidurile nu se vor prăbuşi, spuse Concordia cu ceva mai multă convingere decât simţea cu adevărat. Făcu felinarul să stea locului şi îşi împinse ochelarii mai bine pe nas. Amintiţi-vă că am studiat cu atenţie istoria construirii castelului Aldwick înainte să ne hotărâm unde să punem dispozitivele incendiare. Partea asta a rezistat timp de sute de ani. E cea mai veche şi mai rezistentă parte a structurii, construită să facă faţă catapultelor. Nu se va prăbuşi în seara asta.

„Cel puţin, mă rog să nu se prăbuşească”, adăugă ea în gând.

Adevărul era că forţa celor două explozii înăbuşite depăşise cu mult aşteptările ei. Prima explozie spărsese ferestrele din aripa nouă aproape de încăperea în care cei doi bărbaţi veniţi de la Londra îşi savurau trabucurile şi vinul de Porto după cină. Din locul în care stătea în sala de clasă aflată în partea veche a clădirii văzuse flăcările izbucnind cu o viteză şi o violenţă înspăimântătoare.

Al doilea dispozitiv, programat să explodeze la câteva minute după primul, părea să fi provocat pagube şi mai mari.

— Ultima a fost destul de tare, nu, domnişoară Glade? spuse Phoebe Leyland neliniştită. Mă întreb dacă nu era vreo greşeală în formula pe care am găsit-o în cartea aceea veche.

— Instrucţiunile pentru amestecul substanţelor erau destul de clare, spuse Concordia. Le-am urmat cu exactitate, doar că dispozitivele erau pentru exterior, nu menite a fi aprinse într-o cameră închisă. Normal că generează un efect de speriat. Şi exact asta urmăream să obţinem.

Îşi menţinu tonul calm şi încurajator. Putea fi fatal pentru toate dacă dezvăluia măcar un dram din teama care o cuprinsese cu totul. Vieţile celor patru fete din spatele ei erau în mâinile ei. Dacă voiau să supravieţuiască şi să aibă succes cu evadarea, trebuiau să rămână calme şi să îi urmeze ordinele. Isteria şi panica ar fi provocat, cu siguranţă, un dezastru.

Auzea strigătele înăbuşite din curte. Personalul redus al castelului reacţiona la incendiu. Cu puţin noroc, flăcările aveau să-i ţină pe toţi ocupaţi suficient timp ca ea şi fetele să ajungă la grajduri.

Trebuiau să scape în seara asta, altfel totul era pierdut. Conversaţia pe care o auzise când trăsese cu urechea la cei doi bărbaţi din Londra în seara aceea o convinsese de acest lucru. Dar

era de o importanţă capitală să nu le vadă nimeni. Nu se îndoia nici o clipă că paznicii aspri, cu aspect sinistru, care se dădeau drept grădinari sau muncitori pe domeniul castelului, nu ar fi ezitat să taie gâtul cuiva sau să împuşte un nevinovat la ordinul oricăruia din cei doi bandiţi bine îmbrăcaţi din oraş.

— Este foarte întuneric aici, spuse Hannah, cu o şoaptă gâtuită.

Concordia ridică felinarul mai sus. Scara nu era doar întunecoasă, ci şi îngustă şi înghesuită. Coborârea fusese dificilă pentru toate, dar Hannah era cea mai îngrozită de spaţii închise şi întunecoase.

— Aproape am ajuns la baza scărilor, Hannah, spuse ea, încurajator.

— Simt miros de fum, comentă Theodora Cooper, o fată de şaisprezece ani.

Sora ei geamănă, Edwina, icni.

— Poate că şi aripa asta a luat foc.

Mirosul slab, dar inconfundabil de fum urca ameninţător pe scară. Un alt fior de groază zdruncină nervii Concordiei, dar se forţă să vorbească pe tonul pe care îl folosea la clasă:

— Partea aceasta a castelului e destul de sigură, spuse ea. Singurul motiv pentru care simţim miros de fum este că vântul bate în direcţia asta în această seară. Fumul se strecoară pe sub uşă.

— Poate ar trebui să ne întoarcem, domnişoară Glade, scânci Edwina.

— Nu fi prostuţă, Edwina, spuse Phoebe sec. Ştii foarte bine că nu mai e cale de întoarcere. Nu dacă nu vrei să fii luată de oamenii aceia îngrozitori.

Edwina tăcu. La fel şi celelalte.

Concordia privi peste umăr şi îi zâmbi lui Phoebe. La fel ca ea, fata purta o pereche de ochelari. În spatele lentilelor, ochii ei albaştri remarcabil de inteligenţi trădau o determinare care părea mult prea matură pentru cei cincisprezece ani ai ei.

În luna pe care o petrecuse la castelul Aldwick, Concordia mai remarcase la elevele ei accese similare de înţelegere tulburător de adultă a realităţilor acestei lumi. Într-o clipă, o fată îşi dovedea entuziasmul specific unei tinere aflate la graniţa feminităţii, iar în cealaltă, o cuprindea un acces de teamă sau de melancolie care o copleşea, stingându-i din ochi strălucirea tinereţii şi a speranţei.

Neliniştile profunde şi de durată care îi afectau elevele erau bine întemeiate, înţelesese Concordia. Toate rămăseseră orfane la un moment dat în ultimele luni, naufragiate pe mările nemiloase ale vieţii fără sprijinul familiei şi fără resurse financiare. Pierderile devastatoare şi teama de un viitor nesigur le

măcinau în permanenţă spiritele tinere şi curajoase.

Concordia le înţelegea. Ea îşi pierduse părinţii şi comunitatea neconvenţională care fusese tot universul ei când împlinise şaisprezece ani. Asta fusese cu un deceniu în urmă. Durerea şi teama reveneau des, ca să-i bântuie visele.

— Şi dacă grajdurile au luat şi ele foc? întrebă Edwina.

— Sunt pe partea cealaltă a curţii, îi reaminti Concordia. Va trece mult timp până să ajungă focul aşa departe, dacă o ajunge.

— Domnişoara Glade are dreptate. Vocea Theodorei părea ceva mai entuziastă. Aminteşte-ţi că am avut mare grijă unde punem dispozitivele, tocmai ca grajdurile să nu fie afectate imediat.

— Zarurile au fost aruncate, declară Hannah. Suntem la mila sorţii.

Când nu era afectată de un şir nesfârşit de temeri, Hannah dovedea un talent remarcabil pentru teatru. Era cea mai mică din grup, abia împlinise cincisprezece ani, dar o surprindea deseori pe Concordia cu capacitatea intuitivă de a juca un rol sau de a imita particularităţile unei persoane.

— Nu, nu suntem la mila sorţii, spuse Concordia simplu. Privi peste umăr. Nu uitaţi că

avem un plan. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem e să încercăm să-l respectăm – şi exact asta vom face.

Theodora, Edwina, Hannah şi Phoebe deveneau mai încrezătoare auzind-o pe ea atât de sigură pe sine. Zile întregi le bătuse la cap cu importanţa Planului. Era talismanul lor în momentul acesta de criză, exact aşa cum intenţionase Concordia. Ea descoperise cu mult timp în urmă că, atâta timp cât ai un plan, poţi să mergi mai departe în ciuda obstacolelor.

— Da, domnişoară Glade. Hannah părea mult mai optimistă. Ochii ei negri, expresivi, erau tot larg deschişi, dar vocea era mai calmă. Am studiat toate Planul.

— Staţi fără grijă, va funcţiona. Concordia ajunse la baza scărilor şi se mai întoarse o dată înspre ele. Pasul Unu a fost efectuat cu succes. Acum suntem gata pentru Pasul Doi. Voi deschide uşa şi mă voi asigura că avem cale liberă. Cine îşi aminteşte ce vom face mai departe?

— Ne vom îndrepta împreună spre grajduri, în umbra magaziilor vechi, de-a lungul zidului sudic, recită Phoebe ca o şcolăriţă.

Celelalte încuviinţară din cap. Glugile de la pelerine erau lăsate pe spate, iar pe chipurile lor tinere şi solemne se vedea un amestec sfâşietor de nelinişte şi hotărâre.

— Are toată lumea bocceluţa la ea? întrebă Concordia.

— Da, domnişoară Glade, spuse Phoebe.

Ţinea săculeţul de pânză cu ambele mâini. Pe alocuri acesta avea nişte umflături ciudate, trădând instrumentele ştiinţifice îndesate în el.

Aparatul făcuse parte din colecţia de cărţi şi materiale didactice pe care Concordia le adusese cu ea la castel luna trecută.

Mai devreme în după-amiaza aceea, încercase pentru ultima oară să le bage în cap fetelor că numai lucrurile absolut necesare trebuiau împachetate pentru această aventură, dar era pe deplin conştientă de faptul că, atunci când ai de-a face cu persoane tinere, noţiunea de *necesitate* are multiple înţelesuri.

Săculeţul lui Hannah Radburn părea mai greu decât ar fi trebuit să fie. Concordia bănuia că aceasta nu respectase instrucţiunile şi îşi împachetase unul dintre preţioasele ei romane.

Geanta Theodorei era îndesată cu câteva dintre materialele pentru pictură pe care i se spusese să le lase în urmă.

Bocceluţa Edwinei conţinea una dintre noile rochii la modă care sosiseră de la Londra la începutul săptămânii.

Tocmai acel dar constând din rochii scumpe o avertizase pe Concordia că lucrurile deveneau serioase.

— Ţineţi minte, spuse ea cu blândeţe, dacă ceva merge prost, o să vă dau semnalul de pericol. Dacă se întâmplă asta, trebuie să-mi promiteţi că aruncaţi săculeţii şi alergaţi cât de repede puteţi către grajduri. Este limpede?

Toate patru îşi sporiră strânsoarea protectoare pe săculeţii de pânză.

Se auzi un cor respectuos de „Da, domnişoară Glade”, dar Concordia fu străbătută de un fior rece pe şira spinării. Dacă se abătea necazul asupra lor, avea să fie dificil să le convingă pe fete să îşi abandoneze lucrurile personale. Când eşti singur pe lume, ai tendinţa să te agăţi foarte strâns de orice lucru cu semnificaţie personală.

Prin urmare, nu putea să le învinovăţească pe elevele ei. Nici ea nu le dăduse un exemplu prea bun de împachetare de urgenţă. Mai degrabă s-ar fi confruntat cu diavolul în persoană decât să-şi arunce propriul săculeţ de pânză care conţinea un medalion de doliu cu părinţii ei decedaţi şi cartea de filosofie pe care o scrisese şi o publicase tatăl ei cu puţin timp înainte să moară.

Concordia stinse felinarul. Hannah scoase un sunet moale, isteric atunci când scara se cufundă într-un întuneric profund.

— Calmează-te, dragă, murmură Concordia. Vom ajunge afară în câteva secunde.

Trase zăvorul şi smuci de mânerul din fier. Fu nevoie de ceva mai mult efort decât sperase ca să deschidă uşa veche de stejar. În faţa ochilor le apăru lumina stârnită de flăcări. O boare de aer rece cu miros de fum pătrunse în casa scării. Se auzeau din ce în ce mai tare ţipetele bărbaţilor panicaţi care se chinuiau să stingă focul.

Concordia nu văzu pe nimeni între uşă şi prima magazie veche din şir.

— Drumul e liber, anunţă ea. Hai să mergem.

Ridică felinarul stins şi le conduse afară. Fetele se înghesuiră în spatele ei ca nişte boboci de gâscă.

Scena care li se desfăşura în faţa ochilor era luminată de flăcări galbene infernale. Curtea largă era cuprinsă de haos. Concordia văzu nişte siluete întunecate gonind nebuneşte de colo-colo şi strigând ordine pe care nimeni nu părea să le urmeze. Doi bărbaţi cărau apă cu găleata de la fântână, dar era clar că personalul redus al castelului nu era pregătit să se confrunte cu o urgenţă de asemenea proporţii.

Concordia fu uimită să vadă cât de multe pagube fuseseră provocate deja. Cu doar câteva minute în urmă, flăcările fuseseră numai nişte limbi lungi şi arzătoare care cuprindeau găurile negre ale câtorva ferestre sparte. În

timpul scurt care le luase ei şi fetelor să coboare scara veche, incendiul se transformase într-un infern care consuma cu iuţeală toată aripa nouă.

— O, vai, şopti Theodora. Nu vor reuşi niciodată să stingă flăcările acelea. Nu m-aş mira dacă tot castelul ar arde din temelii până în zori.

— Nu m-am gândit niciodată că formula aceea are să stârnească un incendiu de asemenea proporţii, spuse Phoebe cu uimire.

— Avem exact ce ne trebuie ca să le distragă atenţia, spuse Concordia. Grăbiţi-vă, fetelor. Nu avem timp de pierdut.

Înaintă cu repeziciune, conştientă de greutatea pelerinei şi a rochiei de pe ea. Jupoanele lungi şi ţesătura grea nu erau singurele care îi îngreunau fuga în seara asta. Pe parcursul ultimelor săptămâni îşi cususe în nişte buzunare ascunse, improvizate, mai multe obiecte mici care arătau de parcă ar fi putut fi amanetate. Ideea era ca bunurile furate să fie folosite pentru a le susţine când aveau să se ascundă, însă în acest moment fiecare obiect părea a cântări cât un lingou de plumb.

Fetele stăteau la mică distanţă în urma ei, mişcându-se uşor în fustele ce fuseseră cusute între picioare ca să formeze nişte pantaloni largi.

Se grăbiră să treacă de şirul de clădiri dărăpănate, cu uşile şi ferestrele bătute în scânduri, care adăpostiseră pe vremuri grânele şi proviziile castelului.

Un pic mai târziu treceau pe după colţul vechii fierării. Grajdurile se conturau în întuneric.

Concordia se concentra la următoarea etapă a Planului, când un bărbat masiv ieşi din umbra rămăşiţelor vechii mori de vânt şi se postă fix în drumul ei.

Lumina emanată de incendiu şi de lună era suficientă pentru a-i putea distinge trăsăturile aspre. Îl recunoscu pe Rimpton, unul din cei doi bărbaţi care veniseră de la Londra în dimineaţa aceea. Haina lui era sfâşiată şi arsă pe alocuri.

Avea o armă în mână.

Concordia înţepeni. Fetele făcură la fel, imitând-o din instinct pe profesoara lor în faţa pericolului.

— Măi, măi, dacă nu e chiar profesoara şi şcolăriţele ei drăguţe, spuse Rimpton. Şi cam unde credeţi voi că vă duceţi?

Concordia îşi încleştă degetele într-o strânsoare letală pe mânerul felinarului.

— Fugim de flăcări, idiotule. Fii bun şi dă-te din calea noastră.

Bărbatul se uită la ea mai îndeaproape.

— Vă duceţi spre grajduri, nu-i aşa?

— Pare clădirea cea mai îndepărtată de foc, spuse Concordia, rostind cuvintele cu tot dispreţul pe care îl simţea pentru bruta aceea.

Îl displăcuse pe Rimpton de la prima vedere. Remarcase din prima felul libidinos în care se uitase la fete.

— Voi puneţi ceva la cale, comenta Rimpton.

— Hannah? spuse Concordia, fără să-şi ia ochii de la Rimpton.

— D-da, domnişoară Glade?

— Fii bună şi demonstrează răspunsul Aramintei la dezvăluirea surprinzătoare a lui Lockheart din *Sherwood Crossing*.

Faţa butucănoasă a lui Rimpton se contorsionă într-un rictus confuz.

— Ce mama dracului…?

Dar Hannah ocupase deja scena invizibilă. Se lansă cu tot sufletul în rolul Aramintei, eroina romanului de senzaţie pe care îl terminase de citit chiar săptămâna trecută.

Murmurând un ţipăt înăbuşit de groază şi disperare, se prăbuşi la pământ într-un leşin perfect executat care ar fi fost demn de cea mai talentată actriţă.

Speriat, Rimpton îşi întoarse capul mare, ca să se uite la fata căzută.

— Ce crede că face târfuliţa aia proastă? De-ajuns cu prostiile astea!

— Nu chiar, murmură Concordia.

Ridică felinarul stins cu toată forţa de care era în stare. Cadrul greu se izbi violent de ceafa lui Rimpton. Sticla se sparse cu zgomot.

Blocat, Rimpton căzu în genunchi. În mod uimitor, încă mai ţinea revolverul în mână.

Concordia îşi dădu seama că era doar ameţit, nu inconştient. Îl privi cu groază cum încerca să se ridice.

Disperată, înălţă felinarul şi îl mai izbi încă o dată, din toate puterile.

Rimpton scoase un grohăit ciudat şi căzu cu faţa în jos. Nu se mai mişcă. Arma clămpăni pe pietrele din pavaj. Era suficientă lumină ca să se vadă umezeala închisă la culoare care se scurgea din rană şi se aduna baltă la capul lui.

Se lăsă o secundă de tăcere şocată, apoi Hannah se ridică brusc şi îşi apucă bocceaua. Ea şi celelalte fete se holbară la Rimpton, copleşite de efectele violenţei subite.

— Haideţi, spuse Concordia, chinuindu-se să pară calmă şi stăpână pe sine. Degetele îi tremurară într-un mod foarte enervant când se aplecă să ridice arma scăpată de Rimpton. Suntem aproape de grajduri. Hannah, interpretarea ta a fost foarte eficientă.

— Mulţumesc, domnişoară Glade. Hannah vorbea mecanic. Părea incapabilă să-şi ia ochii de la corpul lui Rimpton. E… e mort?

— Pare mort, şopti Phoebe.

— Aşa-i trebuie, spuse Edwina, surprinzător de satisfăcută. El şi prietenul lui, domnul Bonner, au luat-o pe domnişoara Bartlett. V-am spus noi că i-au făcut ceva groaznic. Toţi au zis că a plecat înapoi la Londra cu trenul, dar niciodată nu şi-ar fi lăsat mănuşile în urmă în felul în care a făcut-o.

— Pe aici, domnişoarelor, spuse Concordia. Nu se mai îndoia de teoria fetelor cu privire la dispariţia predecesoarei ei la castel. Staţi pe aproape.

Instrucţiunile ei telegrafice avură efectul de a le elibera pe fete din hipnoza morbidă sub care le ţinea cadavrul lui Rimpton. Fetele se grupară iute în spatele ei.

Le conduse prin pâclă, profund conştientă de faptul că cea mai dificilă parte a Planului abia începea. Sarcina de a înşeua caii în întuneric nu era deloc uşoară, deşi ea se asigurase că toate exersaseră manevra de multe ori.

Crocker, bărbatul care se ocupa de grajduri, ridicase din umeri şi nu se arătase prea interesat când îi spusese că fetelor trebuie să li se permită să călărească des, ca parte din programul lor de educaţie fizică. Nu aveau la dispoziţie şei speciale pentru femei, dar Crocker, împins de la spate, reuşise să facă rost de trei şei uzate de fermieri şi nişte frâie care să meargă cu ele.

Singurii cai disponibili pe domeniul castelului erau nişte animale solide şi răbdătoare folosite la transportarea oamenilor până în sat şi la cărarea proviziilor.

Din fericire, Edwina şi Theodora fuseseră crescute pe moşii bogate. Învăţaseră de mici să călărească şi erau foarte pricepute. Ele jucaseră rolul de instructori pentru Phoebe, Hannah şi Concordia. Specific tinerelor, Phoebe şi cu Hannah învăţaseră foarte repede noţiunile de bază ale călăriei, însă Concordiei îi fusese mult mai greu. Se îndoia că avea să se simtă vreodată pe deplin confortabil în spinarea unui cal.

Spre marea ei uşurare, nu mai întâlniră pe nimeni când intrară în întunericul dens al grajdurilor. Aşa cum sperase, toţi bărbaţii erau ocupaţi cu incendiul.

Cei trei cai erau tensionaţi şi agitaţi. Concordia le putea auzi copitele bocănind cu nervozitate în întuneric. Dinspre boxe se auzeau nechezături blânde şi neliniştite. Era destulă lumină de la foc cât să lumineze cele trei capete de cabaline care priveau, îngrijorate, spre ieşire. Fiecare set de urechi era cât se putea de ciulit. Deşi clădirea nu era încă în pericol de a lua foc, animalele simţiseră miros de fum şi auziseră strigătele bărbaţilor.

Concordia deschise uşa de la debaraua cu

harnaşamente, intră şi aprinse una dintre lumânările pe care le adusese cu ea.

— Repede, fetelor, le îndemnă ea. Nu avem nici un minut de pierdut. Lăsaţi boccelele şi ocupaţi-vă de cai.

Elevele îşi lăsară săculeţii de pânză pe jos şi se grăbiră să adune păturile, şeile şi frâiele.

Concordia fu uşurată să remarce că repetiţiile nesfârşite dădeau acum roade mulţumitoare. Procesul de înşeuare a cailor merse ca uns.

Edwina şi Theodora hotărâseră dinainte cine ce cal avea să călărească. Gemenele aleseseră cel mai vioi dintre animale, o iapă, pe motiv că ele aveau cea mai multă experienţă şi aveau să se descurce mai bine s-o stăpânească dacă devenea agitată. Phoebe şi Hannah primiră un mascul blând.

Concordiei îi reveni cel de-al doilea mascul, un animal osos pe nume Blotchy. Edwina şi Theodora luaseră decizia asta deoarece considerau animalul unul extrem de paşnic. În împrejurări obişnuite, era nevoie de multe încurajări ca să-l faci pe Blotchy să se mişte mai repede decât la un trap vioi, dar principalul avantaj la el, conform gemenelor, era riscul scăzut ca el să se sperie şi s-o ia la fugă sau s-o arunce pe Concordia din şa.

Concordia puse arma lui Rimpton pe banca

de lemn şi ridică frâiele, încercând să nu-şi arate nervozitatea. Blotchy întinse capul obedient şi muşcă zăbala. Părea la fel de dornic să plece de pe domeniu pe cât erau ea şi fetele.

— Mulţumesc, Blotchy, şopti ea, aranjând frâul. Te rog să ai răbdare cu mine. Ştiu că sunt o călăreaţă nepricepută, dar în seara asta am nevoie disperată de ajutorul tău. Trebuie să ducem fetele departe de locul ăsta potrivnic.

Îl conduse afară din boxă şi luă arma. În foşnet de paie şi scârţâit de piele, Edwina şi Phoebe ieşiră din celelalte două boxe, fiecare cu un cal după ea.

Caii erau înşeuaţi. Săculeţii de pânză erau atârnaţi de partea din spate a fiecărui animal şi legaţi cu cureluşe.

— Încălecaţi, le ceru Concordia.

După cum exersaseră de atâtea ori, fiecare cal fu condus la treptele pentru încălecat. Edwina şi Theodora se urcară pe iapă. Phoebe şi Hannah se căţărară pe celălalt cal cu o relaxare reconfortantă.

Concordia rămase ultima, fără să-şi ia ochii de la intrarea în grajd.

Când îi veni rândul, îşi dădu la o parte faldurile pelerinei, puse arma într-unul din buzunarele rochiei şi păşi pe trepte.

— Apreciez răbdarea şi înţelegerea de care dai dovadă, Blotchy.

Îşi puse vârful pantofului în scară şi se aburcă pe spatele lat al lui Blotchy. Calul porni cu un elan neobişnuit. Concordia apucă frâiele cu ambele mâini.

— Stai pe loc, spuse ea. Te rog.

La uşa grajdului apăru un felinar.

În spatele acestuia se zărea silueta unui bărbat solid. Lumina felinarului dansa pe arma din mâna lui.

— Deci aici erau târfuliţele alea drăgălaşe, spuse el. Şi profesoara lor, desigur. Am avut o bănuială că aţi spălat putina când nu v-am găsit în camerele voastre.

Concordiei îi îngheţă sângele în vene. Recunoscu vocea. Era tovarăşul lui Rimpton, Bonner.

— La o parte, domnule, spuse ea, forţându-se să vorbească pe un ton cât mai autoritar. Trebuie să duc elevele într-un loc mai sigur.

— Taci din gură, muiere idioată. Îndreptă butoiaşul pistolului spre ea. Nu sunt tâmpit. Dacă aţi fi sărit direct din paturi înspăimântate de flăcări, aţi fi îmbrăcate în cămăşi de noapte. În schimb, sunteţi toate gătite ca de o plimbare în parc. Ştiu bine ce se petrece aici. Încerci să furi fetele, nu-i aşa?

— Încercăm să ajungem undeva unde să fim în siguranţă, spuse Concordia cu răceală. Elevele sunt responsabilitatea mea.

— Pun pariu că ai aflat că muieruştele sunt valoroase, nu? Te-ai gândit să-ţi încerci norocul să scoţi un ban de pe urma lor, nu?

— Habar nu am despre ce vorbiţi, domnule.

Cât mai discret, Concordia îşi transferă frâiele în mâna stângă şi atinse buzunarul în care ascunsese arma lui Rimpton. Nu ştia ce altceva să facă, aşa că îl conduse pe Blotchy înainte.

— Tre’ să fii tare proastă să crezi că poţi scăpa basma curată după ce furi de la Larkin, şi asta ţi-o spun fără ezitare. Bonner pufni dezgustat. Eşti un om mort, asta eşti.

Concordia îşi băgă mâna liberă în buzunar. Strânse degetele în jurul armei.

— Baliverne, domnule. Aceste eleve sunt responsabilitatea mea, şi trebuie să le duc departe de incendiu. Flăcările se extind destul de repede, în caz că n-aţi observat.

— Am observat. Şi, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că vâlvătaia aia n-a fost accidentală. Deveni, în cele din urmă, conştient că Blotchy era foarte aproape de el. Stai pe loc.

— Puneţi fetele astea în pericol. Dacă sunt aşa valoroase pentru Larkin ăsta aşa cum spuneţi, nu cred că va fi încântat să ştie că se află în pericol.

— Dacă nu taci naibii din gură, te omor chiar

acum, o avertiză el.

Blotchy făcu brusc la stânga. Concordia nu ştia dacă îl ameţise cu felul stângaci în care controla frâiele sau pur şi simplu se săturase de toată agitaţia asta şi se hotărâse s-o ia pe unde voia.

Oricare ar fi fost motivul lui, Concordia fu nevoită să îşi retragă mâna de pe arma din buzunar ca să controleze calul şi să-şi menţină echilibrul. Blotchy reacţionă la strângerea bruscă a frâielor printr-un cerc larg şi smucituri din cap.

— Stăpâneşte calul ăla afurisit, ordonă Bonner, dându-se repede la o parte din drum.

Atunci Concordiei îi trecu prin minte că omul era şi mai puţin familiar cu caii decât era ea. Bonner era clar născut şi crescut orăşean. Numai bogătaşii îşi permiteau să ţină grajduri private în oraş; toţi ceilalţi fie mergeau pe jos, fie chemau o trăsură sau o diligenţă când aveau nevoie de transport. Tâlharul era îmbrăcat cu straie scumpe, dar accentul lui aspru îl dădea de gol. Era un produs al străzilor, nu al înaltei societăţi. Probabil nu călărise niciodată vreun cal.

— Mare grijă cu arma aia, domnule, spuse ea, chinuindu-se cu frâiele. Dacă trageţi într-un spaţiu aşa mic, toţi caii se vor panica. Vor ţâşni spre ieşire şi vor călca în picioare totul în calea

lor.

Bonner se uită repede la cei trei cai. Înţelese, în sfârşit, că el era singurul obstacol care stătea între ei şi intrare. Puse felinarul jos şi făcu un pas nesigur în spate.

— Fă ce poţi să controlezi mârţoagele alea nenorocite.

— Ne străduim, domnule, dar mă tem că dumneavoastră le agitaţi.

Smuci de frâie, îndemnându-l pe Blotchy să mai facă un cerc strâmt. La jumătatea cercului, băgă mâna în buzunar, apucă revolverul şi îl scoase.

Spera doar să îl ia prin surprindere şi se ruga să se poată menţine în şa dacă Blotchy avea s-o ia la sănătoasa după ce se descărca arma.

Încheie cercul cu arma în mână.

Înainte să se poată poziţiona pentru a trage, silueta întunecată a unui alt bărbat se materializă din umbrele de lângă intrare. Acesta alunecă fără zgomot în spatele lui Bonner şi făcu două mişcări scurte, brutale cu mâinile.

Tâlharul se cutremură violent, de parcă fusese electrocutat, şi se prăbuşi la pământ.

Se lăsă o linişte ca de mormânt. Concordia şi fetele se holbară la străin. Acesta veni înspre Concordia.

— Tu trebuie să fii profesoara, spuse el.

Concordia îşi aminti într-un final că mai avea

arma în mână.

— Cine sunteţi? întrebă ea pe un ton răstit. Ce puneţi la cale?

El nu se opri. Când trecu prin dreptul felinarului, Concordia văzu că era îmbrăcat complet în negru. Lumina îi licări preţ de o secundă pe părul negru şi pe trăsăturile reci şi dure. Înainte să apuce să se uite mai îndeaproape, bărbatul ieşi din lumină şi păşi înapoi în întuneric.

— Îţi sugerez să discutăm chestiunea asta după ce vom fi cu toţii în siguranţă, spuse el. Asta dacă nu ai vreo obiecţie.

Tocmai îl doborâse pe londonez cu o singură lovitură, semn clar că nu era de partea misteriosului Larkin. O zicală veche îi trecu prin minte Concordiei: „Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu”.

Nu-i strica să aibă un prieten în seara asta.

— Nici o obiecţie, domnule, zise şi îşi puse arma înapoi în buzunar.

— Sunt uşurat să aud asta. Se uită la eleve. Domnişoarele acestea călăresc îndeajuns de bine?

— Toate se descurcă foarte bine în şa, îl asigură ea, cu o urmă de mândrie în voce.

Bărbatul îl apucă pe Blotchy de căpăstru şi îl domoli.

— Asta e singura veste bună pe care am

auzit-o în seara asta, care s-a dovedit altfel de-a dreptul dezastruoasă.

Desfăcu bocceaua pe care o legase cu atâta grijă de spatele şeii.

— Aia e a mea, spuse ea pe un ton aspru. Nu o pot lăsa aici.

— Atunci îţi sugerez s-o ţii în braţe.

Concordia îşi puse săculeţul sub un braţ, jonglând cu frâiele cu mâna liberă. Îşi simţi glezna apucată de nişte degete puternice. Şocată, privi în jos.

— Ce credeţi că faceţi, domnule?

Deveni imediat limpede că nu era interesat să profite de ea. În schimb, îi trase cu dexteritate piciorul din scară, îşi băgă vârful cizmei în ea şi se cocoţă cu graţie în spatele Concordiei.

Luă cu o mână frâiele dintre degetele femeii şi îl mână pe Blotchy aproape de ceilalţi doi cai.

— Vă rog, daţi-mi frâiele, domnişoarelor, spuse el. Fumul de afară a devenit extrem de dens. Va împiedica să fim văzuţi, dar ne va fi greu să ne reunim dacă ne separăm.

Edwina şi Phoebe îi cedară frâiele fără şovăială.

— Atunci, la drum, spuse el.

Străinul îndemnă calul cu genunchii, şi acesta ţâşni înainte. Violenţa cu care porni calul o luă pe Concordia prin surprindere, aşa că

aproape îşi scăpă bocceaua când se apucă disperată de partea din faţă a şeii.

— Elevele mele sunt nişte călăreţe excelente, domnule, spuse ea, pe un ton aproape gâtuit. Dar regret să vă informez că eu, personal, sunt încă începătoare.

— În cazul acesta, îţi sugerez să te ţii foarte bine. Mi-ai dat destule bătăi de cap în seara asta. Dacă o să cazi, nu pot promite că o să am chef să mă opresc să te culeg de pe jos.

Ceva din vocea lui îi spuse că probabil vorbea foarte serios. Se agăţă de şa cu toate puterile ei.

La adăpostul păturii dense de fum, al zgomotului creat de văpaia dezastruoasă şi de zăpăceala bărbaţilor, galopară afară din grajd şi se îndreptară spre poarta de sud.

Concordia ştia că avea să-şi amintească toată viaţa, cu o limpezime perfectă, două lucruri din seara aceea: răgetul uimitor al focului care consuma castelul şi forţa şi duritatea corpului străinului lipit de ea în acel galop spre o viaţă mai sigură.

capitolul 3

Străinul opri caii pe o movilă joasă de pe un deal aflat de partea cealaltă a râului. Neobişnuiţi cu un asemenea efort susţinut,

Blotchy şi ceilalţi doi cai fură mai mult decât dispuşi să se oprească. Stătură locului, cu capetele plecate, cu spatele înălţându-li-se şi coborând ritmic şi suflând greu prin nările larg deschise.

Rămasă fără suflare de la fuga nebună, Concordia privi înapoi către scena de coşmar. Lumina lunii împrumuta peisajului o strălucire nelumească. Flăcările erau ca o torţă roşiatică în întuneric. Mirosul usturător al fumului încă se simţea puternic, chiar şi de la o distanţă aşa mare.

— Uitaţi, zise Phoebe şi arătă cu mâna. Focul a ajuns la aripa veche. Ce bine că nu am încercat să ne ascundem într-una dintre încăperile din partea aceea.

— Tot castelul va fi cuprins de flăcări, spuse Theodora, cu vocea pierită din pricina uimirii.

Concordia simţi trupul străinului mişcându-se în spatele ei când acesta se întoarse să studieze scena de la distanţă.

— Presupun că focul e opera voastră, domnişoarelor? întrebă el.

Părea gânditor, de parcă evalua şi analiza o concluzie nouă şi extrem de interesantă care îi scăpase din vedere anterior.

— Phoebe şi domnişoara Glade au amestecat formula pentru dispozitivele incendiare, spuse Hannah. Eu, Edwina şi

Theodora am cusut fitilurile. Trebuiau să fie foarte lungi şi subţiri, ca să nu le observe cineva înşirate de-a lungul peretelui, în spatele mobilei.

— Şi a trebuit să căutăm un material care să nu ardă nici prea repede, nici prea încet, adăugă Theodora.

— Am făcut câteva experimente, interveni Edwina.

— Domnişoara Glade a ascuns dispozitivele şi a întins fitilurile în camerele în care ştiam că este posibil să se retragă londonezii pentru trabucuri şi coniac, explică Hannah.

— Domnişoara Glade a aprins fitilurile, încheie Phoebe. Totul a mers aşa cum am plănuit. Se opri şi se întoarse să se uite iar la flăcările din zare. Doar că nu ne-am dat seama că dispozitivele vor stârni o vâlvătaie atât de mare.

— Impresionant, într-adevăr, spuse străinul pe un ton sec. Ei bine, înseamnă că eu sunt de vină că n-am calculat bine. Auzisem nişte zvonuri în sat că e un soi de internat pentru fete la castel, dar am crezut că e o poveste falsă împrăştiată prin vecini menită să ascundă ce se petrecea cu adevărat acolo.

Le dădu frâiele înapoi Edwinei şi lui Phoebe.

Concordia era profund conştientă de faptul că el era înghesuit în spatele ei într-un mod ce nu putea fi descris altfel decât foarte intim.

Pericolul imediat trecuse. Era timpul să recapete controlul asupra situaţiei.

— Vă suntem îndatorate pentru ajutorul oferit, domnule, dar trebuie să insist să ne spuneţi cine sunteţi.

— Numele meu este Ambrose Wells.

— Vreau mai mult de un nume, domnule Wells, spuse ea încetişor.

Bărbatul se uită în continuare la foc.

— Sunt bărbatul ale cărui planuri foarte bine puse la punct tocmai au fost dejucate de dumneata şi de elevele dumitale.

— Vă rog să fiţi mai explicit, domnule.

— Fii bună şi spune-mi, mai întâi, cum vă numiţi dumneata şi aceste domnişoare. Cred că merit să vă prezentaţi cum se cuvine, mai ales după aventura prin care am trecut împreună.

Concordia simţi cum se îmbujorează la aluzia că fusese nepoliticoasă. Ambrose Wells fusese extrem de săritor în seara asta, îşi reaminti ea. Măcar atât putea să facă la rându-i: să-l trateze cu un minimum de politeţe.

— Da, desigur, zise ea, pe un ton mai amabil. Eu sunt Concordia Glade. Am fost angajată să educ aceste tinere. Edwina şi Theodora Cooper, Hannah Radburn şi Phoebe Leyland.

— Domnişoarelor, zise Ambrose şi îşi înclină capul într-o acceptare galantă a prezentărilor.

Fetele murmurară răspunsuri politicoase. „Manierele învăţate din fragedă pruncie nu te dezamăgesc niciodată, nici chiar în momente de cumpănă”, medită Concordia.

— Acum, pot întreba cum de s-a întâmplat să fiţi în preajmă ca să ne ajutaţi cu evadarea? întrebă ea.

Bărbatul trase de frâie şi întoarse capul lui Blotchy astfel încât să nu se mai poată uita la incendiul de la castel şi îl îndemnă înainte.

— Răspunsul la întrebarea dumitale, domnişoară Glade, e destul de complicat. Cred că mai bine aşteptăm până ajungem în nişte împrejurări mai confortabile. Elevele dumitale sunt, în mod evident, foarte curajoase, dar cred că au avut parte de suficientă aventură pentru o seară. Vor fi epuizate în curând. Sugerez să găsim un loc unde să poposim pentru ce a mai rămas din noaptea asta.

— Credeţi că este sigur să tragem la un han? întrebă Concordia.

— Da.

Femeia se încruntă.

— Nu vă supăraţi, dar nu sunt de acord cu părerea dumneavoastră în această chestiune, domnule. Planul meu era să ajungem cât mai departe posibil până în zori şi să ne ferim de drumul principal. Intenţionam să ne oprim în cele din urmă într-un loc ascuns – poate un pâlc

de copaci – ca să ne odihnim şi să mâncăm din proviziile aduse cu noi.

— Serios? Mie îmi pare extrem de inconfortabil aşa ceva. Eu, personal, cred că un pat şi o masă la un han ar fi mult mai plăcute.

Devenea tot mai clar că Ambrose Wells nu era obişnuit să accepte sfatul sau indicaţiile nimănui.

— Nu păreţi a înţelege cât de mare este pericolul, domnule Wells. Mă tem că, odată ce îşi vor veni în fire, cei doi londonezi ne vor căuta.

— Stai liniştită, nici unul din cei doi tâlhari nu va întreprinde vreun fel de cercetări, nici în seara asta, nici în viitor.

Concordia simţi un fior de gheaţă pe şira spinării când îi auzi tonul rece şi implacabil.

— Sunteţi, ăăă, sigur de asta, domnule? întrebă ea, nelinişştită.

— Da, domnişoară Glade, sunt sigur. Unul e mort. Iar celălalt, când se va trezi, va fi ameţit şi dezorientat o vreme. Trase uşor de frâie ca să-l facă pe Blotchy să meargă mai repede. Presupun că dumneata l-ai doborât pe cel pe care l-am găsit pe jos lângă vechile magazii, nu-i aşa?

Concordia îşi înghiţi nodul din gât.

— L-aţi văzut?

— Da.

— Şi era...?

— Da.

Îşi strânse la piept bocceluţa.

— N-am mai făcut niciodată aşa ceva.

— Ai făcut ce era necesar, domnişoară Glade.

A doua lovitură cu felinarul chiar îl omorâse pe Rimpton. Se cutremură şi simţi că i se face rău. Un alt gând îi trecu prin cap. Îşi înghiţi încă o dată nodul din gât.

— O să fiu căutată pentru crimă acum.

— Calmează-te, domnişoară Glade. Când autorităţile locale vor descâlci în cele din urmă dezastrul de la castel, asta dacă reuşesc vreodată s-o facă, moartea lui Rimpton va fi considerată un simplu accident petrecut când încerca să se lupte cu focul şi să scape de flăcări.

— Cum de puteţi fi aşa sigur de asta?

Luna dădea suficientă lumină ca să-i vadă expresia dispreţuitoare de pe chip.

— Stai liniştită, domnişoară Glade, nu-i va trece nimănui prin cap să ia în calcul posibilitatea ca o femeie care îşi câştigă traiul din educarea tinerelor domnişoare să fi trimis pe lumea cealaltă un criminal înrăit, şi înarmat, pe deasupra.

— Dar bărbatul pe care l-aţi rănit? Nu va spune el ce s-a întâmplat?

— Când se va trezi, nu cred că îşi va aminti mai nimic din ce s-a petrecut înainte să fie lovit.

Concordia îşi strânse tare bocceluţa la piept.

— Mie mi se pare, domnule, că ştiţi exact ce s-a petrecut la castel în seara asta.

— La fel şi dumneata, domnişoară Glade. Aş zice că nici eu, nici dumneata nu avem de ales decât să ne încredem unul în celălalt.

capitolul 4

La puţin timp după ora unu noaptea, Ambrose rămase în sfârşit singur cu Concordia în sufrageria goală a hanului. Flăcările focului pe care hangiul îl reaprinsese pentru oaspeţii săi târzii aruncau o lumină blândă asupra mobilierului care fusese uzat şi zgâriat de generaţii întregi de călători.

La sosirea la han, elevele obosite fuseseră servite cu plăcinte reci cu carne şi cartofi de către hangiţa somnoroasă şi după aceea duse la culcare. Proprietarii localului încuiaseră apoi uşa pentru a doua oară şi se retrăseseră în propriul dormitor.

Ambrose turnă un pahar din vinul de Xeres al hangiului şi i-l dădu Concordiei.

Ea se încruntă.

— Eu chiar nu…

— Bea-l, îi ordonă el şoptit. O să te ajute să

dormi.

— Aşa credeţi? Acceptă paharul şi luă o înghiţitură mică. Mulţumesc.

El încuviinţă din cap. Încă mai era precaută cu el, observă Ambrose. Nu putea s-o învinovăţească de ceva. Şi el avea câteva îndoieli cu privire la rolul ei în povestea de la castel din seara aceea.

Ambrose se duse către şemineu, îşi sprijini un braţ pe poliţa căminului şi se uită o vreme la tovarăşa lui.

Lumina focului se juca în părul ei castaniu ondulat şi lucea pe ramele rotunde şi aurii ale ochelarilor. Avea vreo douăzeci şi cinci de ani, aprecie el. Trăsăturile ei nu aveau netezimile şi unghiurile clasice asociate, în mod tradiţional, cu frumuseţea feminină, dar el o găsea destul de tulburătoare. Ochii ei verzi şi profunzi îl atrăgeau în mod irezistibil. Vedea în ei precauţia învăţată cu greu a unei femei mai mature şi mai experimentate.

Corsajul strâmt al rochiei dezvăluia conturul unor sâni mici şi eleganţi şi curbura unei talii care nu era chiar atât de suplă pe cât decreta moda. Intimitatea forţată de mai devreme, consecinţă a faptului că împărţiseră aceeaşi şa, îl făcuse să conştientizeze că doamna era posesoarea unui posterior fermecător de rotund.

Nu fusese niciodată un adept strict al curentelor feminine. Poate proporţiile Concordiei nu se conformau celor ilustrate în revistele şi ziarele de modă, dar lui i se potriveau foarte bine.

Postura ei denota mândrie şi demnitate. Inteligenţa şi o anume forţă vitală interioară pe care el o puse pe seama spiritului dârz şi neîmblânzit o marcau într-un fel în care nici un produs cosmetic n-ar fi putut s-o facă vreodată. Chiar şi acum, aşa epuizată cum probabil era, părea nestăpânit de energică şi de hotărâtă, lucru care o făcea demnă de admiraţie.

Nu, nu admiraţie simţea, îşi dădu el seama, ci *dorinţă*. Asta stârnea ea în el. Era tulburător, dar nu avea sens să ignore senzaţia.

O parte din reacţia lui era strict fizică, ştia asta. Putea fi atribuită şi consecinţelor fireşti ale pericolului şi ale celor două ore petrecute călărind cu ea pe aceeaşi şa. Şi mai era şi faptul că această Concordia Glade reprezenta un mister pentru el. Prin natura şi instruirea lui, era mânat de instinctul de a săpa în profunzime după răspunsuri.

Dar nici unul dintre acele motive complet logice nu lămurea fascinaţia inexplicabilă pe care o simţea acum faţă de această femeie.

O privi pe Concordia cum luă o altă înghiţitură de vin. Paharul îi tremura uşor în

mâini. Tensiunea, pericolul şi efectele fricii o ajungeau din urmă. Bănuia că răul abia urma să vină. Asta urma să se întâmple când avea să devină pe deplin conştientă de faptul că ea însăşi zdrobise ţeasta unui om.

Asemenea revelaţii aveau tendinţa de a se petrece noaptea, după cum învăţase pe propria lui piele. Gândurile sumbre iau amploare la ore târzii. Dacă experienţa lui cu violenţa era măcar vreun pic relevantă, atunci Concordia avea să se trezească din când în când lac de sudoare, şi nu doar câteva zile de acum încolo, ci săptămâni, luni sau ani.

Faptul că acea faptă fusese comisă pentru a-şi salva elevele şi a se salva şi pe ea însăşi nu avea să o ajute prea mult la potolirea coşmarurilor. Experienţa îl învăţase să considere violenţa un tip periculos de alchimie. Îi dădea o putere mare celui care o folosea, dar la un preţ uriaş.

— Dacă preferi, putem purta conversaţia asta mâine-dimineaţă după ce te odihneşti puţin, spuse el, surprinzându-se şi pe el însuşi cu o asemenea ofertă.

Nu intenţionase să îi propună asta. Voia răspunsuri imediat, nu mâine. Atât de multe lucruri merseseră prost în acea zi. Toate planurile lui perfect puse la punct se năruiseră, la propriu. Trebuia conceput un nou plan, şi încă

foarte repede.

Dar nu avea sufletul s-o preseze să-i spună totul în seara asta.

— Nu. Coborî paharul cu vin şi îl privi hotărâtă. Cred că e mai bine să ne lămurim acum orice nedumeriri. Pentru început, aş vrea să ştiu cum şi de ce s-a întâmplat să fiţi la castel în seara asta. Care era scopul prezenţei dumneavoastră acolo?

— Am supravegheat timp de douăzeci şi patru de ore activitatea castelului, ascunzându-mă într-o casă abandonată din apropiere. Aşteptam să sosească un anume bărbat. Informatorul meu mi-a spus că urma să ajungă în curând. Mâine sau poimâine cel târziu. Având în vedere evenimentele din seara asta, cred că nu există vreun dubiu că nu va mai veni.

— Cine e bărbatul acesta?

— Alexander Larkin, zise şi privi cu atenţie, ca să vadă dacă numele i se părea cunoscut.

Concordia făcu ochii mari în spatele lentilelor ochelarilor.

— Am auzit numele Larkin rostit de câteva ori la castel, dar întotdeauna în şoaptă. Am dedus că nu trebuia să îmi ajungă la urechi nici o referire la el. Dar în seara asta numele lui a apărut din nou în conversaţie, ca să zic aşa.

— La ce te referi?

— Al doilea tâlhar din Londra, cel care ne-a

ieşit în cale la grajduri, a spus că sunt o proastă că am impresia că o să scap basma curată după ce fur de la Larkin. Degetele i se încleştară vizibil pe pahar. A mai spus şi că... În fine, nu contează. Nu mai are importanţă acum.

— Ce a mai spus? insistă Ambrose cu blândeţe.

— A spus: „Eşti un om mort, asta eşti”. Îşi îndreptă spatele deja foarte drept. Ce ştiţi despre acest Alexander Larkin?

— Este una dintre cele mai cunoscute figuri din lumea interlopă a Londrei, un maestru al crimei sau un fel de lord al infractorilor, dacă vrei să-i zici aşa. A urcat pe scara socială venind de pe cele mai dosite străzi ale oraşului. Duce viaţa unui gentleman bogat acum, dar nu are nici o legătură socială reală cu cineva şi, desigur, nu e bine primit în înalta societate.

Se bucură de toate avantajele clasei superioare, şi totuşi nu face parte din ea. Îşi răsuci paharul de vin în palme de parcă ar fi încercat să-şi încălzească degetele. La fel ca oricare alt bărbat bogat care şi-a făcut averea din comerţ, presupun.

Cu siguranţă face şi comerţ. Larkin are interese de ordin financiar într-o varietate de afaceri ilegale, printre care bordeluri şi locuri unde se consumă opiu. A fost suspectat de numeroase asasinate de-a lungul anilor, dar a

fost mereu foarte atent să păstreze cu discreţie distanţa între el şi activităţile sale nelegiuite. Iar rezultatul e că poliţia nu a reuşit să obţină niciodată suficiente dovezi ca să-l aresteze.

Concordia strânse din buze.

— Asta ar părea să confirme teoria elevelor mele cu privire la ceea ce s-a întâmplat cu predecesoarea mea la castel.

— A mai fost o profesoară înaintea ta?

— Da. O domnişoară Bartlett. A stat acolo doar câteva săptămâni. Într-o după-amiază au sosit la castel Rimpton şi tovarăşul lui. În noaptea aceea fetele au fost încuiate în camerele lor. Când li s-a dat drumul a doua zi, domnişoara Bartlett dispăruse – şi la fel şi cei doi londonezi. Personalul castelului le-a spus fetelor că domnişoara Bartlett fusese concediată din postul ei şi că cei doi bărbaţi o conduseseră, cu tot cu bagaje, la gară, chiar în dimineaţa aceea. Dar fetele sunt convinse că bărbaţii îi făcuseră ceva groaznic domnişoarei Bartlett.

— Ce le-a trezit suspiciunile?

— Domnişoara Bartlett a lăsat câteva lucruri în urmă, printre care şi o pereche de mănuşi la care ţinea foarte mult.

Ambrose ridică dintr-o sprânceană.

— O observaţie foarte pertinentă.

— Fetele sunt mult mai atente decât

credeau cei de la castel. Concordia îşi înclină bărbia. Cei care se trezesc singuri pe lume şi fără nici un fel de resurse învaţă foarte repede să bage de seamă lucrurile mărunte din jurul lor – lucruri pe care alţii le-ar ignora în mod normal.

— Sunt pe deplin conştient de asta, domnişoară Glade.

Concordia se uită lung la el, măsurându-l cu privirea.

— Serios?

— Da.

Ambrose nu mai spuse nimic, dar ea păru să accepte asigurarea lui.

— Până la urmă, am ajuns la concluzia că fetele aveau dreptate cu privire la ce se întâmplase cu prima lor profesoară, spuse ea după o vreme. Nu am crezut teoria lor imediat, trebuie să înţelegi. Sunt conştientă că tinerele pot avea o imaginaţie bogată, mai ales când au fost lăsate pe cont propriu o vreme îndelungată. În cea mai mare parte a şederii lor la castel, elevele mele au fost ignorate. Asta până am ajuns eu acolo, desigur.

— Îmi imaginez că le-ai ţinut foarte ocupate, spuse el amuzat.

— Nu cred în înregimentarea strictă, domnule Wells, dar am descoperit că o anumită doză de ordine şi disciplină oferă un sentiment de stabilitate care se dovedeşte destul de

reconfortant pentru mulţi tineri, îndeosebi pentru cei rămaşi orfani.

Era impresionat de observaţiile ei.

— Te rog, continuă.

Concordia îşi drese glasul.

— Când fetele mi-au arătat mănuşile pe care le găsiseră în odaia pe care o folosise domnişoara Bartlett la castel, trebuie să recunosc că am devenit curioasă. Simbria unei profesoare nu e chiar aşa generoasă ca să-şi permită să fie nesăbuită cu lucrurile ei personale. Iar mănuşile erau, într-adevăr, destul de noi şi păreau scumpe.

Ambrose ridică dintr-o sprânceană, apreciindu-i remarca.

— Când ţi-au împărtăşit fetele suspiciunile lor?

— După ceva vreme. La început, erau foarte precaute în preajma mea. Flutură din mână într-un gest de lehamite. Era de la sine înţeles. Au trecut prin multe necazuri şi schimbări la vârste atât de fragede. Este normal să îşi aleagă cu grijă persoana căreia îi fac confidenţe.

— Pari să înţelegi foarte bine generaţia tânără, domnişoară Glade.

— Sinceră să fiu, la momentul în care mi-au spus despre plecarea misterioasă a domnişoarei Bartlett, eu începusem deja să îmi dau seama că era ceva ciudat cu privire la toată situaţia.

Oftă. De fapt, am simţit de la început că lucrurile nu erau aşa cum păreau la castelul Aldwick.

— Ce anume ţi-a atras atenţia?

— Ştiţi ce se spune despre lucrurile care par prea bune ca să fie adevărate.

El se gândi la asta un moment.

— Mă scuzi, domnişoară Glade, dar de ce ar părea prea bună ca să fie adevărată sarcina de-a educa patru fete într-un castel izolat şi dărăpănat, departe de vreun oraş? Mie mi se pare chiar contrariul.

— Deseori percepţia cuiva cu privire la o slujbă depinde de împrejurările în care se află acea persoană la momentul în care i se oferă respectiva slujbă, replică ea pe un ton sec.

— Corect.

— Întâmplător, tocmai fusesem concediată dintr-o poziţie foarte confortabilă la o şcoală de fete situată în apropierea Londrei. Eram destul de disperată după o slujbă nouă. Când a sosit scrisoarea doamnei Jervis cu oferta pentru slujba la castel, m-am simţit recunoscătoare şi am acceptat imediat.

Ambrose se încruntă.

— Cine e doamna Jervis?

— Femeia care are agenţia prin care mi-am găsit slujba la şcoala de fete. Ea intermediază angajarea de profesoare şi de guvernante

pentru şcoli şi gospodării private.

El încuviinţă din cap.

— Ce informaţii ai primit cu privire la slujba la castel?

— Mi s-a spus că la castelul Aldwick s-a deschis o nouă şcoală caritabilă pentru tinere orfane. Eu urma să fiu directoarea. Mi s-a spus clar că sunt doar patru eleve care locuiesc acolo, dar că vor veni mai multe pe viitor. Totul părea… Ridică uşor din umeri, dezamăgită. Chiar minunat. Un vis devenit realitate, dacă vreţi.

— Şi care e visul tău, domnişoară Glade?

— Să mă ocup de propria mea şcoală. În ciuda epuizării, deveni brusc mai însufleţită. Una în care să-mi pot pune în practică ideile şi filosofia cu privire la educaţia fetelor.

— Înţeleg. Era curios, dar acum nu era momentul să insiste cu întrebări despre visul ei. Ţi s-a spus numele binefăcătorului academiei pentru fete de la castelul Aldwick?

Nu-şi dădu seama cât de aspru vorbise până n-o văzu cum se îndreaptă de spate, prudentă.

— Scrisoarea de la agenţie menţiona o anume doamnă Jones, spuse ea. Am fost informată că era o văduvă bogată şi retrasă.

— Ce altceva ţi s-a mai spus?

— Foarte puţin. Doar că voi avea mână liberă în ceea ce priveşte instruirea fetelor.

Singura cerinţă a doamnei Jones a fost ca reputaţia elevelor să fie păstrată cu foarte mare grijă. După ce am ajuns la castelul Aldwick, am fost încântată de cele patru eleve ale mele. Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora s-au dovedit a fi eleve inteligente şi dornice să înveţe. Ce altceva îşi poate dori un profesor? Dar, aşa cum am spus, am simţit că ceva era în neregulă.

— Cred că nu greşim afirmând că nu a existat niciodată o doamnă Jones. Ce altceva în afară de descoperirea mănuşilor domnişoarei Bartlett ţi-a mai trezit suspiciunea?

— Menajera era o fiinţă ursuză care nu prea se arăta la faţă. Am aflat mai târziu că era dependentă de opiu. M-am văzut obligată să port câteva discuţii serioase cu bucătăreasa, care nu arăta nici un interes în a le găti mese sănătoase elevelor. Bărbatul care ar fi trebuit să se îngrijească de grajduri era un beţiv leneş. Grădinarii nu se ocupau niciodată de grădini şi – tăcu o clipă, mijindu-şi ochii – purtau arme.

— Paznici, nu grădinari.

— Aşa mi s-a părut şi mie. Mai luă o gură de vin şi coborî, încet, paharul. Dar ce m-a îngrijorat cel mai tare au fost rochiile.

El o privi fix.

— Ce rochii?

— Acum zece zile a venit o croitoreasă

tocmai de la Londra. A adus cu ea cupoane întregi de stofe scumpe şi trei ajutoare. Au fost cusute câteva rochii noi minunate pentru toate fetele. Mi s-a spus că doamna Jones doreşte ca elevele ei să fie pregătite să-şi ocupe locul în înalta societate. Dar nu avea nici un sens.

— De ce spui asta?

Concordia nu se obosi să-şi ascundă iritarea la auzul unei asemenea întrebări.

— Aceste tinere s-au născut toate în familii respectabile. Într-adevăr, Edwina şi Theodora au dus cândva o viaţă foarte privilegiată, dar toate sunt orfane acum. Nici una nu poate pretinde vreo proprietate, o moştenire sau legături sociale. Au câteva rude îndepărtate, dar nici una căreia să-i pese suficient cât să ia atitudine şi să le primească în propria casă.

Ambrose se gândi un moment la cuvintele ei.

— Înţeleg ce spui. Nici una nu are şanse să intre în înalta societate.

— Întocmai. Cel mult pot spera la cariere de profesoare sau guvernante. De ce să li se ofere rochii potrivite pentru sălile de bal şi pentru teatre?

— Evident că ai bănuit ce e mai rău.

— Da, domnule Wells, am bănuit. Îşi încleştă un pumn în poala rochiei. Am ajuns la concluzia că elevele mele erau pregătite pentru a fi

vândute pe post de prostituate scumpe, de lux.

— Este o posibilitate, presupun, admise el, analizând ideea. După cum ţi-am spus, Larkin are şi o serie de bordeluri printre afacerile lui.

— Probabil ai văzut în presă scandalurile referitoare la traficul de tinere luate din orfelinate şi puse să se prostitueze. E înfiorător. Şi poliţia a făcut foarte puţin ca să oprească acest comerţ.

— Da, dar fetele nu au fost trimise într-un bordel, ci la castelul Aldwick. Le-a fost angajată o profesoară. Tu însăţi ai spus că reputaţia fetelor a fost bine protejată şi păzită.

— Nu cred că fetele mele erau menite a deveni prostituate de rând. Gândeşte-te la asta, domnule Wells. Toate cele patru tinere au crescut în medii respectabile. Au maniere elegante, sunt bine crescute şi educate. Vorbesc cu accentul rafinat al clasei de sus.

— Cu alte cuvinte, nu au venit de pe străzi.

— Nu. Nu sunt naivă, domnule. Am ieşit în lume de ceva vreme. Sunt conştientă că există o piaţă pentru prostituate exclusiviste care rivalizează cu doamnele care se învârt în cercuri respectabile.

Ambrose reuşi să-şi ascundă surprinderea. Afirmaţiile ei nonşalante cu privire la anumite realităţi erau foarte deconcertante. Femeile din clasa ei socială nu prea discutau astfel de

chestiuni, şi cu siguranţă nu într-un mod atât de direct.

— E adevărat, recunoscu el.

— Cât de valoroase ar fi acele femei dacă ar proveni din cercurile sociale înalte şi ar avea comportamentul şi atitudinea care s-o dovedească? Ca să nu mai vorbesc despre inocenţă, tinereţe şi o reputaţie fără pată?

— Nu vreau să te contrazic în această privinţă. Cu toate astea…

— În seara asta i-am auzit pe Rimpton şi pe tovarăşul lui discutând despre un fel de licitaţie care trebuia ţinută în viitorul apropiat. Sunt sigură că se refereau la faptul că elevele mele urmau să fie vândute celui care oferă mai mult.

— O licitaţie?

Pumnul ei se încleştă iar în poală.

— Da.

El ezită, gândindu-se cu seriozitate, apoi încuviinţă încetişor din cap.

— S-ar putea să ai dreptate. Cu siguranţă ar explica multe aspecte bizare ale acestei situaţii.

— Care e interesul dumneavoastră în această chestiune, domnule? De ce supravegheaţi castelul şi aşteptaţi sosirea lui Larkin? Chipul i se înseninã. Sunteţi poliţist? De la Scotland Yard, poate?

— Nu. Sunt implicat într-o anchetă privată în favoarea unei cliente care m-a angajat să

descopăr adevărul cu privire la moartea surorii ei.

— Sunteţi detectiv particular? Era vădit surprinsă. Dar, în secunda următoare, curiozitatea îi sclipi în ochi. Cât de interesant. Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să aibă profesia asta.

— Sper să continui să mă găseşti interesant, domnişoară Glade, pentru că o să continuăm să ne vedem destul de mult în viitorul apropiat.

— Poftim?

Ambrose se îndepărtă de poliţa căminului şi veni să stea în faţa ei.

— După cele petrecute la castel în seara asta, Larkin va presupune că îi cunoşti o parte din planuri şi cu siguranţă va vrea să-şi recupereze ceea ce consideră a fi proprietatea lui. Asta înseamnă că va face tot posibilul să vă găsească pe dumneata şi pe fete.

Concordia rămase nemişcată.

— Îmi dau seama că n-are să fie încântat că am luat fetele de la castel. Din acest motiv intenţionam să le duc într-o ascunzătoare, pentru o vreme.

Ambrose se aplecă, o apucă de antebraţe şi o ridică de pe scaun cu blândeţe.

— Tu nu înţelegi pe deplin natura fiarei cu care te confrunţi. Mă îndoiesc foarte tare că ai resursele de a te ascunde pe tine de Alexander

Larkin, darămite să mai ascunzi şi patru fete.

— Mă gândeam că poate dacă am pleca în Scoţia…

— Poţi să duci fetele şi în Mările Sudului, şi tot nu veţi fi în siguranţă, nu dacă Larkin îşi pune în cap să dea de urma voastră. Şi eu cred că fix asta va face.

— Timp de câteva săptămâni sau poate o lună ori două, fu ea de acord, pe un ton calm. Dar nu-mi pot imagina că va irosi o grămadă de timp şi de energie ca să dea de urma a patru fete şi a unei profesoare. Cu siguranţă un lord al lumii interlope, aşa cum îl numeşti tu, are treburi mai importante cu care să-şi ocupe timpul.

— Nimic nu e mai important pentru Larkin decât propria lui supravieţuire. Cred că nu mă înşel dacă afirm că nu va avea somn până nu se va asigura că nu mai reprezinţi o ameninţare pentru el.

— Dar cum aş putea reprezenta eu o ameninţare pentru un asemenea om? Concordia era vizibil exasperată. Sunt o *profesoară*, pentru numele lui Dumnezeu! Nu am legături sociale, nu am nici un fel de putere. Nu sunt în poziţia de a face ceva care să îi provoace probleme lui Alexander Larkin. Cu siguranţă ştie şi el atâta lucru.

— Reprezinţi o treabă lăsată neterminată,

domnişoară Glade. Şi, când Larkin are un plan, nu lasă lucrurile neterminate. Imediat ce o să descopere că ai evadat cu fetele, o să tragă concluzia că ştii prea multe despre el şi despre planurile sale. Crede-mă, dacă te găseşte, o să te omoare.

Concordia clipi de două sau trei ori, apoi inspiră profund, încet.

— Înţeleg, spuse ea.

Calmul ei era destul de admirabil, se gândi el. Puţini oameni, bărbaţi sau femei, ar fi putut primi o asemenea veste cu atâta sânge-rece. Concordia Glade era, într-adevăr, o femeie unică.

Îi dădu drumul.

— Du-te la culcare, domnişoară Glade. Ai nevoie de odihnă. Vom relua discuţia despre această situaţie mâine-dimineaţă.

Concordia îl surprinse cu un zâmbet forţat.

— Nu cred că vă puteţi aştepta să mă odihnesc după ce am aflat aşa ceva.

— Poate nu, dar trebuie măcar să încerci. Am de gând să plecăm cât mai departe de aici mâine-dimineaţă la prima oră.

Concordia redeveni precaută.

— Mi se pare că v-aţi făcut planuri cu fetele mele, domnule Wells.

— Planurile mele te includ şi pe tine, domnişoară Glade.

— Care sunt acestea?

— Mâine vom porni spre cea mai apropiată gară. De acolo, tu şi cu fetele veţi călători spre Londra într-un vagon de clasa întâi. Mai mulţi oameni vă vor vedea urcând în tren.

— Dar, dacă ceea ce spui despre Larkin e adevărat, atunci va descoperi destul de repede că ne-am dus la Londra şi ne va căuta acolo.

— Va căuta patru tinere şi pe profesoara lor.

Concordia îl studie cu un interes reînnoit.

— Ce intenţionezi, domnule?

— Un număr de magie. Odată ajunse la Londra, veţi dispărea.

— Cum adică? întrebă ea cu asprime.

— Îţi voi explica mâine-dimineaţă.

Concordia ezită. Ambrose ştia că ezita între a-i ura noapte bună şi a cere insistent o explicaţie.

— Noapte bună, domnule, murmură ea. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru ajutor. Nu sunt foarte sigură că am fi putut evada cu bine fără dumneata.

— Nu am nici o îndoială că te-ai fi descurcat foarte bine pe cont propriu, domnişoară Glade. Ne cunoaştem doar de câteva ore, dar sunt foarte sigur de faptul că eşti cea mai plină de resurse femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Concordia încuviinţă, neştiind prea bine cum să primească remarca lui, şi porni în sus pe

scări. Ambrose auzi un clinchet înfundat când tivul fustei ei se atinse de prima treaptă.

— Domnişoară Glade, nu mă pot abţine să nu observ că pari a zdrăngăni un pic atunci când păşeşti, spuse el. Am remarcat asta mai devreme, când fustele tale s-au atins de cadrul uşii. Trebuie să recunosc că sunt curios. E asta o modă nouă?

Ea se opri pe scară şi îl privi peste umăr.

— Nu chiar, domnule. Ştiam că, odată ce ne vom îndepărta de castel, vom avea nevoie de bani pentru a supravieţui. Pe parcursul ultimelor săptămâni, m-am servit cu câteva dintre piesele mici de argintărie şi alte câteva obiecte care păreau să aibă valoare. Le-am cusut în fustele mele.

Ambrose îşi înclină capul, impresionat.

— Un truc foarte isteţ, domnişoară Glade. Unul preferat de hoţii de buzunare şi de pungaşii de pe stradă, dacă nu mă înşel.

Concordia luă foc de mânie.

— Te asigur, domnule, că nu sunt o hoaţă.

Ce naiba fusese în mintea lui când făcuse o remarcă atât de prostească? Ar fi trebuit să-şi dea seama că ea nu avea să o ia ca pe un compliment, aşa cum intenţionase el.

— Nu am vrut să sugerez că eşti o hoaţă, domnişoară Glade, spuse el.

Dar ştia că era prea târziu. Răul fusese

comis.

— Am făcut tot ce a fost necesar pentru siguranţa elevelor mele. Şi nu am avut prea multe opţiuni.

— Sunt conştient de asta. Îmi cer scuze, domnişoară Glade.

— Noapte bună, domnule Wells.

Urcă scările cu spatele ţeapăn, cu fustele clămpănind şi zdrăngănind la fiecare pas, şi dispăru în întuneric.

Ambrose se întoarse înspre foc şi rămase vreme îndelungată acolo, privind flăcările.

Era limpede că profesoara nu avea prea multă stimă pentru hoţi.

Ce păcat, el era unul extrem de talentat.

capitolul 5

Concordia traversă cu iuţeală coridorul spre uşa camerei ei. Aşadar, o considera un pic mai bună decât un pungaş de pe stradă sau decât o prostituată care îşi jefuia clienţii. De ce ar interesa-o ce credea el despre ea? Ea şi Ambrose Wells erau doi oameni care se întâlniseră ca urmare a unei întorsături de situaţie. Când lucrurile aveau să fie clarificate, fiecare avea să meargă pe drumul lui şi gata.

„Ceea ce-i foarte bine”, îşi spuse ea. Dacă o considera o hoaţă doar pentru că furase câteva

mărunţişuri, în nişte împrejurări ieşite din comun, care ar fi fost părerea lui despre ea dacă ar fi aflat despre trecutul ei neconvenţional?

„Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor.” Furtul unor prostioare era cel mai mic păcat al ei din seara asta. Omorâse un om.

Simţi cum i se usucă gura. Dinaintea ochilor i se ivi, într-o scenă de coşmar, imaginea lui Rimpton, întins cu faţa în jos, cu sângele şiroind din rana mortală.

Îşi alungă imaginea din minte. Crizele de isterie trebuiau să aştepte o ocazie mai convenabilă. Avea alte lucruri mai importante de care să se preocupe acum. Trebuia să facă tot posibilul pentru a le purta de grijă lui Phoebe, lui Hannah, Edwinei şi Theodorei.

Intră fără zgomot în cămăruţa hanului, încercând să nu le deranjeze pe Hannah şi pe Phoebe, care împărţeau odaia cu ea.

— Ai venit, domnişoară Glade. Phoebe se ridică în fund în întuneric, strângându-şi cămaşa de noapte la gât. Eu şi Hannah eram foarte îngrijorate.

— Da. De cealaltă parte a patului, Hannah se foi şi se ridică într-un cot. Eşti bine, domnişoară Glade?

— Sunt foarte bine, mulţumesc. Aprinse lumânarea de pe lavoar şi începu să-şi scoată

agrafele din păr. De ce aţi crede altceva?

— Hannah a spus că e posibil ca domnul Wells să încerce să profite de tine, explică Phoebe în maniera ei directă.

— Să *profite* de mine. Concordia se roti, tresărind uşor când auzi fustele lovindu-se de marginea lavoarului. Cerule mare, Hannah, la ce te-ai gândit? Te asigur că domnul Wells s-a purtat ca un adevărat gentleman. „În afară de remarca nesuferită prin care mi-a comparat isteţimea cu trucurile hoţilor de buzunare şi ale prostituatelor”, adăugă ea în gând. Dar poate era ea mult prea sensibilă în seara asta.

— Eşti sigură că nu a încercat să întreacă măsura? întrebă Hannah neliniştită.

— Foarte sigură, o linişti ea – şi imediat se întrebă de ce găsea lucrul acesta straniu de deprimant.

— Aha. Hannah se lăsă pe spate pe perne, vădit dezamăgită. Mă temeam că poate se aşteaptă să-l săruţi.

— De ce s-ar aştepta la asta? Îşi deschise copcile din faţă ale rochiei ei strâmte. Abia ne cunoaştem.

— Hannah a sugerat că domnul Wells ar putea să joace cartea recunoştinţei pentru a te face să simţi că îi datorezi un sărut, explică Phoebe.

— Înţeleg. Concordia se depărtă de rochie,

uşurată să scape de corsajul strâmt şi de greutatea obiectelor cusute în fuste. Nu e nevoie să vă îngrijoraţi din această pricină, Hannah. Sunt destul de sigură că domnul Wells nu e genul de bărbat care să apeleze la o tactică atât de necaracteristică unui gentleman.

— Cum poţi fi aşa sigură de asta? întrebă Hannah.

Concordia se gândi la întrebare în timp ce îşi atârna rochia într-unul dintre cârligele agăţate pe perete. De ce *era* aşa sigură că Ambrose Wells nu ar încerca să profite de o femeie?

— În primul rând, mă îndoiesc că ar găsi necesar să forţeze o femeie, spuse ea în cele din urmă. Nu-mi pot imagina că duce lipsă de femei care ar fi mai mult decât dispuse să-l sărute de bunăvoie.

— Dar de ce ar face femeile asta? Hannah părea sincer nedumerită. Nu e deloc chipeş. Ba chiar arată destul de fioros, dacă mă întrebi pe mine. Ca un leu sau un lup – sau orice alt animal sălbatic.

— Şi e bătrân, sublinie Phoebe fără fereală.

Concordia se uită în oglindă la reflexiile lor vizibile în lumina lumânării, rămasă momentan fără cuvinte. Oare vorbeau despre aceeaşi persoană? Ambrose Wells era, de departe, cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse în toată viaţa ei.

— Phoebe, cu siguranţă domnul Wells îţi pare decrepit pentru că ai doar cincisprezece ani, spuse ea, încercând să păstreze un ton vioi. Dar te asigur că nu e cu mult mai în vârstă decât mine.

„Câţiva ani, cel mult”, adăugă ea, în gând. Acel aer dat de experienţa de viaţă, combinat cu o stăpânire de sine exemplară, îi făceau ochii să pară mult mai vârstnici, îşi dădu ea seama.

Phoebe îşi trase genunchii la piept sub cuverturi şi îşi înfăşură braţele în jurul lor.

— Poate că da. Sunt însă de acord cu Hannah. Nu-mi pot imagina că doamnele se aliniază din proprie voinţă să-l sărute.

Concordia se aşează la picioarele patului şi îşi desfăcu şireturile ghetelor ei scâlciate.

— Aşteaptă să mai creşti puţin şi tu. Am senzaţia că atunci vei descoperi că bărbaţii ca domnul Wells nu sunt doar atrăgători, ci şi extrem de greu de găsit.

Phoebe rămase cu gura căscată de uimire. Apoi izbucni în chicoteli. Îşi duse o mână la gură ca să înăbuşe sunetele.

Concordia îi aruncă o privire aspră.

— Şi de ce anume râzi, domnişoară?

— Tu chiar l-ai săruta pe domnul Wells dacă ţi-ar cere-o, nu-i aşa? Phoebe abia reuşea să se abţină. Pun pariu că tu ai fi una dintre doamnele alea care ar sta la coadă.

— Aiureli. Suflă în lumânare. Nu aş sta la coadă să sărut un bărbat, oricât de atrăgător s-ar dovedi acesta.

— Tu chiar crezi că domnul Wells e atrăgător, spuse Hannah, intrigată de-acum.

— Dar dacă nu ar exista nici o coadă? întrebă Phoebe, interogând-o metodic, aşa cum făcea întotdeauna. Dacă ai fi singura doamnă pe care domnul Wells ar vrea s-o sărute? În cazul ăsta, i-ai permite?

— Gata, încetaţi. Concordia se folosi de lumina lunii ca să găsească drumul spre pat. Declar închisă conversaţia asta ridicolă. Refuz să mai continui discuţia despre sărutatul domnului Wells. Noapte bună, domnişoarelor.

— Noapte bună, domnişoară Glade, şopti Hannah.

— Noapte bună, domnişoară Glade, zise Phoebe şi puse capul pe pernă.

Concordia simţi că fetele adormiră imediat. Le invidia.

Aşa cum se învăţase singură cu mulţi ani în urmă, îşi îndepărtă gândurile de la trecut şi le îndreptă către viitor. Împrejurările se schimbaseră în seara asta. Cu siguranţă nu era pentru prima dată când se întâmpla aşa ceva. Trebuia să se gândească la un plan nou. Atât timp cât avea un plan, putea să meargă mai departe.

Dar cum oare să-l încorporeze pe Ambrose Wells într-un plan nou? Cunoştinţele lui despre misteriosul Alexander Larkin se puteau dovedi foarte valoroase. Era limpede că şi el urmărea ceva în toată povestea asta. Oare ce făcea mai exact un detectiv particular? Cine îl angajase? Era oare bine să lase în grija lui siguranţa fetelor? Şi pentru câtă vreme?

Ţipătul răguşit şi moale din cealaltă parte a patului o trezi din reveria nocturnă.

Hannah se ridică brusc, icnind după aer.

— Nu. Nu, te rog nu închide uşa. Te rog.

Phoebe se foi somnoroasă.

— Domnişoară Glade?

— E în regulă. Sunt aici, zise Concordia, care se dăduse deja jos din pat.

Se duse repede în partea cealaltă, lângă Hannah, se aşează şi o luă în braţe pe fata speriată de coşmar.

— Linişteşte-te, Hannah.

— Atât de întuneric, şopti Hannah cu buimăceala caracteristică unei persoane prinse între lumea viselor şi trezie. O să fiu cuminte. Te rog nu închide uşa.

— Hannah, ascultă-mă. Concordia o bătu pe fată pe umerii care îi tremurau. Nu eşti într-un loc întunecat. Uite, poţi vedea luna. Este destulă lumină. Vrei să deschid fereastra?

Hannah se cutremură.

— Domnişoară Glade?

— Sunt chiar aici. La fel şi Phoebe. Totul e bine.

— A fost visul acela, murmură Hannah.

— Da, ştiu, spuse Concordia. Îmi imaginez că a fost declanşat de toată agitaţia din seara asta. Dar eşti în siguranţă acum.

— Îmi pare rău, domnişoară Glade. Hannah se şterse la ochi cu marginea cearşafului. N-am vrut să vă deranjez pe tine şi pe Phoebe.

— Noi înţelegem. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Continuă să o aline şi să o liniştească pe fată până când respiraţia ei reveni la normal.

În cele din urmă, Hannah puse capul pe pernă. Concordia se ridică şi se duse la loc în partea cealaltă a patului.

— Domnişoară Glade? şopti Hannah în întuneric.

— Da, dragă?

— Când ajungem la Londra, pot să îi trimit un mesaj prietenei mele, Joan, de la şcoala Winslow? Sunt foarte îngrijorată în privinţa ei. Nu mi-a răspuns la nici una dintre scrisorile pe care i le-am trimis cât eram la castelul Aldwick.

Concordia ezită, gândindu-se la avertismentul lui Ambrose de mai devreme, cum că Alexander Larkin avea să-şi dorească să o ştie moartă.

— Nu ar fi înţelept să contactăm pe nimeni o

perioadă, Hannah, spuse ea cu blândeţe. Nu-ţi face griji, imediat ce vom fi în siguranţă, vei lua legătura cu Joan.

— Încă mai suntem în mare pericol, domnişoară Glade? întrebă Phoebe, foindu-se.

— Trebuie să fim precaute o vreme, spuse Concordia, alegându-şi cuvintele. Dar avem parte de sprijinul domnului Wells, şi el pare să fie foarte competent în a gestiona asemenea situaţii.

— Ce fel de situaţie e asta mai exact, domnişoară Glade? întrebă Phoebe, curioasă ca de obicei.

„Mi-aş dori să ştiu şi eu”, se gândi Concordia.

— Este destul de complicat, Phoebe. Dar ne vom descurca, să nu-ţi fie teamă. Acum încearcă să adormi.

Rămase întinsă vreme îndelungată, ascultând respiraţia regulată şi liniştită a elevelor ei. Când fu sigură că Hannah şi Phoebe adormiseră din nou, închise şi ea ochii.

… Şi îl văzu pe Rimpton în genunchi, încercând să se ridice. Încă ţinea arma în mână. Ceva era în neregulă cu ceafa lui…

Se trezi speriată, conştientă că inima îi bubuia.

Era cineva pe coridor la uşa camerei. Nu ştia ce anume o alertase, dar putea simţi prezenţa

cuiva de partea cealaltă a uşii închise.

„Ambrose”, se gândi ea. Sigur era el.

„E cazul să urce şi el la culcare”, se gândi ea. Spera că nu-şi petrecuse ultima oră îmbătându-se cu vinul hangiului. Dar respinse această idee imediat ce îi trecu prin cap. Văzuse îndeajuns de mult din personalitatea lui în seara asta ca să fie sigură că nu îi lipsea autocontrolul. În orice caz, nu băuse nici măcar un singur pahar din băutura din care îi oferise ei mai devreme.

Aşteptă să audă sunetul uşii care se închide şi se deschide la odaia lui, dar era linişte. Ce făcea? De ce nu intra în camera lui?

Şi dacă se înşela? Poate altcineva bântuia pe hol. Poate un alt oaspete? Sau Edwina ori Theodora?

Poate că unul dintre bărbaţii de la castel reuşise să îi urmărească până la urmă.

Frica o străbătu cu forţa unui şoc electric. Se uită fix la dunga subţire de lumină cenuşie care se ivea de sub uşă.

Preţ de o secundă sau două rămase nemişcată, incapabilă să se mişte sau să respire.

Cu un efort uriaş de voinţă reuşi să alunece jos de sub pături. Nici una din fetele adormite nu se mişcă.

În odaie se făcuse foarte frig, dar Concordia

simţea picăturile de sudoare rece de la subsuori. Îşi găsi ochelarii şi îi puse la ochi. Apoi se duse către pelerina ei şi scotoci repede într-un buzunar. Degetele i se strânseră în jurul revolverului lui Rimpton. Îl scoase repede.

Când ajunse la uşă, se opri din nou. Oricine o fi fost, era încă acolo. Îi putea simţi prezenţa.

„Sigur e Ambrose”, se gândi ea. Dar nu avea să se poată relaxa până nu se asigura.

Trase zăvorul şi întredeschise uşa.

Prin fereastra de la capătul coridorului se revărsa lumina lunii. Prin deschizătura îngustă abia putea distinge capătul scărilor. Nu se vedea nimeni. Îşi dădu seama că, din poziţia în care se afla, nu putea vedea pe după uşă, pentru a examina coridorul la dreapta.

— Înţeleg că vinul nu a fost eficient, şopti Ambrose din întuneric.

Concordia tresări, apoi inspiră profund, uşurată. Lăsă arma jos şi deschise uşa un pic mai tare, apoi îşi băgă capul pe după uşă.

La început nu-l văzu deloc. Apoi îşi dădu seama de ce. Nu stătea la nivelul ochilor, ci direct pe podea, cu picioarele încrucişate, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Stătea aproape nemişcat.

— Domnule Wells, spuse ea încet. Mi s-a părut că te aud aici. Ce, Doamne iartă-mă, faci aici pe podea? Ar trebui să fii în pat. Ai nevoie

de somn la fel de mult ca noi.

— Nu-ţi face griji, domnişoară Glade. Du-te înapoi în pat.

Nu prea era ora potrivită pentru lămuriri. Ultimul lucru pe care îl voia era să trezească fetele sau pe hangiu şi pe soţia lui.

— Foarte bine, dacă insişti.

Nu se obosi să-şi ascundă îndoiala.

— Mă crezi sau nu, ştiu ce fac, domnişoară Glade.

Concordia închise uşa fără tragere de inimă şi trase zăvorul la loc. Se duse către pat, îşi scoase ochelarii, puse arma pe masă şi se băgă sub pături.

Privi o vreme dâra de lumină de sub uşă, gândindu-se la comportamentul ciudat al lui Ambrose. Nu avea nevoie de un răspuns la întrebările ei. Ştia de ce el se afla acolo în holul răcoros şi de ce nu se atinsese de vin mai devreme. Stătea de pază.

Se cutremură sub păturile groase.

Faptul că el considera necesar să le păzească pe timpul nopţii demonstra cât de periculos îl considera pe acest Alexander Larkin.

capitolul 6

Ambrose ascultă scrâşnetul aproape silenţios al zăvorului tras la loc.

Mai aşteptă un moment, identificând sunetele din hanul adormit. Acea parte din el care fusese instruită să audă şi cea mai mică notă disonantă ascunsă în armonia naturală a nopţii nu detectă nimic care să-i trezească suspiciunea.

Îşi dădu voie să se cufunde la loc în spaţiul acela liniştit din mintea lui. Nu avea să doarmă până în zori, dar în tărâmul lui interior putea obţine un soi de odihnă. Tot aici putea să evalueze problemele şi să ia în calcul posibilităţile.

Pe moment, nimic nu părea la fel de urgent sau de tulburător ca vorbele spuse de Concordia Glade cu un moment în urmă. „Mi s-a părut că te aud aici.”

Asta nu era posibil. Ştia că nu scosese nici un sunet. Mai era sigur şi de faptul că nu făcuse nimic ca să tulbure întunericul de sub uşi atunci când avansase pe coridor. Ştia cum să se mişte la adăpostul nopţii. Avea un talent. „Mi s-a părut că te aud aici.”

Se lăsă cuprins de amintirea unei alte nopţi…

*

Băiatul rămase tremurând în umbrele adânci de la capătul scărilor. Ascultă vocile furioase,

înăbuşite, care se auzeau dinspre birou. Tatăl lui se certa cu un musafir misterios. Nu putea desluşi toate cuvintele, dar nu era nici o îndoială că furia celor doi bărbaţi creştea alarmant. Era un val periculos şi sumbru care părea să inunde toată casa.

Vocea tatălui său era încordată de nervi.

— ...Ai omorât-o cu sânge-rece, nu-i aşa? Nu pot s-o dovedesc, dar ştiu că tu ai fost...

— Nu era importantă. Străinul vorbea pe un ton scăzut, mânios. Doar o cameristă care a aflat mai multe decât era bine să ştie. Uită de ea! Suntem pe punctul de a face o avere...

— ...Nu mai vreau să iau parte la afacerea asta...

— Nu poţi să te retragi pur şi simplu...

— Exact asta am de gând să fac.

— Mă surprinzi, Colton, spuse musafirul. Ai fost un escroc şi un şarlatan toată viaţa ta. Te credeam mult mai practic.

— Să jecmăneşti niscaiva bogătaşi de câteva mii de lire pe care îşi pot permite să le piardă e una. Crima este cu totul altceva. Ştiai că n-o să fiu niciodată de acord cu aşa ceva.

— Şi tocmai de aceea nu te-am informat, spuse străinul. Aveam o presimţire că o să creezi probleme.

— Nu ţi-a trecut prin cap că aş putea bănui ce s-a întâmplat? Era doar o tânără nevinovată.

— Nu chiar aşa nevinovată. Râsul străinului era trist, şi se încheie cu o tuse aspră. Stai liniştit, n-am fost primul domn căruia i-a încălzit patul.

— Ieşi de aici şi să nu te mai întorci niciodată. Înţelegi?

— Da, Colton, înţeleg foarte bine. Îmi pare rău că simţi asta. Nu sunt încântat să te pierd de partener, dar îţi respect dorinţa. Fii sigur că nu o să mă mai vezi niciodată.

O explozie scurtă şi puternică reverberă în toată casa.

Bubuitul pistolului îl şocă pe băiat atât de tare, că, timp de câteva secunde, nu reuşi să se mai mişte. Ştia ce se întâmplase, dar nu se putea convinge să accepte adevărul.

Jos, la parter, uşa biroului se deschise brusc. Băiatul rămase acolo, împietrit, în umbra de la capătul scărilor şi-l privi pe străin mişcându-se, la lumina lămpii cu gaz care ardea pe masa din spatele lui.

Bărbatul se uită înspre scară.

Băiatul era sigur că străinul avea să urce scările să-l ucidă. Era la fel de sigur pe cât era de convins că tatăl lui era mort.

Străinul puse un picior încălţat cu cizmă pe prima treaptă.

— Ştiu că eşti treaz, tinere. Mă tem că a avut loc un accident tragic. Tatăl tău tocmai s-a

sinucis. Vino jos, o să am eu grijă de tine.

Băiatul încetă să mai respire, încercând să se facă una cu întunericul.

Ucigaşul porni pe scări, apoi ezită.

— La dracu’, menajera, mormăi el tuşind iar, gâjâit.

Băiatul îl privi cum se întoarce şi coboară treptele. Ucigaşul dispăru pe coridorul întunecat. Urma să verifice odaia doamnei Dalton, ca să vadă dacă era cumva acolo.

Băiatul ştia ceva ce ucigaşul nu ştia. Doamna Dalton nu era în odaia ei pentru că îi fusese dată o seară liberă. Tatălui său nu-i plăcea să aibă servitori în preajmă când se ocupa de afacerile lui ilicite.

Când străinul avea să descopere că nu era nevoie să se preocupe de un martor adult, avea să vină s-o vâneze pe singura persoană care putea spune poliţiei ce se întâmplase în seara aceea.

Băiatul se uită peste balustradă şi îşi dădu seama că nu putea coborî trei rânduri de scări, până la uşa de la intrare, pentru a se face nevăzut în siguranţa nopţii înainte ca ucigaşul să se întoarcă.

Era prins în capcană…

capitolul 7

Numărul de magie al lui Ambrose merse surprinzător de bine a doua zi. Concordia fu mai mult decât impresionată de sincronizare şi de coordonare. Cu siguranţă erau foarte puţini bărbaţi pe lumea asta care ar fi putut să organizeze o asemenea dispariţie.

— Secretul e să menţii lucrurile cât mai simple, îi explică Ambrose când le conduse la gară. Şi să ţii minte că oamenii văd ceea ce se aşteaptă să vadă.

În secunda următoare, dispăru şi el. Dar, chiar înainte ca trenul să plece din gară, Concordia remarcă un fermier ciufulit care se urca într-unul dintre vagoanele de clasa a treia. Ceva din felul în care se mişca îi spuse că acel bărbat era Ambrose.

Câteva ore mai târziu, după mai multe opriri în oraşele şi satele de pe această rută, pauze care le permiteau călătorilor să-şi dezmorţească picioarele, patru tinere bine crescute şi cu profesoara lor coborâră dintr-un vagon de clasa întâi într-o gară aglomerată din Londra. Se urcară imediat într-o trăsură care se topi în traficul aglomerat şi în agitaţia după-amiezii.

O oră mai târziu, patru tineri din clasa muncitoare ieşiră dintr-un complex comercial înţesat de oameni. Purtau pantaloni şi surtuc, fular la gât şi beretă pe cap. Se plimbau de colo-colo sub supravegherea unei vânzătoare de flori

îmbrăcate cu o pelerină peticită.

Micul grup traversă o piaţă de legume plină de lume şi se urcă în căruţa goală a unui fermier. În spate, căruţa avea un coviltir care ascundea pasagerii.

Printr-o deschizătură în pânză, Concordia vedea din când în când imagini din cartierele prin care treceau. În scurt timp, zumzetul şi agitaţia pieţei rămase în urmă, şi intrară într-un labirint de alei înguste şi străduţe înghesuite şi întunecoase. Urmară apoi imagini cu magazine prospere şi case modeste, dar această privelişte făcu loc, în cele din urmă, unui cartier cu reşedinţe elegante şi grădini bine îngrijite.

Spre uimirea Concordiei, căruţa fermierului trecu, în cele din urmă, prin porţile de fier forjat din spatele unui conac şi se opri în curtea pavată cu dale de piatră.

Cineva trase pânza ce acoperea căruţa. Ambrose, îmbrăcat cu haine simple de fermier şi cu pălărie pe cap, le privi de pe capră.

— Bine aţi venit în noua voastră casă, domnişoarelor. Aruncă frâiele unui bărbat înalt şi slăbănog, de vârstă mijlocie, îmbrăcat în salopetă de grădinar. Acesta este domnul Oates. Oates, dă-mi voie să ţi le prezint pe domnişoara Glade şi pe cele patru eleve ale ei, Phoebe, Hannah, Theodora şi Edwina. Vor sta cu noi o vreme.

— Domnişoarelor, zise Oates şi îşi atinse bereta.

— E o plăcere să vă cunoaştem, domnule Oates, spuse Concordia.

Fetele îl salutară vesele.

Oates părea ciudat de mulţumit şi oarecum stânjenit de saluturile politicoase. Mormăi ceva neinteligibil şi se făcu roşu la faţă.

Doi câini mari şi zvelţi cu urechile ascuţite şi cu capete bine definite goniră spre ei şi se opriră chiar în faţa micului grup. Privirile lor reci şi inteligente o făcură pe Concordia să simtă cum i se ridică părul pe ceafă. Animalele acelea îi reaminteau de portretul unui zeu egiptean cu cap de şacal pe care îl văzuse cândva într-un muzeu.

— Ei sunt Dante şi Beatrice, spuse Ambrose.

Concordia se uită neliniştită la câini.

— Muşcă?

Zâmbetul lui Ambrose semăna oarecum cu al câinilor.

— Desigur. Care mai e sensul să ai câini de pază dacă nu le sfâşie beregata musafirilor nepoftiţi? Dar nu te nelinişti, acum, că tu şi cu fetele aţi fost prezentate oficial, sunteţi în siguranţă.

— Sunteţi sigur de asta?

Zâmbetul lui se lărgi.

— Foarte sigur, domnişoară Glade.

— N-am ce spune, a fost foarte distractiv.

Phoebe sări jos din căruţă fără să mai aştepte ajutorul vreunuia dintre bărbaţi şi îl scărpină pe Dante pe după urechile ciulite.

— Mi-a plăcut tare mult să port pantalonii ăştia. Sunt mult mai confortabili decât fustele pe care le-am cusut între picioare. Se uită la Concordia cu speranţă pe chip. Pot să-i păstrez, domnişoară Glade?

— Nu văd de ce nu, spuse Concordia. Se relaxă când văzu că patrupedul părea să se bucure de atenţia lui Phoebe. Sunt destul de practici în multe feluri.

Beatrice veni spre ea şi îi împunse mâna cu nasul lung. Concordia o mângâie cu delicateţe.

— Şi eu vreau să păstrez hainele băieţeşti. Hannah se ridică în spatele căruţei, îşi băgă degetele în talia pantalonilor şi luă o poziţie nonşalantă. Se metamorfoză într-o secundă într-un tânăr care ar fi arătat foarte natural vânzând ziare la un colţ de stradă. Sunt mult mai confortabili decât fustele şi jupoanele. Mă simt o persoană total diferită în ei.

Edwina se uită la propria ei ţinută simplă şi strâmbă din nas.

— Poate or fi confortabili, dar cu siguranţă nu sunt deloc la modă.

— Dar a fost distractiv să mă dau drept băiat, spuse Theodora, lăsându-l pe Oates s-o

ajute să coboare din căruţă. Ai văzut cum se trăgeau oamenii la o parte din calea noastră în complexul comercial?

— Asta pentru că se temeau probabil că o să le furăm din buzunare, spuse Hannah pe un ton ironic.

Ambrose păru amuzat.

— Ai dreptate, Hannah. Şi asta datorită talentelor tale actoriceşti. Am fost foarte impresionat. Sări cu uşurinţă jos şi o surprinse pe Concordia cu un zâmbet scurt şi strengăresc. Şi asta te include şi pe tine, domnişoară Glade. Nu am văzut niciodată o florăreasă mai convingătoare.

— Are dreptate, domnişoară Glade, spuse Phoebe. Arăţi mult mai bătrână în hainele alea sărăcăcioase.

Concordia oftă şi îşi deznodă baticul zdrenţăros pe care îl folosise ca să-şi acopere părul.

— Mulţumesc, Phoebe.

— Cum naiba aţi găsit căruţa asta veche şi mârţoaga aia bătrână? mormăi Oates spre Ambrose.

— Un fermier săritor mi le-a împrumutat.

Oates părea sceptic.

— Ţi le-a împrumutat, zici?

— Nu e nevoie să te uiţi aşa la mine, Oates. Ambrose îl bătu pe spate. L-am recompensat

suficient. Dar o să-şi vrea înapoi echipajul acesta grozav. Te ocupi tu de asta în locul meu? I-am spus omului că îi las calul şi căruţa pe Brinks Lane, în apropierea teatrului.

— Da, domnule, zise Oates, apoi se urcă pe capră şi smuci hăţurile.

Nu părea deloc uimit de modul neobişnuit în care sosise Ambrose, constată Concordia. Avu senzaţia că Oates era obişnuit cu asemenea excentricităţi.

— Haideţi, să mergem înăuntru să vă prezint doamnei Oates, spuse Ambrose. Ea se ocupă de gospodărie, şi o să vă conducă în camerele voastre.

Concordia nu apucă să-şi dea seama de intenţiile lui, că el o apucă iute de braţ şi o trase spre uşa bucătăriei. Era profund conştientă de felul în care îi simţea pe piele degetele puternice. Dintr-un motiv de-a dreptul ridicol, îşi dori foarte tare să nu fi fost îmbrăcată în haine aşa vechi şi urâte.

Ca să îşi alunge din minte gândul acela deprimant, Concordia examină exteriorul conacului în timp ce mergea către uşă.

Casa era o clădire superbă construită în stil palladian, cu ferestre înalte, bine proporţionate, şi cu coloane elegante. Era înconjurată de ziduri înalte din piatră şi de grădini bine îngrijite. Efectul era destul de impresionant, dar

Concordia nu se putu abţine să nu observe că reşedinţa avea, într-un fel subtil, discret, aerul unei fortăreţe sigure. Dante şi Beatrice întregeau acest tablou.

Fetele încântate intrară sporovăind cu entuziasm pe coridorul din spate, însoţite de câini. Concordia le privi şi simţi un ghem în stomac. Oare făcuse bine să le aducă aici? Dar oare exista o alegere mai bună?

Ezită puţin înainte să treacă pragul conacului.

— Ce casă maiestuoasă, domnule Wells, spuse ea pe un ton scăzut, ca să nu audă fetele. Presupun că îţi aparţine?

— De fapt, nu, nu-mi aparţine.

Concordia se opri în loc.

— Ce Dumnezeu vrei să spui?

— E proprietatea unui bărbat pe nume John Stoner.

Ea se încruntă.

— E şi el aici?

— Nu, spuse Ambrose. Întâmplător, nu este acasă momentan.

Concordiei i se păru că Ambrose vorbea cam prea relaxat de absenţa misteriosului domn Stoner.

— Eşti sigur că nu se va supăra să ne aibă ca oaspeţi în casa lui? întrebă ea.

— Dacă nu cumva se întoarce pe

neaşteptate, nici măcar nu va şti că e gazda voastră, o asigură Ambrose.

Concordiei nu-i plăcea cum suna asta.

— Nu înţeleg. Unde este domnul Stoner?

— Cred că e pe continent momentan. E greu de spus. Stoner e cam imprevizibil în obiceiurile lui.

— Înţeleg. Şi pot întreba care e legătura dumneavoastră cu acest domn Stoner?

Se gândi la asta câteva secunde.

— Ai putea spune că suntem cunoştinţe vechi.

— Nu te supăra, domnule, dar asta sună destul de vag.

— Nu te alarma, domnişoară Glade, replică Ambrose şoptit. Ai cuvântul meu că tu şi cu fetele sunteţi în siguranţă aici.

Un frison de anticipare îi agită simţurile. Intuiţia îi spuse că fetele nu urmau a avea de suferit de pe urma lui Ambrose Wells. Nu era, însă, la fel de sigură că asta era valabil şi-n cazul propriei sale inimi.

capitolul 8

Concordia se trezi auzind pe fundal picăturile de ploaie care cădeau constant dincolo de fereastră. Era un sunet care o liniştea şi o asigura că totul avea să fie bine. Rămase un

moment întinsă în tăcere, savurând senzaţia. Era pentru prima dată în câteva săptămâni când nu simţea un val de nelinişte şi tensiune imediat după trezire – prima dimineaţă în care nu trebuia să se gândească la planul de evadare.

Adevărat, lucrurile nu merseseră conform planului ei original, dar fetele erau în siguranţă departe de castelul Aldwick. Asta era tot ce conta în dimineaţa aceasta. Trebuia să conceapă un plan nou pentru viitor, dar asta putea aştepta până după micul dejun.

Dădu la o parte cuverturile, îşi găsi ochelarii şi îşi puse pe ea şalul pe care doamna Oates i-l oferise în seara precedentă. Îşi adună cele câteva obiecte de toaletă pe care le adusese cu ea şi deschise uşa.

Culoarul pe care era situat dormitorul ei era pustiu. Doamna Oates menţionase că mai era o singură cameră folosită pe acest etaj – şi anume, cea a lui Ambrose. Fetele primiseră camere situate cu un etaj mai sus.

Mulţumită că avea coridorul numai pentru ea, se grăbi către baie cu un sentiment de anticipare veselă.

Descoperise cu o seară în urmă minunile vastei încăperi şi era nerăbdătoare să repete experienţa. Poate că John Stoner era misterios, dar era clar că era un adept devotat al dotărilor moderne pentru baie.

Baia era un mic palat decadent şi luxos, cu dale mari de gresie albă şi strălucitoare. Toate dotările erau după ultima modă. Din robinetele montate în perete curgea atât apă fierbinte, cât şi rece, adusă în casă prin nişte ţevi fixate pe o laterală. Chiuveta sclipea, şi exista chiar şi un dispozitiv pentru duş deasupra căzii.

Closetul, aşezat într-o încăpere la fel de impresionantă de lângă baie, era un amestec magnific de artă şi inginerie modernă. Un câmp spectaculos de floarea-soarelui fusese pictat atât pe interiorul, cât şi pe exteriorul vasului de toaletă. Nu era genul de eleganţă şi rafinament de care să dai la tot pasul.

Se putea obişnui cu genul acesta de lux, îşi dădu ea seama.

Uşa băii se deschise tocmai când Concordia se întindea să apuce mânerul. Speriată, se opri şi privi peste umăr spre uşa dormitorului ei, evaluând distanţa.

Dar nu avea timp să fugă.

Ambrose ieşi din baia acoperită cu gresie albă. Era îmbrăcat cu un halat din satin negru brodat cu modele exotice. Avea părul umed şi răvăşit.

— Domnule Wells.

Concordia îşi încleştă o mână pe partea din faţă a şalului şi cealaltă pe săculeţul cu obiecte de toaletă. Era îngrozită să ştie că arăta ca şi

cum tocmai se dăduse jos din pat. Acesta era adevărul, desigur, dar cumva asta nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile. Era groaznic de conştientă de faptul că Ambrose era, cel mai probabil, gol pe sub halat. Şi ea avea doar cămaşa de noapte pe sub şal.

Zâmbetul lui îi anihilă toate simţurile.

— Văd că te trezeşti dimineaţa, domnişoară Glade.

— Da, ei bine, am presupus că toţi ceilalţi dorm. Îşi drese glasul. Nu mi-am dat seama că sunteţi deja treaz.

— Şi eu am tendinţa să mă trezesc devreme. Se pare că avem ceva în comun.

Stânjenită, Concordia făcu un pas în spate.

— Mă întorc mai târziu.

— Nu e nevoie să te retragi. Baia îţi aparţine acum.

— Oh. Mulţumesc. Privi dincolo de el, spre interiorul sclipitor, conştientă de aerul cald şi de aburul care veneau dintr-acolo. Trebuie să spun că este o baie minunată.

Colţurile gurii lui zvâcniră.

— Serios?

— Da, într-adevăr. Nu reuşi să-şi înfrâneze entuziasmul. E modernă şi ireproşabilă din toate punctele de vedere. Există până şi un dispozitiv pentru a face un duş fierbinte.

El îşi îndesă mâinile în buzunarele halatului

şi încuviinţă din cap cu seriozitate.

— Chiar am remarcat asta când l-am folosit acum câteva minute.

Deja era mai mult decât stânjenită. Cu siguranţă avea faţa stacojie. Ce bine ar fi fost să fi existat o gaură la picioarele ei care s-o înghită. Ar fi dat orice să se facă pe loc nevăzută.

Concordia oftă.

— Probabil credeţi că sunt o idioată. Doar că n-am fost niciodată angajată într-o gospodărie aşa modernă.

— Nu lucrezi aici, domnişoară Glade. Ridurile superficiale de la colţurile ochilor lui se încordară, dând impresia că era enervat. Eşti un oaspete.

— Da, ei bine, e foarte amabil din partea dumitale să spui asta, dar ştim amândoi că situaţia e foarte neobişnuită, dacă pot spune aşa, având în vedere că stăpânul casei lipseşte...

— Şi nu te consider deloc idioată, adăugă el de parcă ea nu zisese nimic. Şi, apropo, dacă te decizi să foloseşti dispozitivul pentru duş, te sfătuiesc să fii precaută. Nenorocirea aia scuipă apă caldă şi rece de parcă ar fi nişte gloanţe mici. După părerea mea, tot conceptul are nevoie de mai multă gândire şi de o îmbunătăţire considerabilă dacă are de gând să

înlocuiască vreodată baia în cadă.

Ea îşi drese glasul.

— Voi ţine minte asta.

El se întoarse şi se duse către propriul lui dormitor.

— După ce termini cu răsfăţul în baia asta foarte modernă şi ireproşabilă, te rog să cobori în sala pentru micul dejun. Am câteva întrebări pentru tine.

— Ce anume doreşti să ştii? întrebă ea precaută.

— Printre altele, aş vrea să aflu mai multe despre tine, domnişoară Glade. Eşti un adevărat mister pentru mine.

Concordia se simţi dezamăgită.

— Ce legătură au detaliile despre viaţa mea personală cu găsirea lui Alexander Larkin?

— Poate nu au nimic de-a face. Se opri la uşa camerei lui şi se uită înspre ea. Dar, printre numeroasele mele defecte, se numără şi acela că, atunci când am întrebări, nu mă pot odihni până nu aflu răspunsuri.

Concordia îi aruncă o privire aspră, genul care ar reduce la tăcere o cameră plină de tinere vorbăreţe.

— Îmi imaginez că petreceţi multe nopţi nedormite, domnule.

— Da, dar nu consider asta o problemă importantă. Îi zâmbi într-o manieră devastator

de intimă. Mi-e rareori greu să găsesc alte lucruri, în afară de somn, cu care să-mi ocup nopţile.

Concordia nu se îndoia de asta nici un moment. Conştientă că obrajii îi luau foc, intră în baia splendidă şi închise uşa cu putere.

capitolul 9

La parter, în singurătatea liniştită a sălii pentru micul dejun, Ambrose bău ceai şi citi ziarele, aşa cum făcea de obicei. Era însă conştient că o parte din el o aştepta pe Concordia cu un amestec de nerăbdare şi iritare.

Era o chestiune măruntă, dar îl enerva faptul că ea părea atât de jenată să se considere oaspete în casă. Parcă era hotărâtă să menţină cât mai multă distanţă formală între ei.

Se gândi la felul în care arătase pe coridor mai devreme, acoperită cu un şal călduros, cu părul strâns într-un nod haotic în creştetul capului, cu faţa îmbujorată de somn. Imaginaţia i-o luase razna cu o fantezie fierbinte în care o lua în braţe şi o ducea până la el în dormitor.

Nu era greu să-şi imagineze cum ar fi reacţionat la sugestia unui interludiu pasional în camera lui. Tresări. Era şi-aşa destul de precaută cu el – şi nu putea s-o învinovăţească

pentru asta.

Nu îl încânta ideea de a insista ca ea să îi dezvăluie secretele ei atunci când avea să coboare la micul dejun. Ea avea să deteste intruziunea lui în viaţa ei personală, ceea ce urma să facă lucrurile mult mai dificile între ei. Dar nu avea de ales.

Întrebările care-i bântuiau mintea deveniseră şi mai complicate în ultima vreme. Avea nevoie de răspunsuri. Concordia petrecuse o perioadă considerabilă la castel, în compania angajaţilor lui Larkin. Fie că îşi dădea seama, fie că nu, era o sursă valoroasă de informaţii, se gândi Ambrose, întorcând pagina ziarului.

Îşi ţinuse aceeaşi predică din momentul în care se aburcase pe cal în spatele ei şi le condusese pe fete afară din grajd. Dar ştia foarte bine că se minţea singur.

Din momentul în care îşi dăduse seama că ea era motivul pentru care planul lui eşuase, ştiuse că voia mai mult decât informaţii de la ea.

Ar fi putut să fie chiar plăcut dacă ar fi arătat pentru compania lui acelaşi entuziasm pe care îl arătase pentru baia aia nenorocită.

— Ziare! exclamă Concordia din pragul uşii. Excelent! Nu am mai văzut nici un ziar de când am plecat să lucrez la castel.

Sunetul cald şi vesel al vocii ei îi trimise un

fior puternic prin corp, îi provocă un ghem în stomac şi îi făcu sângele să alerge mai repede prin vene.

Ridică privirea şi o văzu stând la intrare. Părul ei negru era prins cu agrafe la ceafă, într-un coc îngrijit. Lentilele ochelarilor ei străluceau. Avea aceeaşi rochie simplă, fără podoabe, pe care o purtase când fugise de la castel. Nu avea turnură[1]. „Când o doamnă se pregăteşte de o fugă periculoasă în toiul nopţii, trebuie să facă nişte alegeri cu privire la modă”, se gândi el.

Îşi puse în gând să ia măsurile necesare în privinţa garderobei. Când eşti gazda unor domnişoare care au sosit doar cu hainele de pe ele, trebuie să te gândeşti la lucruri precum rochii şi mănuşi.

— Mă îndoiesc că ai ratat ceva de importanţă majoră. Puse ziarul pe masă şi se ridică pentru a-i trage un scaun. Doar scandalurile şi bârfele obişnuite.

— Sunt sigură că aveţi dreptate. Se aşeză şi îşi despături şervetul. Dar, atunci când ai pierdut aşa mult timp contactul cu evenimentele curente, cum s-a întâmplat în cazul meu, ajungi să-ţi fie dor de orice fel de ştire, până şi de cea oferită de presa de scandal. Luă cel mai apropiat ziar. Şi, că tot veni

1 Pernuţă sau bucată de material care se purta pe sub rochie în partea din spate în perioada 1868-1890 pentru a ridica posteriorul. (n.tr.)

vorba, care este ultima ştire de senzaţie?

— O crimă, desigur. Îi arătă povestea pe care tocmai o citea. Evident că, în timp ce noi eram preocupaţi să părăsim zona rurală, un gentleman de aici din oraş a fost trimis pe lumea cealaltă de către amanta lui după ce i-a spus că intenţionează s-o dea la o parte în favoarea altei femei. Se spune că i-a pus otravă în mâncare. Fiecare ziar a publicat o variantă diferită, şi toate sunt, mai mult ca sigur, incorecte.

— Înţeleg. Îşi aranjă ochelarii şi citi fugitiv articolul. Poveştile cu crime par să se vândă cel mai bine când sunt asociate cu zvonuri privind o idilă ilicită, nu-i aşa?

Îl amuză maniera serioasă în care ea făcuse remarca.

— Am observat şi eu asta, spuse el pe un ton sec. De fapt, este destul de uimitor cât de des merg împreună dragostea şi moartea.

Concordia lăsă ziarul jos şi îi aruncă o încruntătură curioasă.

— Bănuieşti că acesta este şi cazul chestiunii pe care o investighezi, domnule?

El clătină din cap.

— Nu există nimic care să indice că ar fi implicată dragostea sau pasiunea în chestiunea asta. Din câte ştiu, Larkin e motivat doar de două lucruri: putere şi bani.

Uşa care făcea legătura între sala pentru micul dejun şi bucătărie se deschise. Apăru doamna Oates cu faţa ei rotundă şi veselă, îmbujorată de la căldura maşinii de gătit. Ducea în braţe un platou imens cu ouă jumări, peşte gătit bine şi pâine prăjită.

— Bună dimineaţa, domnişoară Glade. Doamna Oates îi zâmbi cu căldură. Sper că aţi avut un somn odihnitor.

— Da, mulţumesc, spuse Concordia. Însă tinerele domnişoare sunt încă în paturile lor. Cred că ar fi bine dacă nu le-am deranja deocamdată. Erau tare epuizate.

— Desigur, sărmanele de ele. Nu va faceţi griji, o să mă asigur că nu sunt deranjate. Doamna Oates puse platoul pe masă şi turnă ceai în ceaşca din faţa Concordiei. Este atât de plăcut să ai casa plină de oaspeţi. Rareori vine cineva pe aici. Privi spre Ambrose. Nu-i aşa, domnule?

— Da, răspunse Ambrose.

Concordia îşi drese glasul într-o manieră delicată.

— Domnului Stoner nu-i plac oaspeţii?

— O, vai, nu, nu asta-i problema, spuse doamna Oates. Problema e că nu există nici o doamnă în casă. Ştiţi cum e cu domnii care locuiesc singuri. Nu se obosesc să plănuiască un dineu sau un bal, darămite să mai şi invite

oaspeţi peste noapte.

— Înţeleg, spuse Concordia. Sper că nu vă vom deranja prea mult.

— Chiar deloc, chiar deloc. Doamna Oates se strecură pe uşă şi dispăru în bucătărie.

Concordia îşi puse pe farfurie o lingură plină de ouă jumări de pe platou.

— Domnule Wells, m-am tot gândit la natura extrem de neobişnuită a asocierii noastre.

„Fir-ar să fie”, se gândi el. Asta nu prevestea nimic bun.

— Situaţiile ciudate necesită asocieri ciudate, o asigură el.

— Sunt conştientă de asta. Îşi ridică furculiţa. Dar mi-a trecut prin cap că ar fi mai bine dacă am da relaţiei noastre o natură mai oficială.

— Nu te supăra, domnişoară Glade, dar la ce naiba te referi?

Ea îl privi calm.

— Aţi menţionat că sunteţi detectiv particular.

— Da, spuse el, deja precaut.

— Foarte bine. Doresc să vă angajez pentru a face o serie de cercetări în numele meu şi al celor patru eleve ale mele.

El se lăsă pe spate în scaun.

— Nu e nevoie să mă angajezi, domnişoară Glade. Deja investighez situaţia în care sunteţi

implicate tu şi fetele, în numele altei cliente.

Ochii Concordiei se aprinseră de curiozitate.

— Şi chiar trebuie să-mi povestiţi detaliile acestei situaţii.

— Clienta mea m-a angajat să investighez împrejurările în care a decedat recent sora ei. Ea crede că a fost o mână criminală, nu un accident nefericit, după cum au conchis autorităţile.

— Înţeleg. Se încruntă. Cum de s-a întâmplat să fiţi la castel?

— Pe parcursul cercetărilor mele am vorbit cu un informator care a sugerat că ar putea fi o legătură între moartea femeii şi ceea ce se petrecea la Castelul Aldwick. M-am dus să fac nişte verificări. Restul îl ştii.

Colţurile gurii ei se tensionară.

— Vă ocupaţi cu chestiuni foarte misterioase, domnule. Motiv pentru care m-aş simţi mai confortabil dacă am pecetlui aranjamentul nostru cu un contract oficial.

Din cine ştie ce motive, el găsi sugestia asta extrem de enervantă.

— Nu văd necesitatea unui contract.

Sprâncenele ei fine se uniră deasupra ochelarilor.

— În ciuda cuvintelor amabile ale doamnei Oates, eu şi elevele mele nu suntem chiar musafire în casa asta. Pentru numele lui

Dumnezeu, stăpânul casei nici măcar nu ştie de prezenţa noastră aici.

— Nu-ţi face griji cu privire la Stoner.

Ea îi ignoră remarca.

— Ne-aţi oferit protecţie, şi am acceptat-o, pentru că eu consider că e spre binele fetelor mele să fac asta. Cu toate acestea, aş prefera să avem o înţelegere clară a aranjamentelor noastre. Contractarea serviciilor dumitale pare cel mai direct mod de a realiza asta.

Ambrose îşi propti coatele pe braţele scaunului şi îşi uni vârfurile degetelor. El voia s-o bage în pat, şi ea voia să facă afaceri cu el. Lucrurile între ei doi nu avansau într-o direcţie prea încurajatoare.

— Înţeleg, spuse el pe un ton neutru.

„Întotdeauna un răspuns sigur”, se linişti el.

— Excelent. Zâmbi, luându-i comentariul drept un semn de aprobare. Acum, să vedem, care e onorariul dumitale obişnuit? Cred că am câteva obiecte luate de la castel care sunt oarecum valoroase. Printre ele este o solniţă din argint şi cristal, care sigur valorează câteva lire bune.

— Vrei să mă plăteşti cu bunuri furate, domnişoară Glade?

Concordia se îmbujoră, dar privirea îi rămase fermă.

— Mă tem că nu am nici un ban. Şi, în

împrejurările date, aş zice că nu îmi voi primi retribuţia trimestrială pentru munca la castel.

— Da, cred că e o presupunere corectă.

Concordia îşi ridică bărbia.

— Dacă nu puteţi accepta ceea ce numiţi „bunuri furate” ca răsplată pentru serviciile dumitale, domnule, atunci va trebui să mă gândesc la alte variante.

— Nu ai alternative, domnişoară Glade. Şi cred că ştii asta la fel de bine ca mine.

Ea inspiră profund.

— Cu toate astea…

— Cu toate astea, vrei să mă angajezi pentru a simţi că deţii controlul asupra situaţiei.

— O exprimare cam grosolană, dar corectă, bănuiesc.

— Foarte bine, domnişoară Glade, dacă insişti să mă plăteşti, îţi accept în mod oficial oferta. Acum, cu privire la onorariul meu… Ar trebui să ştii că eu nu cer bani pentru serviciile mele.

— Nu înţeleg, domnule.

— Solicit favoruri.

Concordia înlemni.

— Favoruri?

— Majoritatea clienţilor mei nu-şi pot permite să mă plătească în bani lichizi, domnişoară Glade, aşa că am stabilit cu mult timp în urmă un sistem de troc. Funcţionează

aşa: eu execut serviciile necesare pentru a obţine răspunsurile pe care le vor clienţii mei, iar ei, la schimb, cad la învoială să mă răsplătească într-un anumit moment în viitor, în caz că voi avea vreodată nevoie de o favoare pe care ei sunt în poziţia să mi-o facă.

— Ce fel de favoruri solicitaţi de regulă? întrebă ea cu răceală.

— Depinde. Uneori am nevoie de informaţii, alteori de bunuri şi servicii. De exemplu, acum câţiva ani am fost angajat de o menajeră dintr-o gospodărie înstărită ca să aflu răspunsuri la nişte întrebări pe care le avea cu privire la activităţile intime ale angajatorului ei. După ce am efectuat o investigaţie şi i-am confirmat temerea că angajatorul ei era, într-adevăr, membru al unui club cam obscen, a hotărât că nu poate continua să lucreze acolo. Am întrebat-o dacă n-ar vrea să ia în calcul o slujbă nouă aici în casă. Ea şi soţul ei, care s-a întâmplat să fie un grădinar foarte talentat şi un om priceput la unelte, au acceptat să lucreze aici.

— Aşa v-aţi asigurat serviciile domnului şi ale doamnei Oates?

El încuviinţă din cap.

— Nan, camerista, a venit cu ei. E verişoara doamnei Oates. Lucrurile au ieşit destul de bine.

Concordia îşi drese glasul cu discreţie.

— Spuneţi că dumneavoastră personal i-aţi angajat pe domnul şi doamna Oates şi pe Nan? Domnul Stoner nu a fost implicat în decizia aceea?

— Stoner n-a avut nimic de obiectat, şi, întâmplător, chiar avea nevoie de personal nou.

— Mi se pare un pic ciudat că stăpânul casei a lăsat ceva atât de important precum angajarea personalului în mâinile altcuiva.

— Stoner e mai preocupat de cercetările lui ştiinţifice, de scrierile şi de călătoriile lui decât de gestionarea acestei gospodării.

— Cât de des e prezent domnul Stoner acasă?

— Vine şi pleacă oricând vrea.

— Cât de convenabil pentru dumneata, remarcă ea pe un ton sec. Se pare că vă puteţi bucura de tot confortul şi de toate avantajele unui conac fără să fie nevoie să plătiţi pentru tot.

— Situaţia a avut un final destul de satisfăcător. Ambrose se aplecă şi îşi luă furculiţa. Şi mai e şi cazul acesta din prezent. Femeia care m-a angajat să investighez moartea surorii ei e proprietara unui magazin. Mi-a promis să mă plătească în umbrele pentru doamne în caz că voi avea vreodată nevoie de unele.

— Cerule mare! Concordia clipi des. La ce ţi-

ar trebui dumitale vreodată umbrele?

— Nu se ştie niciodată.

— În unele cercuri, o asemenea modalitate de a-ţi conduce afacerile ar fi considerată excentrică, în cel mai bun caz.

— Pe mine nu mă interesează cercurile alea anume.

— Evident. Ea oftă. Foarte bine, cred că înţeleg cum vă desfăşuraţi activitatea. Ce fel de favoare aţi putea cere de la o profesoară?

— Nu am idee. Era enervat de-acum, aşa că îşi puse jos furculiţa şi arboră ceea ce spera că era un aer intimidant. Nu am mai lucrat niciodată pentru o profesoară. Va trebui să mă gândesc la asta o vreme. O să te anunţ când mă decid ce anume ar putea constitui o plată potrivită. Între timp, mă poţi considera angajat.

Concordia nu păru să-i bage în seamă expresia intimidantă.

— S-a făcut atunci, spuse ea cu o satisfacţie reţinută. Prin urmare, mă puteţi considera angajatoarea dumneavoastră.

— Nu funcţionează aşa, Concordia.

— Logica e destul de simplă. V-am angajat să faceţi o investigaţie. Asta mă transformă în angajatoarea dumneavoastră. Acum, că am stabilit natura asocierii noastre, aş vrea să înţelegeţi că eu, în calitate de client, mă aştept să fiu informată şi implicată în acest caz.

— Eu nu le permit clienţilor mei să se implice în investigaţii, spuse el pe un ton neutru.

— Eu nu sunt unul dintre clienţii dumitale obişnuiţi, domnule. Sunt deja foarte implicată în anchetă. De fapt, dacă nu aş fi efectuat eu propriile mele investigaţii la castelul Aldwick, nu aş fi iniţiat niciodată planul de evadare.

— Sunt de acord cu asta, şi totuşi…

— În plus, trebuie să recunoaşteţi că am fost în măsură să vă ofer nişte informaţii valoroase privind planurile lui Larkin.

Lucrurile nu mergeau deloc bine.

— Hmm, spuse el.

Nu era o ripostă prea inteligentă, dar altceva mai bun nu îi venea în minte.

— O să iau asta ca pe o recunoaştere a faptelor, replică ea. Mai mult, pe măsură ce lucrurile avansează, este posibil să iasă la iveală faptul că eu şi fetele vom reuşi să vă oferim mai multe detalii sau observaţii care se vor dovedi utile. Puteţi nega asta?

— Nu.

Ea zâmbi, părând destul de mulţumită. El ridică din sprâncene.

— Dacă stau şi mă gândesc, ar fi trebuit să-mi fie clar că nu e indicat să mă angajez într-o dezbatere cu un instructor profesionist.

Ea era mulţumită.

— Acum, că am stabilit termenii relaţiei

noastre, sugerez să discutăm chestiuni mai importante.

— Cum ar fi? mormăi el.

— Rezolvarea cazului, desigur. Care e următorul pas?

Ambrose nu voia nimic altceva decât să se ridice, să meargă spre capătul ei de masă, s-o smucească de pe scaun şi s-o sărute până i-ar fi dispărut privirea aia de triumf feminin de pe faţă. În schimb, se forţă să se concentreze asupra singurului subiect care părea s-o intereseze acum.

— Ai menţionat că ai primit postul la castel printr-o agenţie condusă de o doamnă Jervis, spuse el.

— Aşa e.

— Ştii cumva dacă răposata domnişoară Bartlett a venit prin aceeaşi agenţie?

Concordia se uită la el surprinsă.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată la asta. De ce întrebaţi?

— Dacă tu şi Bartlett aţi fost angajate prin serviciile agenţiei lui Jervis, atunci ar fi o legătură interesantă, într-un fel.

— Cerule mare! Să nu-mi spuneţi că vă gândiţi că doamna Jervis ar putea fi implicată în povestea asta.

— La momentul ăsta, habar nu am, dar intenţionez să cercetez mai în amănunt. Ai

adresa firmei?

— Da, desigur. Dar nu e ca şi cum aţi putea intra pe uşă şi să începeţi să puneţi întrebări despre domnişoara Bartlett sau despre slujba de la castel. Dacă doamna Jervis are vreo legătură cu planul lui Larkin, va deveni suspicioasă şi îl va pune în gardă.

— Mă crezi sau nu, mi-a trecut şi mie prin cap posibilitatea asta.

— Evident. Strâmbă din nas şi se întinse după ceainic. Vă rog să mă iertaţi că vă sugerez eu cum să vă conduceţi afacerile. E profesorul din mine, cred. Nu pot rezista ocaziei de a instrui pe cineva.

Ambrose izbucni pe neaşteptate în râs.

— Nu m-ai ofensat.

— Deci cum veţi proceda, dacă pot să întreb?

— O să încep prin a examina dosarele lui Jervis.

— E cam improbabil ca ea să vă permită accesul la dosare.

— Nu intenţionez să-i cer permisiunea.

Concordia se opri cu ceaşca în aer.

— O să intraţi prin efracţie în biroul ei când ea nu e acolo?

— Cred că asta ar fi cea mai eficientă abordare. Dar mă gândesc să aştept până mâine-seară. În seara asta intenţionez să

vorbesc cu o cunoştinţă care ştie câte ceva despre Larkin. În plus, se pare că o să plouă mai toată ziua.

Ea se uită fix la el.

— Ce, Doamne iartă-mă, are de-a face starea vremii cu asta?

El ridică din umeri.

— Prefer să nu fac astfel de lucruri în nopţile ploioase, dacă se poate. E prea mare riscul să las, din greşeală, vreo urmă de pantof.

— Înţeleg. Părea puţin nedumerită. Ei bine, indiferent de vreme, planul dumitale pare riscant, domnule. Şi dacă sunteţi prins?

El ridică un degete.

— A, acum vine partea cu adevărat vicleană a planului meu. Nu intenţionez să mă las arestat.

Sprâncenele ei se uniră brusc într-o căutătură dezaprobatoare.

— Păreţi a avea ceva experienţă în domeniul ăsta.

— Asemenea abilităţi sunt de folos în domeniul meu.

— Mărturisesc, vă consider un mister, domnule.

— În acest caz, suntem chit, domnişoară Glade. Pentru că şi tu eşti o mare enigmă pentru mine. Şi, vorbind despre întrebări interesante, ai menţionat că ai acceptat slujba

la castel pentru că fuseseşi recent concediată de la o altă şcoală de fete.

Maxilarul i se încordă, dar vocea îi rămase foarte calmă şi neutră.

— Aşa este. Mi s-a spus că nu mi se vor da referinţe.

— De ce ai fost concediată?

Concordia puse pe farfurie o felie de pâine prăjită şi se uită înspre el cu atenţie.

— Nu văd cum ar ajuta în cazul de faţă să ştiţi motivele pentru care am fost concediată.

El îşi înclină capul, în semn că a priceput.

— Să înţeleg că a fost vorba despre un bărbat.

Concordia strânse ghem şervetul din poală, trimiţând săgeţi de mânie cu privirea.

— Bineînţeles că asta e concluzia pe care aţi tras-o. Este o poveste destul de des întâlnită, nu-i aşa? E nevoie de atât de puţin ca să distrugi reputaţia unei femei – şi cu mult mai puţin pe cea a unei profesoare. Zvonuri despre o relaţie amoroasă, descoperirea într-o poziţie compromiţătoare sau chiar o mică indiscreţie, şi brusc descoperi că ţi-a fost distrusă cariera.

— Iartă-mă, n-am vrut să scot la iveală amintiri neplăcute.

— Prostii! Ba chiar asta aţi vrut să faceţi, domnule. Fără îndoială aţi presupus că, dacă mă faceţi să-mi pierd cumpătul, vă voi spune ce

vreţi să ştiţi. Ei bine, aţi reuşit. Situaţia mea *nu* a implicat o relaţie amoroasă ilicită cu un bărbat.

— Cu o femeie, atunci?

Ea se holbă la el, derutată. Apoi izbucni într-un râs candid şi melodios.

Era prima oară când o auzea râzând, şi era vrăjit.

Concordia îşi duse repede şervetul la gură.

— Iertaţi-mă, murmură ea din spatele ţesăturii.

El împinse la o parte farfuria goala şi îşi încrucişă braţele pe masă.

— Întrebarea mea ţi se pare amuzantă?

— Nu întrebarea. Îşi recuperă stăpânirea de sine şi lăsă şervetul jos. M-a luat prin surprindere felul incredibil de nonşalant în care m-aţi întrebat. Foarte puţini gentlemeni ar fi verbalizat sugestia unei posibile relaţii amoroase între două femei cu un aer aşa… Tăcu. Să spunem… neutru?

— Sunt umblat prin lume, domnişoară Glade. Sunt conştient că, pentru unii, dragostea şi pasiunea nu urmează mereu calea tradiţională. Însă nu mă pot abţine să nu observ că nu ai fost deloc şocată de întrebarea mea, ci mai degrabă amuzată.

Concordia flutură din mână şi mai luă o felie de pâine prăjită.

— Am fost crescută într-o manieră pe care cei mai mulţi ar numi-o neconvenţională.

— Şi eu la fel.

Ea se uită lung la el, analizându-l cu atenţie. Ambrose avu sentimentul că era cântărit şi judecat după nişte criterii ascunse. Simţi că trecuse testul când ea puse pe farfurie bucata de pâine din care nu muşcase şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Deşi apreciez şi admir lipsa dumitale de prejudecată, spuse ea, pot spune foarte cinstit că nu mi-am pierdut slujba la şcoală din cauza unei relaţii indiscrete. Problemele mele au izvorât din creşterea neconvenţională pe care am menţionat-o anterior.

— Înţeleg.

— Aflaţi că tocmai aţi fost angajat de o femeie care şi-a petrecut întreaga carieră profesională ascunzându-şi trecutul de propriii ei angajatori.

— Devine din ce în ce mai interesant, domnişoară Glade.

— Îmi pare rău să spun că nu prea am avut de ales, continuă ea, pe un ton nefiresc de neutru. Sunt prea puţine profesii disponibile pentru femei. Cele care posedă un trecut ca al meu au o gamă şi mai restrânsă de opţiuni.

— Mă crezi sau nu, dar înţeleg această situaţie dificilă.

— Am folosit un nume fictiv ca să îmi găsesc slujba la şcoala de fete. Am luat numele de Irene Colby. Păcăleala a mers destul de bine în trecut, dar nu şi de data asta. Cumva a ieşit la iveală adevărul, şi în acea clipă am fost, desigur, concediată.

Era o poveste nefericită, dar el nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Ai folosit nume false pentru a te angaja în diverse locuri? Cât de inventivă eşti, domnişoară Glade! Îţi admir dibăcia. Şi ceilalţi membri ai familiei tale? Şi ei sunt la fel de neobişnuiţi?

— Nu mai am nici o rudă apropiată, domnule. Părinţii mei au murit acum un deceniu, pe când aveam şaisprezece ani. Mai sunt nişte veri din partea tatălui, cred, dar nu i-am cunoscut niciodată. Nu mă consideră un membru legitim al familiei.

— De ce nu?

— Păi, posibil pentru că *nu* sunt legitimă, spuse ea pe un ton nonşalant.

„Prea multă nonşalanţă”, se gândi el.

— Creşterea aceea neconvenţională din nou?

— Hmm. Da. Îşi înclină uşor capul într-o parte, ca să-l studieze. Nu aveţi de gând să lăsaţi baltă treaba asta, nu-i aşa?

— Ţi-am spus că îmi plac răspunsurile,

replică el.

Ea ezită, de parcă se gândea la ceva de importanţă vitală, apoi păru să ia o decizie.

— Părinţii mei erau liber-cugetători cunoscuţi, domnule Wells. Nu credeau în căsnicie, cel mai probabil pentru că amândoi erau deja căsătoriţi şi nefericiţi cu altcineva atunci când s-au cunoscut. Ei considerau instituţia căsătoriei o puşcărie, una care e crudă şi restrictivă pentru femei.

— Înţeleg.

— Nu cred că înţelegeţi. Îi zâmbi rece, provocându-l să îi ignore trecutul. Tatăl meu a fost William Gilmore Glade. Mama mea a fost Sybil Marlowe.

Numele îi sunau vag cunoscute. Îi luă câteva secunde, dar, în cele din urmă, îşi aminti vechiul scandal.

— Nu cumva acei Marlowe şi Glade care au întemeiat comunitatea Crystal Springs? întrebă el, intrigat fără să vrea.

— Văd că aţi auzit de ea.

— Acum un deceniu, toată lumea auzise de Marlowe, de Glade şi de comunitatea Crystal Springs.

Gura Concordiei se tensionă pe la colţuri.

— Când s-a desfiinţat, au apărut mai multe articole în presa de scandal şi câteva foiletoane de doi bani al căror scop era, chipurile, să

dezvăluie detaliile şocante ale activităţilor scandaloase despre care se zvonea că aveau loc în interiorul comunităţii.

— Îmi amintesc câteva articole.

— Majoritatea relatărilor erau nişte minciuni ordinare.

— Evident. Flutură din mână ca şi cum ar fi respins ideea. Presa nu e recunoscută pentru corectitudinea relatărilor. Prosperă pe baza scandalurilor, nu a faptelor. Tăcu o clipă, încruntându-se uşor. De ce s-a desfiinţat comunitatea?

— S-a dezmembrat la scurt timp de la aflarea veştii despre moartea părinţilor mei într-un viscol puternic din America, spuse ea pe un ton scăzut. Ei erau fondatorii şi conducătorii comunităţii. Fără ei, ceilalţi n-au reuşit să îi menţină scopul şi direcţia.

— Ce făceau părinţii tăi în America?

— Au navigat într-acolo cu intenţia de a forma o comunitate înfrăţită. Îşi duse spre gură ceaşca de ceai. Ei credeau că America avea să se dovedească un tărâm mai ospitalier pentru filosofia lor liberală.

— Condoleanţele mele pentru pierderea părinţilor la o vârstă aşa fragedă, adăugă el. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

— Da.

Un singur cuvânt scurt şi neutru. Expresia îi

era reţinută şi rece, dar el putea simţi tensiunea care fierbea sub acea mască. Se aştepta ca el să-şi bată joc sau s-o condamne.

— Nu sunt foarte la curent cu filosofia comunităţii Crystal Springs, spuse el, alegându-şi cuvintele cu mare grijă. Dar cred că părinţii tăi militau pentru ceea ce unii ar numi o viziune extrem de liberală cu privire la relaţiile dintre sexe.

— Mulţumită presei, asta este tot ce mai ţine minte cineva despre comunitate, spuse ea, animându-se brusc. Dar părinţii mei mai aveau şi alte viziuni moderne. De exemplu, ei credeau că femeile ar trebui educate la aceleaşi standarde cu bărbaţii şi că ar trebui primite în şcoli, la facultăţi şi în profesii în aceeaşi măsură ca bărbaţii.

— Înţeleg.

— Visul mamei mele a fost să urmeze şcoala medicală. Concordia se controlă cu rapiditate, mascând izbucnirea scurtă de durere şi furie. Când a fost refuzată, părinţii ei au forţat-o să intre într-o căsătorie lipsită de dragoste.

— Şi tatăl tău?

— Era un bărbat sclipitor, un filosof şi un om de ştiinţă pasionat de idei moderne de tot felul. Şi el s-a trezit prins într-o căsnicie nefericită. A cunoscut-o pe mama mea la o cuvântare despre drepturile femeilor. Zâmbi ciudat de melancolic.

Întotdeauna au pretins că a fost dragoste la prima vedere.

— Tonul tău sugerează că nu crezi în acest fenomen.

— Ba dimpotrivă. Părinţii mei au fost dovada că există. Dar în cazul lor dragostea asta i-a costat foarte scump. Au distrus două căsnicii şi au dat naştere unui mare scandal, pentru a-şi obţine propria fericire.

— Şi te-au împovărat pe tine cu stigmatul ilegitimităţii.

Concordia scoase un hohot de râs scurt şi melancolic.

— Asta e cea mai mică dintre probleme. Cele mai dificile sunt cele cu care mă confrunt când oamenii descoperă că am fost crescută în comunitate şi încep să facă tot felul de presupuneri.

— Aceste presupuneri privesc comportamentul tău privat?

— Întocmai, domnule Wells. Puse ceaşca pe farfurioară cu suficientă forţă cât să facă porţelanul fin să zdrăngăne sonor. Când oamenii descoperă că sunt odrasla lui William Gilmore Glade şi a lui Sybil Marlowe, trag concluzia că practic aceeaşi filosofie modernă în ceea ce priveşte relaţiile dintre sexe.

— Acum pricep de ce îţi iei atâtea măsuri pentru a-ţi ascunde trecutul de un potenţial

angajator.

— Foarte puţini oameni sunt dispuşi să angajeze o profesoară care a fost crescută cu asemenea noţiuni moderne. După cum am spus, când a ieşit la iveală trecutul meu la slujba anterioară de la şcoala de fete, am fost concediată pe loc.

Ambrose se gândi puţin la asta.

— Ai fost perfectă pentru scopurile lui Alexander Larkin, nu?

— Poftim?

— Erai disperată după o slujbă şi nu aveai nici un fel de legături de familie. Dacă dispăreai când Larkin termina cu tine, nimeni n-ar fi pus nici o întrebare.

Concordia se cutremură.

— Ce gând înspăimântător.

— Mă întreb dacă şi domnişoara Bartlett se potrivea aceloraşi cerinţe.

— Ce anume…? A, înţeleg. Aşa se pare, nu? A dispărut de la castel, şi, din ce ştiu eu, nimeni n-a venit să întrebe de ea. Concordia ezită. Dar de fapt, nimeni nu mi-ar fi menţionat asemenea cercetări. Eram doar profesoara, la urma urmei. În majoritatea timpului eram ignorată.

Ambrose încuviinţă din cap, având deodată o senzaţie familiară – senzaţia pe care o avea mereu când ştia că se afla aproape de răspunsurile căutate.

— Ceva îmi spune, Concordia, că tu eşti cheia poveştii ăsteia, spuse el încet. Cred că, atunci când vine vorba despre tine, Larkin a făcut eroarea fatală, cea care ar putea să-l ducă la pierzanie.

— Ce vreţi să spuneţi?

— A subestimat profesoara.

capitolul 10

Hangiţei nu-i plăcea bărbatul care se apropiase aşa mult de soţul ei şi îl interoga. Şi nu era numai faptul că străinul îşi manifestase dispreţul faţă de stabilimentul lor modest din clipa în care intrase pe uşă, cu puţin timp în urmă. Lucra în domeniul ăsta de multă vreme. Întâlnea tot timpul domni bogaţi şi aroganţi care tratau hanul ei curat, respectabil şi bine întreţinut ca şi cum ar fi fost o cocină. În cel mai rău caz, se îmbătau, încercau să acosteze servitoarea şi uneori murdăreau cearşafurile. Dar ăsta era diferit. Se îndoia că acest bărbat elegant era genul celor care comiteau acele infracţiuni mici şi deranjante. Era foarte elegant şi cuviincios, da, aşa era. Bătuse tot drumul de la Londra cu trenul în ziua precedentă, petrecuse noaptea în satul de lângă castelul Aldwick, făcuse un tur al ruinelor de dimineaţă şi apoi închiriase o trăsură, să facă o serie de

cercetări.

Dar, în ciuda faptului că se plimbase prin zonă, nu avea nici măcar un fir de praf pe haina lui scumpă. Gulerul cămăşii era curat şi scrobit.

Un cusurgiu, se hotărî ea. Genul acela care călătoreşte cu propriile cearşafuri şi prosoape pentru că nu are încredere în curăţenia unor hanuri precum cel condus de ea şi de soţul ei.

Stătea în birou, prefăcându-se a face socotelile în timp ce Ned vorbea cu bărbatul acela. Dar uşa era deschisă. Vedea colţul recepţiei cu coada ochiului şi auzea tot ce se discuta.

— S-au cazat aici patru tinere şi profesoara lor? Bărbatul venit de la Londra aruncă nişte monede pe tejghea. Au plecat ieri-dimineaţă?

Ned nu atinse monedele.

— Au spus cum că vor să ajungă la gară la timp ca să ia trenul de dimineaţă spre Londra.

— Au făcut vreo observaţie cu privire la incendiul de la castel? întrebă străinul cu asprime.

— Nu, domnule. Castelul e la ceva distanţă de călărit de aici. Nu am aflat veştile cu privire la incendiu decât după ce au plecat doamnele la gară. Ned clătină sumbru din cap. Am auzit că a ars totul până la temelii şi că un bărbat a murit în flăcări.

— Da, aşa este. Străinul dădea semne de

nerăbdare, de parcă moartea unui om era mai degrabă o pacoste decât o tragedie. Însă cauza morţii e oarecum nesigură.

— Poftim, domnule?

— Nimic, nu e treaba ta. Îmi mai poţi spune ceva despre tinere şi despre profesoara lor?

— Nu, domnule. După cum am zis, au sosit foarte târziu şi au plecat destul de devreme.

Bărbatul îşi mişcă uşor maxilarul.

— Mă întreb ce au făcut cu blestemaţii ăia de cai, spuse el, vorbind mai degrabă de unul singur decât cu Ned.

— Vă pot spune eu asta, domnule, replică Ned. I-au lăsat la grajdul de lângă gară, unde se primesc caii cu chirie.

Bărbatul mai aruncă nişte monede pe tejghea.

— Cum a plătit profesoara camerele pe care le-au folosit ea şi fetele? Avea bani la ea?

— Nu ştiu care era starea finanţelor ei, domnule. Ned ridică un umăr într-un gest elaborat. Nu ea a achitat nota.

Expresia de pe chipul gentlemanului nu fu perturbată nici măcar de o fluturare de geană, dar soţia hangiului simţi brusc că îi era tot mai dificil să respire.

— Cine a plătit camerele? întrebă londonezul cu voce joasă, ameninţătoare.

— Păi, bărbatul angajat să le protejeze pe

parcursul călătoriei, spuse Ned, uimitor de calm.

Mâna străinului se încleştă brusc pe mânerul de aur al bastonului. Îl studie pe Ned cu ochi reci ca ai unui peşte.

— A angajat o gardă de corp?

— O idee foarte înţeleaptă, m-am gândit eu. La urma urmei, ea şi elevele ei au fost obligate să călătorească noaptea.

— Cum se numea însoţitorul lor?

— Smith, cred. Ned deschise registrul şi urmări un rând cu degetul. Da, uitaţi aici. Domnul Smith. I-am dat camera numărul cinci. Profesoara şi fetele au folosit camerele trei şi patru.

— Dă-mi să văd! Bărbatul roti registrul cu o mişcare scurtă şi bruscă şi studie numele de pe pagină. Scrisul pare acelaşi cu al profesoarei.

— Ea a semnat registrul pentru toţi – pentru fete, pentru ea şi pentru Smith.

— Descrie-l pe Smith.

Ned ridică iar din umeri.

— Nu era nimic remarcabil la el. De înălţime medie, aş zice. Arăta destul de banal, să vă spun sincer. Privi peste umăr. Lizzie, îţi aminteşti ceva despre bărbatul care le însoţea pe profesoară şi pe fetele de seara trecută?

Hangiţa se forţă să se întoarcă încet, de parcă întrebarea ar fi distras-o de la o treabă importantă.

— Cred că avea părul castaniu, spuse ea politicoasă.

— Asta e tot ce îţi aminteşti? se răsti străinul furios.

— Mă tem că da, domnule. Cum a zis şi Ned, nu era nimic special de remarcat la el.

— Unde mama dracului a găsit ea un paznic prin locurile astea? întrebă domnul.

Amândoi se uitară la el, cu expresii neutre şi politicoase, şi nu spuseră nimic.

— Îmi pierd vremea, mormăi el.

Fără să mai adauge ceva, ieşi din han şi se urcă în trăsura care îl aştepta.

Ned adună monedele de pe tejghea şi se duse în birou. Puse o mână liniştitoare pe umărul lui Lizzie. Priviră amândoi cum trăsura ieşi din curte şi se îndreptă în direcţia satului şi a gării.

— Domnul Smith a avut dreptate când a zis că mai mult ca sigur va apărea cineva care să facă cercetări cu privire la profesoară, spuse Ned.

Femeia se cutremură.

— Slavă Domnului că Smith nu ne-a cerut să minţim în schimbul banilor pe care ţi i-a dat. Nu cred că ar fi fost uşor să îl păcălim pe bărbatul ăsta.

Cererea lui Smith din dimineaţa precedentă fusese simplă şi directă. Pusese zece lire pe

tejghea şi îi vorbise foarte politicos lui Ned. „Se vor pune întrebări. Eşti liber să spui că profesoara m-a angajat ca să mă asigur că ea şi fetele ajung în siguranţă la trenul de Londra. Dar mi-ai face o mare favoare dacă le-ai da o descriere cât mai vagă a persoanei mele.”

— Într-un fel, tot am minţit, spuse Ned. I-am spus londonezului că nu era nimic remarcabil la domnul Smith.

— Păi, nu era, spuse ea. Cel puţin nu în ceea ce priveşte trăsăturile fizice sau înălţimea.

— Dar avea ceva totuşi…

Ned lăsă propoziţia în aer, fără să-şi mai continue gândul.

Nu era nevoie de cuvinte. Amândoi lucrau în această sferă de suficientă vreme cât să devină judecători buni ai naturii umane. Domnul Smith avea, într-adevăr, ceva deosebit, un aer deosebit de periculos. Dar profesoara păruse să aibă încredere în el, şi asta fusese suficient pentru ea. Pentru că şi ea avea ceva deosebit.

Lizzie mai văzuse genul acela de ferocitate şi încăpăţânarea pe care le remarcase la femeie doar la femelele din regnul animal ale căror pui erau ameninţaţi.

Se întinse şi acoperi degetele lui Ned cu ale ei.

— Nu mai contează, treaba e încheiată, şi, în ceea ce ne priveşte, nu avem de ce ne plânge.

Am făcut un profit frumuşel.

— Aşa-i.

— Şi totuşi, ce te mai preocupă?

Ned expiră cu forţă.

— Sunt al naibii de curios de ce domnul Smith nu ne-a rugat să minţim direct. Având în vedere suma pe care a pus-o pe tejghea ieri-dimineaţă, mă aşteptam să-mi ordone să nu spun nimic despre el şi despre însoţitoarele lui.

— În schimb, ne-a rugat doar să îl descriem cât mai vag. Pare straniu, nu-i aşa? Zece lire e o sumă foarte mare pentru o solicitare aşa simplă.

— Am bănuiala, spuse Ned încet, că Smith voia să se asigure că londonezul avea să fie informat că profesoara şi elevele au o gardă de corp.

— De ce?

— Poate voia să-l avertizeze să păstreze distanţa. Ned se scărpină la ceafă. Dar mai e o posibilitate.

— Care?

— Poate Smith a vrut să-i distragă atenţia fandositului.

— Nu înţeleg.

— Dacă ai vedea un tigru înfometat atacând o turmă de miei neajutoraţi, un mod inedit de a-l deturna de la pradă ar fi să îi târăşti pe sub nas o pradă mult mai interesantă.

Hangiţa îşi încleştă mâna în jurul mâinii lui.

— Chiar trebuie să foloseşti cuvântul pradă?

— E o figură de stil, draga mea, spuse el repede.

— Aş vrea să cred asta. Oftă. Sper să nu-i mai vedem niciodată pe nici unul din cei doi.

capitolul 11

— Rochia albastră şi cea acvamarin sunt perfecte pentru Edwina şi Theodora, anunţă Concordia. Se uită la fete şi la doamna Oates. Nu sunteţi de acord?

Se auzi un murmur de aprobare.

— Adorabile, spuse doamna Oates, studiindu-le pe Edwina şi pe Theodora cu o admiraţie plină de căldură. Rochiile astea merg tare bine cu părul lor blond şi frumos.

Edwina şi Theodora îşi puseră rochiile pe lângă ele şi îşi examinară imaginea din oglindă. Chipurile le străluceau de încântare. În spatele lor, Hannah şi Phoebe îşi aşteptau rândul în faţa oglinzii.

Era ora cinci după-amiaza. Majoritatea rochiilor comandate în ziua precedentă urmau să sosească de la croitoreasă, dar primiseră destule cât să îi revină fiecăreia câte un rând de haine de schimb, de care aveau mare nevoie.

În plus, doamna Oates făcuse un drum până la unul dintre cele mai mari magazine de pe

Oxford Street şi se întorsese cu o varietate de lucruri de-a gata, cum ar fi pantofi, pălării, mănuşi şi lenjerie intimă.

Dante şi Beatrice, care deveniseră deja tovarăşii fideli ai fetelor, fuseseră izgoniţi temporar pe hol, pentru a evita ca hainele să sufere accidente nefericite în dinţii patrupedelor. Practic toată lumea din încăpere deborda de entuziasm. Phoebe era singura excepţie. Stătea sfidătoare într-o parte, îmbrăcată cu pantalonii şi cămaşa ieftină în care se deghizase după întoarcerea la Londra.

— Aţi avut dreptate când aţi ales ţesătura cu galben şi cafeniu pentru Hannah, spuse doamna Oates, părând mulţumită de rochia pe care Hannah o proba în faţa oglinzii. Culoarea se potriveşte foarte bine cu ochii ei.

— Are nişte volane frumoase la tiv, remarcă Hannah. Mi-aş dori ca Joan s-o poată vedea.

Concordiei nu-i plăcu urma de tristeţe pe care o desluşi în vocea lui Hannah.

— Nu-ţi face griji, o să-ţi vadă rochia nouă în curând.

Hannah se înveseli.

— Ar fi minunat dacă ar avea şi ea una exact ca asta.

— Nu prea cred, spuse Edwina. Cel puţin nu cât e la Winslow. Toate elevele trebuie să poarte acele rochii cenuşii îngrozitoare. Ştii

asta.

— Da, dar când va împlini şaptesprezece ani, va pleca, şi atunci va putea avea o rochie ca a mea, insistă Hannah.

— Joan va deveni guvernantă sau profesoară, la fel ca majoritatea fetelor care stau la Winslow, spuse Theodora pe un ton aspru. Femeile care urmează astfel de cariere nu ajung să poarte asemenea haine drăguţe.

Buza de jos a lui Hannah începu să tremure. Clipi de câteva ori foarte repede.

— Te rog nu plânge, dragă. Concordia îi îndesă o batistă între degete. Când se va termina povestea asta, vom vedea ce putem face cu privire la Joan.

Hannah îşi şterse lacrimile.

— Mulţumesc, domnişoară Glade.

— Hai, capul sus şi încearcă încălţările astea drăguţe, o îndemnă doamna Oates, arătându-i o pereche de cizme lungi, cu nasturi, de un galben-deschis. Se vor potrivi bine cu rochia.

— Ce părere ai de rochia roz? o întrebă Concordia pe Phoebe.

Fata se uită urât la rochie.

— Nu vreau să mai port rochii. Prefer pantalonii.

— Şi arăţi foarte fermecătoare în ei, spuse Concordia cu calm. Îi poţi purta cât de des vrei, dar, în caz că o să îţi doreşti o schimbare, ce zici

de rochia roz?

Îmbunată de faptul că nu urma să fie forţată să îmbrace o rochie, Phoebe o studie cu un ochi critic.

— E bună pentru ceai, cred.

— Perfect, atunci e stabilit, spuse Concordia.

Doamna Oates încuviinţă din cap cu înţelepciune.

— E posibil ca rochiile să aibă nevoie de câteva ajustări pe ici, pe colo, dar Nan se pricepe să lucreze cu acul şi aţa. O s-o trimit sus să arunce o privire.

Concordia flutură încet din mână spre pachetele nedesfăcute.

— Să trecem la mănuşi, domnişoarelor.

Edwina, Theodora, Hannah şi Phoebe sfâşiară ambalajele.

Concordia se duse să stea lângă doamna Oates. Priviră amândouă cum fetele probau mănuşile.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, doamnă Oates, murmură Concordia. Aţi făcut o treabă excelentă la cumpărături.

— N-a fost nici o problemă. Doamna Oates chicoti. De fapt, chiar mi-a făcut plăcere.

— Trebuie să spun că sunt uimită de faptul că croitoreasa a reuşit să termine atât de multe rochii într-un timp aşa de scurt. Probabil şi-a

amânat toate celelalte proiecte pentru a onora această comandă.

Doamna Oates ridică din sprâncene, cu un aer cunoscător.

— Sunt sigură că asta a făcut.

— Croitoreasa e o prietenă de-a domnului Wells? întrebă, cu discreţie, Concordia.

— Mai degrabă o fostă clientă. Cu siguranţă a fost încântată să-şi achite, în sfârşit, datoria.

Concordia se uită şocată la ţinutele scumpe.

— Cerule mare, vreţi să spuneţi că onorariul pe care îl percepe domnul Wells pentru serviciile sale e echivalentul tuturor acestor rochii?

— Nu, nu, nu, domnişoară Glade. Doamna Oates alungă iute gândul acesta cu o fluturare din mână şi un chicot. Domnul Wells a achitat aceste rochii. Favoarea pe care a cerut-o a fost ca ele să fie cusute şi livrate cât mai repede posibil. Aşa şi-a reglat croitoreasa conturile cu el.

— Înţeleg. Domnul Wells îşi conduce afacerile într-o maniera foarte neobişnuită, nu-i aşa?

— Da, domnişoară Glade, aşa e.

— E ceva ce mă nedumereşte, doamnă Oates.

— Da, domnişoară Glade?

— Dacă domnul Wells nu cere bani pentru

serviciile sale şi, în schimb, pretinde favoruri când are nevoie de ele, atunci presupun că e un bărbat bogat.

— E destul de înstărit, într-adevăr.

— Şi, cu toate astea, locuieşte în casa altui bărbat, adăugă Concordia.

— Ei, pe domnul Stoner nu-l deranjează ca dumnealui să stea aici.

— Şi totuşi, nu sunt rude de sânge?

— Nu, domnişoară Glade. Nu sunt rude deloc. Doar buni prieteni.

— *Foarte* buni prieteni, din ce văd.

— Ei, domnişoară Glade. Aşa-i, aşa-i.

— Domnul Stoner are, în mod limpede, o încredere neţărmuită în domnul Wells, spuse ea, cu cât mai mult tact posibil.

Doamna Oates se legănă uşor, confirmând comentariul.

— Aşa-i.

„Foarte buni prieteni.” Concordia se gândi la maniera nonşalantă în care Ambrose se referise la posibilitatea ca o femeie să-şi ia ca iubită o altă femeie. Oare era aşa relaxat pe marginea acestui subiect din cauza propriilor sale interese de ordin fizic îndreptate spre membri ai aceluiaşi sex? Asta ar fi putut explica legătura stranie dintre Ambrose şi misteriosul domn Stoner.

Asta, din punctul ei de vedere absolut

personal şi intim, era un lucru destul de deprimant.

Dar apoi, nu era ca şi cum ar fi avut vreodată aşteptări reale cu privire la o relaţie pasională între ea şi Ambrose Wells, îşi reaminti.

— Vai, ia uite cât e ceasul! exclamă doamna Oates şi se mişcă din loc. Când s-a făcut aşa târziu? Trebuie să încep să mă ocup de pregătirile pentru cină. Dacă mă scuzaţi, domnişoară Glade, vă las cu noile voastre haine.

Ieşi în grabă pe uşă şi dispăru.

Concordia bătu darabana pe măsuţa de toaletă, ascultându-le absentă pe fete discutând despre asortarea pantofilor, a mănuşilor şi a rochiilor.

Cam atât cu încercarea ei de a obţine informaţii confidenţiale despre felul ciudat în care funcţiona această gospodărie. Era evident că trebuia să găsească o abordare mai iscusită dacă voia să afle ceva care să-i poată fi de folos.

capitolul 12

Ciocănitul în uşa bibliotecii îl trezi pe Ambrose din contemplarea atentă a grădinii de pe partea cealaltă a uşilor de sticlă. Reveni, încet, din transa meditativă.

— Intră, spuse el.

Auzi uşa deschizându-se în spatele lui, dar nu se întoarse. Rămase acolo unde era, aşezat pe covor cu picioarele încrucişate, cu palmele pe genunchi.

Doamna Oates îşi drese glasul.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, dar m-am gândit că ar trebui să ştiţi că domnişoara Glade a început să pună întrebări despre domnul Stoner.

— Era inevitabil, doamnă Oates. Cu puţin noroc, acest mister îi va capta atenţia cât timp mă ocup eu de celelalte chestiuni.

— Eu, în locul dumneavoastră, nu m-aş baza pe faptul că domnişoara Glade va deveni aşa distrasă încât va înceta să mai fie atentă la ce se petrece aici.

— Mulţumesc, doamnă Oates. Voi avea în vedere avertismentul dumitale.

— Foarte bine, domnule.

— Tinerele domnişoare sunt mulţumite de hainele lor noi?

— Toate cu excepţia domnişoarei Phoebe, domnule. Cred că s-a ataşat foarte mult de pantaloni.

El zâmbi.

— Casa noastră e una neconvenţională. Îi poate purta cât doreşte.

— Da, domnule. O să luaţi cina diseară cu

domnişoara Glade şi cu fetele?

— Abia aştept. Tăcu o clipă. Dar am de gând să ies puţin după ce musafirele noastre se vor duce la culcare. Nu e nevoie să mă aştepte nimeni. Voi veni destul de târziu.

— Foarte bine, domnule Wells.

Uşa se închise cu un sunet înăbuşit. Ambrose reveni la contemplarea grădinii. Trecutul îi susura printre gânduri.

Tocmai împlinise optsprezece ani în seara în care intrase în casa elegantă din oraş a lui John Stoner, prin fereastra de la etaj a unei camere care dădea în spate.

Cariera lui de spărgător începuse în acea primă seară pe stradă. Instinctele lui de supravieţuire fuseseră ascuţite chiar şi la vârsta de treisprezece ani. Se îndreptase spre cel mai apropiat cimitir, spărsese încuietoarea uşii din spate a unei mici capele şi petrecuse în spatele altarului orele care mai rămăseseră până în zori.

Nu dormise deloc în noaptea aceea de teama viselor care, cu siguranţă, îl aşteptau. Ştiuse chiar de atunci că evenimentele din seara aceea aveau să-l bântuie pentru tot restul vieţii.

Se forţase să facă întocmai ce îl învăţaseră bunicul şi tatăl lui să facă înainte de-a întreprinde ceva nou. Întocmise un plan. Când

terminase, îşi permisese consolarea rece a câtorva lacrimi.

A doua zi dimineaţa, luând de bună zicala că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, se servise cu câteva piese din argintăria bisericii. Alesese două sfeşnice drăguţe şi două pocale, spusese o rugăciune şi pornise să-şi croiască drumul în lume folosindu-se de talentele familiei sale. Ştia foarte bine cum să procedeze ca să amaneteze obiectele. Tatăl şi bunicul lui vizitaseră destul de des casele de amanet în trecut, atunci când nu le mergea bine în afaceri.

Per ansamblu, cariera infracţională se dovedise o alegere excelentă, se gândi el în timp ce studia dormitorul lui John Stoner. Nu era ca şi cum nu fusese crescut şi instruit pentru genul acela de activitate. Se trăgea dintr-un şir lung de escroci profesionişti, maeştri ai fraudei şi trişori.

Camera era goală, aşa cum anticipase. Îşi făcuse temele cu atenţie, studiindu-l pe John Stoner timp de aproape o săptămână înainte să-şi pună la punct planul. În acel răstimp aflase că potenţiala lui victimă era un om de ştiinţă care, la tinereţe, petrecuse mult timp în Orientul Îndepărtat.

Aceasta era seara în care servitorii aveau liber. O privire aruncată casei cu puţin timp în

urmă îi dezvăluise faptul că luminile încă mai erau aprinse în biblioteca de la parter.

Prin crăpătura dintre perdele îl zărise pe Stoner, îmbrăcat cu un halat stacojiu cu broderii elegante, aşezat în faţa unui foc tihnit. Avea un pahar de vin de Porto lângă el şi era cufundat în lectura unui volum foarte gros.

Ambrose deschise un sertar. Primul lucru pe care îl văzu fu un ceas de buzunar. Recunoscu sclipirea inconfundabilă a aurului, chiar şi în lumina difuză a lunii.

Se întinse după ceas.

Uşa unei camere adiacente se deschise dintr-odată.

— Mi se pare că ochii tăi sunt chiar mai buni decât erau ai mei la vârsta ta, spuse John Stoner din întuneric.

Era prima oară când se trezea prins în flagrant, dar Ambrose ştiuse dintotdeauna că dezastrul urma să se producă la un moment dat. Se pregătise pentru o asemenea eventualitate, întocmai cum îl învăţaseră tatăl şi bunicul lui. Şi, aşa cum îi băgaseră în cap mereu, avea nu unul, ci două planuri.

Viteza şi agilitatea se aflau la baza Planului de Scăpare Numărul Unu.

Nu se opri nici să gândească, darămite să înşface ceasul de buzunar. Se repezi înspre fereastra deschisă şi înspre frânghia pe care o

legase de pervaz. Avea nevoie de doar câteva secunde să ajungă jos.

Dar nu ajunse până la fereastră. Simţi cum îi fuge pământul de sub picioare şi, o secundă mai târziu, se trezi prăvălit pe spate pe podea. Izbitura căderii îl ameţi şi îl lăsă fără suflare.

— Nu te mişca.

Ignorând porunca, Ambrose trase aer în piept şi se ridică în genunchi. Singurul lui gând era să ajungă la fereastră.

Un picior încălţat cu cizmă îi apăsă glezna. Căzu la podea cu capul înainte.

Înainte să se mai poată ridica încă o dată, Stoner se aplecă asupra lui şi îi apucă mai întâi o încheietură, apoi pe cealaltă. Ambrose încercă să se zbată. Era mai tânăr şi mai puternic decât adversarul său. În plus, mai era şi disperat. Ar fi trebuit să aibă toate avantajele. Cu toate astea, Stoner îi lega mâinile la spate cu o frânghie rezistentă.

Lovi cu picioarele cu toată forţa. Stoner se feri fără probleme.

— Îţi admir încăpăţânarea, tinere, dar nu o să te las să scapi. Cel puţin, nu încă. Stoner se uită în jos la el. E o zicală veche: „Nu încerca să spargi cu umărul zidul unei fortăreţe. Sapă un tunel pe sub ea”.

Ambrose se luptă cu spaima care ameninţa să-l copleşească. Ştia că panica îl poate doborî

la fel de repede ca un glonţ.

Era timpul să se bazeze pe Planul de Scăpare Numărul Doi. Începu să vorbească. Repede.

— Mă scuzaţi, domnule. Nu cred că am auzit zicala asta veche. E din Shakespeare sau din proverbe?

Folosi tonul calm, relaxat şi cult pe care îl adopta atunci când discuta cu bărbaţi din cercul social al acestui gentleman. Era un ton care dădea impresia că se născuse în aceeaşi pătură socială, că era unul de-ai lor.

Şi ăsta era şi adevărul. Tatăl şi bunicul lui fuseseră şarlatani şi tâlhari pentru că aleseseră asta, dar prin naştere erau gentlemeni. Ambrose era conştient de faptul că statutul social era mult mai important decât ţinuta morală a cuiva.

Cu puţin noroc, poate reuşea să scape cu vorba din povestea asta. Gentlemenilor nu le plăcea să trimită alţi gentlemeni la puşcărie.

Stoner îşi îndesă mâinile în buzunarele halatului şi îşi înclină capul. Părea tare mulţumit.

— Foarte bine, tinere. Nu orice spărgător ar fi capabil să întreţină o conversaţie politicoasă într-un asemenea moment. Gândeşti din mers – sau de pe loc, în cazul de faţă –, şi ăsta e lucrul cel mai important.

Ambrose nu avea habar ce tot îndruga bărbatul, dar măcar Stoner făcea conversaţie, nu chema poliţia.

— Îmi cer scuze pentru această întâlnire nefericită, domnule. Ambrose se ridică în fund cu precauţie. Vă asigur că lucrurile nu sunt ceea ce par.

— Serios?

— Mă tem că trebuşoara din seara asta e rezultatul câtorva sticle de vin de Porto şi al unui pariu nefericit făcut cu prietenii. Se strâmbă. Ştiţi cum e printre bărbaţii care au studiat la Oxford. Nu pot rezista în faţa unei provocări.

— Care a fost natura pariului?

Stoner părea sincer interesat.

— Aşa cum am spus, am ieşit cu câţiva prieteni la băut acum câteva seri. Cineva, Kelbrook cred că a fost, a adus în discuţie poveştile care au apărut în ultima vreme în presa de scandal. Poate le-aţi observat? O mulţime de aiureli despre un spărgător care, chipurile, jefuieşte doar gentlemenii bogaţi.

— A, da, acum, că pomeneşti despre asta, chiar îmi amintesc că am citit unul sau două articole. Cred că ziariştii care le scriu l-au poreclit pe tâlhar Fantoma.

Ambrose mârâi dezgustat.

— Presa de scandal e înnebunită să dea

nume fanteziste ticăloşilor, în încercarea de a-i face mai interesanţi pentru cititori.

— Adevărat.

— Ei bine, după cum spuneam, Kelbrook a adus vorba despre Fantomă, şi am început cu toţii să ne contrazicem cu privire la cât de greu ar fi să imităm un spărgător de succes. Eu am susţinut că nu ar fi deloc greu. Altcineva a susţinut contrariul. Un lucru a dus la altul, şi îmi pare rău să spun că am acceptat pariul.

— Înţeleg. Ce anume te-a făcut să alegi fereastra mea pentru experimentul tău?

Ambrose expiră zgomotos.

— Mă tem că vă potriveaţi cu descrierea tipului de victimă pe care se spune că îl preferă Fantoma.

Stoner chicoti.

— Eşti chiar isteţ, tinere, trebuie să recunosc asta. Cum te cheamă?

— Ambrose Wells, spuse Ambrose, folosind numele pe care îl inventase în noaptea în care fugise din casa tatălui său. Dacă scăpa din povestea asta, avea să inventeze altul.

— N-ai vrea să mergem jos să bem o ceaşcă de ceai în timp ce discutăm despre viitorul tău, domnule Wells?

— Ceai?

— M-am gândit că ai prefera asta în defavoarea celeilalte opţiuni pe care ţi-o ofer.

— Şi care ar fi cealaltă opţiune?

— O întâlnire cu un detectiv din cadrul poliţiei. Dar mă îndoiesc că atunci vei mai primi un ceai decent.

— O ceaşcă de ceai sună foarte bine.

— M-am gândit eu că o să ţi se pară o alegere bună. Haide! Să mergem la bucătărie. Va trebui să ne ocupăm singuri de asta. E seara liberă a servitorilor. Dar, în fond, ştiai asta, nu-i aşa?

Ambrose era legat de un scaun de lemn şi privea cu o uimire tăcută cum gazda lui pregătea ceaiul. Spre deosebire de marea majoritate a bărbaţilor de nivelul şi condiţia lui, John Stoner părea foarte familiar, chiar comod, în propria lui bucătărie. În câteva minute, puse ibricul pe foc şi frunzele de ceai într-un ceainic mic şi elegant.

— De cât timp te dedici carierei tale de fantomă, domnule Wells? întrebă Stoner.

— Nu vă supăraţi, domnule, dar e o întrebare formulată foarte ciudat. Indiferent de răspunsul pe care îl dau, vreţi să mă faceţi să admit că eu sunt Fantoma.

— Cred că, în condiţiile date, ne putem lipsi de istorioara ta iscusită despre pariu, nu-i aşa? Stoner puse ceainicul şi două ceşcuţe pe masa din lemn. Să vedem, din câte am remarcat în

dormitorul de la etaj, eşti dreptaci. Prin urmare, o să fii mai puţin agil cu mâna stângă, aşa că o voi elibera pe aceea.

— M-aţi putut vedea aşa bine în întuneric?

În ciuda situaţiei dificile în care se afla, John Stoner stârnea în el o curiozitate crescândă.

— Aşa cum am menţionat, vederea mea de noapte nu mai e la fel cum a fost în tinereţe, dar tot e mult mai bună decât a multor bărbaţi de vârsta mea.

Stoner se aşează în celălalt capăt al mesei şi turnă ceaiul. Ambrose observă că ceştile delicate fuseseră fabricate fără toarte. Asemenea ceainicului, erau decorate cu scene exotice pe care nu le putea identifica. Nu erau chinezeşti sau japoneze, îşi dădu el seama. Dar era ceva la modelele acelea care îl făcea să fie sigur că proveneau din Orient.

Ridică una din ceşti cu mare grijă şi inspiră parfumul ceaiului. Era delicat, complex şi intrigant.

— V-ar deranja să-mi spuneţi cum aţi descoperit prezenţa mea la etaj? întrebă el. Credeam că sunteţi ocupat să citiţi o carte în bibliotecă.

— Te aştept de câteva zile.

Ceşcuţa elegantă de ceai aproape alunecă dintre degetele lui Ambrose.

— M-aţi observat?

Stoner încuviinţă din cap absent, de parcă nu era cine ştie ce. Dar Ambrose ştia că nu era aşa. Nici una dintre victimele lui anterioare nu remarcase vreodată că le urmărea, făcând observaţii cu privire la obiceiurile lor.

— Nu pot spune că am fost foarte surprins când ai apărut aici în seara asta, continuă Stoner. Din ce am citit în ziare despre Fantomă, am bănuit că făcea un studiu foarte minuţios al victimelor înainte să le intre în case. M-au atras metodele tale. Majoritatea spărgătorilor nu au inteligenţa sau răbdarea de a adopta o abordare aşa atentă. Majoritatea sunt mai degrabă oportunişti, nu strategi.

— V-am spus, domnule, nu sunt eu Fantoma. Doar încercam să-l copiez de dragul unui pariu. Aşa cum puteţi vedea, m-am descurcat foarte prost.

Stoner sorbi din ceai, părând căzut pe gânduri.

— De fapt, ai fost foarte dibaci în povestea asta. Cine te-a învăţat meserie?

— Sunt un gentleman, domnule. Nu m-aş coborî în aşa hal încât să am o meserie.

Stoner chicoti.

— Asta va fi o conversaţie foarte unilaterală dacă insişti să îmi răspunzi în dodii la orice întrebare.

— Mă iertaţi, domnule. Mi-aţi pus o

întrebare. Am încercat să răspund.

— Strategia Falsei Sincerităţi e o tactică utilă în unele ocazii, şi tu pari talentat la asta, dar te pot asigura că nu are sens să apelezi la ea în seara asta – nu cu mine.

Pentru prima dată, Ambrose începu să se întrebe dacă nu cumva John Stoner era nebun.

— Nu înţeleg, domnule, spuse Ambrose.

— Poate că abordez greşit chestiunea asta. Stoner ridică uşor ceşcuţa între degete într-o manieră care sugera atât eleganţă, cât şi putere. Din moment ce nu eşti dispus să-mi spui povestea ta, o să ţi-o spun eu pe a mea. Când vom termina cu asta, vom discuta despre viitorul tău.

capitolul 13

Birourile agenţiei Jervis erau la etajul superior al unei clădiri urâte de piatră situate într-o zonă demodată a oraşului. La scurt timp după miezul nopţii, Ambrose pătrunse folosind un şperaclu.

Intră în cameră, închise uşa şi rămase acolo un moment, savurând fiorul familiar de încântare care îl cuprinse.

Bănuia că se născuse cu o dependenţă de fiorii de gheaţă ce îl străbăteau în asemenea momente. Îi aprindeau toate simţurile şi îi

dădeau senzaţia că ar putea zbura ca o mare pasăre de noapte. Dezavantajul era că, la fel ca oricare alt drog, existau şi efecte secundare. Dura o vreme până când i se evapora din sânge sentimentul acela de excitare profundă.

Camera de primire stătea închisă de multă vreme. În jurul lui plutea un miros de aer stătut, şi, în plus, se simţea vag o miasmă mult mai neplăcută.

În seara asta luna dădea îndeajuns de multă lumină prin fereastra fără draperii cât să vadă că nu era nimeni în încăpere. Şi totuşi, ar fi fost dispus să parieze pe o sumă foarte mare că, la un moment dat în trecutul recent, cineva murise acolo.

Zona din jurul biroului din lemn masiv era înţesată de sticlă spartă, de hârtii şi de stilouri. Avusese loc o luptă.

Căută prin sertarele biroului, dar nu găsi nimic ieşit din comun înăuntru, doar gama obişnuită de caiete, papetărie, călimări cu cerneală şi ceară pentru sigilat.

În sertarul de jos dădu peste un manşon negru.

Se duse spre fişetele cu dosare şi îl deschise pe primul. Era plin până la refuz de hârtii. Aprinse o lumânare şi căută prin dosare într-o manieră metodică, dar expeditivă.

Nu fu prea surprins când văzu că nu exista

nici un dosar pentru cineva pe nume Bartlett. La urma urmei, nimic nu dădea de înţeles că aceasta fusese angajată prin agenţie. Pe de altă parte, faptul că nu exista nici o înregistrare cu privire la Concordia Glade sau la Irene Colby, numele fals pe care Concordia îl folosise la postul ei anterior, era extrem de interesant.

Închise sertarele, stinse lumânarea şi deschise din nou sertarul de jos. Scoase manşonul. Avea un buzunar mic înăuntru, dar când îşi băgă degetele în el, nu descoperi decât o batistă.

Întinse mâna să pună manşonul la loc în sertar, dar ceva legat de proporţiile spaţiului din interior îl făcu să se oprească. Păreau nepotrivite. Sertarul nu era suficient de adânc.

Se lăsă pe vine şi pipăi interiorul cu mâna dreaptă, apăsând uşor cu degetele. Mica adâncitură din lemn era fix în spate. Pentru un observator obişnuit, ar fi fost aproape invizibilă, chiar şi la lumina zilei.

Ambrose avea ceva experienţă cu sertarele secrete, cu fund fals. Apăsă cu grijă şi simţi un arc mic răspunzând la apăsare. Fundul sertarului se ridică scârţâind din balamalele ascunse, dezvăluind un compartiment secret.

Ascunzătoarea nu conţinea nimic în afară de un ziar care fusese împăturit de două ori, până ajunsese un dreptunghi mic. Îl scoase din sertar

şi îl deschise doar o dată, astfel că rămase împăturit numai pe mijloc. Făcu din nou lumină şi citi titlul familiar. *The Flying Intelligencer* era un exemplu foarte sinistru de ziar de scandal, bine cunoscut pentru relatările dramatice ale omorurilor sângeroase şi pentru romanele erotice prezentate în foileton.

De ce se obosise Jervis să ascundă un ziar? Poate îl pusese acolo ca să nu o vadă cu el vreun posibil client. *The Flying Intelligencer* era distractiv uneori, dar nu era chiar genul de lucru cu care ar vrea să fie prinsă proprietara unei agenţii care intermediază angajarea de profesoare şi de guvernante.

Cu toate astea, părea destul de exagerat gestul de a-l ascunde într-un sertar secret al biroului ei. Dacă scopul lui Jervis ar fi fost să nu-l vadă vizitatorii, atunci ar fi fost suficient să arunce ziarul în sertar, împreună cu manşonul.

Ambrose băgă ziarul împăturit în buzunarul interior al mantalei şi ieşi din birou.

Ajuns jos, ieşi din clădirea goală printr-o uşă din spate. Afară, pe alee, îşi ridică gulerul mantalei, îşi trase pălăria cât să-şi ascundă faţa şi intră într-un labirint de alei neluminate şi străzi aglomerate.

Alese o rută diferită de cea pe care venise şi ajunse aproape de un bordel oarecare. Mai multe birje aşteptau în stradă. Alese una la

întâmplare.

Când se urcă în birjă, stinse lămpile vehiculului. Erau slabe şanse să remarce cineva un gentleman beat care se duce acasă după o noapte de satisfăcut diverse vicii, dar nu avea sens să îşi asume riscuri.

Se cufundă în întunericul birjei şi se întrebă dacă, odată ajuns acasă, avea s-o găsească pe Concordia trează. Dorinţa imperioasă de a o vedea şi de a vorbi cu ea despre ceea ce descoperise în seara asta era, într-un fel, tulburătoare.

Ziarul foşni puţin sub manta. Trebuia să aştepte să ajungă acasă pentru a-l examina mai îndeaproape. Vederea lui nocturnă era excelentă, dar nici măcar el nu putea citi în întuneric.

capitolul 14

Zgrepţănatul câinilor pe scândurile podelelor era primul semn că Ambrose se întorsese acasă.

Concordia se simţi profund uşurată. Ajunsese în siguranţă înapoi. Acum poate reuşea să se scuture de sentimentul de groază care o cuprinsese atunci când Ambrose plecase. A doua ei reacţie la prezenţa lui în casă fu un fior de nerăbdare. Abia aştepta să afle ce descoperise în cursul investigaţiei la birourile

agenţiei Jervis, asta dacă aflase ceva.

Îl auzi spunându-le ceva câinilor, pe un ton scăzut. Se mai auzi lipăitul înfundat al labelor pe duşumele, apoi se lăsă liniştea. Ambrose îi trimisese pe Dante şi pe Beatrice la etajul la care dormeau fetele.

Întunericul profund de sub uşa de la dormitorul ei se tulbură puţin. Ambrose se oprise în faţa camerei ei. Aşteptându-se să audă din clipă în clipă bătaia delicată în uşă, Concordia dădu cuverturile la o parte, se ridică în fund şi bâjbâi după ochelari. Când reuşi să-şi fixeze ochelarii pe nas, se întinse după halat.

Bătaia tot nu se auzi.

Întunericul de sub marginea de jos a uşii se tulbură din nou. Îşi dădu seama că Ambrose se răzgândise. Mergea mai departe pe coridor către propriul său dormitor.

Alarmată, îşi legă cordonul halatului, îşi vârî picioarele în papucii de casă noi pe care îi adusese doamna Oates şi se repezi spre uşă. Dacă Ambrose credea că scapă fără să-i dea un raport complet în seara asta, se înşela amarnic.

Deschise uşa cu o smucitură şi se strecură pe coridorul întunecos la timp ca să audă zgomotul înăbuşit al uşii închise de Ambrose.

Înaintă repede pe holul răcoros, către dormitorul lui.

Ambrose deschise uşa chiar când ea ridică

mâna să bată. De parcă o aştepta. Silueta lui se zărea la lumina unei lămpi care ardea pe un mic birou din spatele lui. Cămaşa neagră din bumbac era descheiată şi îi atârna neglijent pe deasupra pantalonilor.

— Eşti trează la ore neobişnuite, domnişoară Glade, spuse el.

Concordia îşi dădu seama că se holba la fâşia închisă la culoare de piept dezgolit a bărbatului, abia vizibilă între marginile cămăşii descheiate.

Îngrozită, se strădui să se adune, îşi îndreptă ochelarii la loc pe nas cu fermitate şi îşi reaminti că avea o misiune.

— La fel ca dumneata, domnule, şopti ea. Ce s-a întâmplat? Aţi aflat ceva important?

— Nu pot fi sigur, dar am o puternică bănuială că doamna Jervis e moartă. În biroul ei sunt semnele unei lupte violente. Nu am găsit nici un dosar despre Bartlett.

— Cerule mare! O cuprinse o senzaţie de amorţeală. Se apucă de cadrul uşii ca să se ţină pe picioare şi se concentră pe partea cea mai tulburătoare a acestui raport îngrozitor de succint. Doamna Jervis e moartă?

— Încă nu am dovezi cu privire la asta. Voi investiga mâine-dimineaţă. Dar n-aş fi surprins să aflu aşa ceva, având în vedere asocierea ei cu Alexander Larkin.

— Dacă aveţi dreptate, atunci înseamnă că au fost trei decese până acum în toată povestea asta. Sora clientei dumitale, domnişoara Bartlett şi doamna Jervis. Se cutremură şi strânse cu forţă reverele halatului. Larkin chiar pare să le considere pe fetele mele foarte valoroase.

— Sunt de acord. Îşi trecu mâinile prin păr într-un gest care Concordiei i se păru semn de nervozitate. Te deranjează să aştepţi câteva minute înainte de-a afla detaliile? întrebă el. Aş vrea să mă spăl pe faţă şi pe mâini şi să mă aranjez un pic. Birja în care m-am întors nu era dintre cele mai curate.

— Poftim? A, da, desigur. Se dădu la o parte din drumul lui. Mă scuzaţi.

— Eu zic să te duci jos în bibliotecă. Ne vedem acolo peste câteva minute şi îţi spun ceea ce ştiu.

— Foarte bine. Ea ezită, nesigură. Sunteţi bine? Aţi fost rănit?

— Sunt bine. Trecu pe lângă ea cu un aer de nerăbdare. Acum, dacă îmi permiţi?

— Scuze, murmură ea.

El traversă coridorul şi pune mâna pe mânerul uşii de la baie.

— Nu durează mult.

— Un moment, dacă nu vă supăraţi, şopti ea, incapabilă să se abţină. Aţi găsit vreun indiciu?

El privi înapoi peste umăr.

— Doar dacă pui la socoteală ziarul.

— Ce ziar?

— Cel de pe biroul meu. Făcu semn cu bărbia înspre interiorul dormitorului său. Mă îndoiesc că poate fi considerat indiciu, dar părea să fi fost ascuns în mod intenţionat. L-am găsit pitit sub fundul fals al unui sertar din biroul lui Jervis. Poţi să te uiţi la el dacă doreşti.

Dispăru în baie şi închise uşa.

Concordia aşteptă până când auzi sunetul înăbuşit al apei curgând prin ţevi şi abia apoi se întoarse încet spre uşa dormitorului lui Ambrose şi privi înăuntru.

Era fără doar şi poate o cameră bărbătească, decorată cu nuanţe de verde şi chihlimbariu. Covorul gros avea un model cu ferigi dese. Un pat masiv, cu patru stâlpi, şi un şifonier mare ocupau cea mai mare parte din spaţiu. Haina pe care o dezbrăcase recent Ambrose era azvârlită pe pat.

Concordia văzu ziarul împăturit pe masa de scris de lângă fereastră.

Tot ce trebuia să facă era să înainteze câţiva paşi, să ia ziarul şi să plece. Şi, cu toate astea, se trezi că ezită. I se păru un lucru copleşitor de intim să pătrundă în dormitorul lui Ambrose.

Trase aer în piept, intră repede în cameră, apucă ziarul şi fugi înapoi la uşă.

Abia când ajunse în siguranţă înapoi pe hol îşi dădu seama că îţi ţinuse răsuflarea.

Ce ridicol. Era un simplu dormitor. Pe deasupra, era, dacă interpretase bine puţinele aluzii ale doamnei Oates, spaţiul intim al unui bărbat care nu avea nici un interes de ordin sexual pentru femei.

Se duse repede în camera ei, aprinse lampa şi deschise ziarul. Fu dezamăgită când îşi dădu seama că se uita la o ediţie din *The Flying Intelligencer* veche de vreo şase săptămâni.

Deschise ziarul complet şi dădu prima pagină, căutând însemne sau note făcute, poate, de doamna Jervis.

Când dădu ce-a de-a doua pagină, dintre foi căzură două coli de hârtie care fluturară încet spre covor.

Concordia se uită la hârtii şi văzu că erau scrisori. Amândouă îi erau adresate lui R.S. Jervis. Ambele erau semnate de S. Bartlett.

Ridică scrisorile şi le citi repede, şi, cu fiecare rând citit, sângele îi îngheţa tot mai mult în vene.

Când termină, fugi înapoi pe coridor. Nu se mai auzea apa.

Bătu cu putere la uşa băii.

— Domnule Wells, spuse ea, chinuindu-se să nu ridice vocea. Ultimul lucru pe care îl voia era să le trezească pe elevele de la etaj. Domnule

Wells, trebuie să vedeţi ce am găsit în ziar.

Ambrose deschise uşa cu un aer de resemnare sumbră. Îşi dăduse jos cămaşa şi rămăsese complet gol deasupra taliei.

Pielea lui umedă strălucea acolo unde se stropise cu apă, pe trunchi şi pe faţă. Umerii lui păreau uimitor de laţi. Contururile pieptului său şi ale taliei zvelte ar fi fost potrivite pentru o statuie a unui erou antic şi misterios. Un triunghi de păr negru se îngusta în jos şi dispărea sub talia pantalonilor săi.

— Ce mai e, domnişoară Glade? întrebă el politicos.

Ea se holbă la el, conştientă de faptul că rămăsese cu gura deschisă.

— Cerule mare, domnule, acela e un *tatuaj*?

Ambrose privi în jos spre mica floare din partea superioară dreaptă a pieptului său.

— Da, este, domnişoară Glade. Ce spirit de observaţie ai!

— Cerule mare, spuse ea din nou. Trase aer în piept. Nu am mai întâlnit niciodată pe cineva cu tatuaj.

— S-ar părea că am reuşit, totuşi, să îţi şochez mentalitatea extrem de modernă.

— A, nu, nu, deloc, spuse ea grăbită. Doar că, ei bine, un *tatuaj*? Se uită mai îndeaproape la desenul mic. E un fel de floare, nu? Nu recunosc specia.

— Mai mult ca sigur voi regreta asta, spuse Ambrose. O prinse de bărbie şi o ridică puţin ca să se poată uita în ochii ei profunzi. Dar nu pot să rezist. M-ai prins într-un moment foarte slab, domnişoară Glade. Apa rece trebuia să funcţioneze ca un antidot, dar nu pare să fi fost eficientă.

— Antidot pentru ce? Ai febră, domnule?

— Am luat foc, domnişoară Glade.

În clipa următoare îşi puse gura peste a ei într-un sărut care o făcu să uite de orice altceva, inclusiv de tatuaj.

capitolul 15

Nu intenţionase s-o sărute. Nu încă. Nu în seara asta. Era prea repede, şi momentul ales era total nepotrivit. De asta încercase s-o trimită jos cu câteva minute în urmă, de aceea venise aici pentru a se răcori cu o cantitate mare de apă îngheţată.

Dar, în schimb, ea venise la el. Imaginea ei în cadrul uşii de la baie, îmbrăcată în halat, cu gura moale deschisă de şocul vederii tatuajului, era prea provocatoare, prea intimă.

Logica şi bunul-simţ nu avuseseră nici o şansă.

O sărută încet, apăsat, dureros de conştient că sărutul avea să se dovedească o greşeală

gravă.

Dar ea era cea care venise să bată la uşa băii în seara asta, îşi reaminti el. Şi era Concordia Glade, fiica neconvenţională a cunoscuţilor liber-cugetători William Gilmore Glade şi Sybil Marlowe. Nu era o demoazelă neexperimentată şi insipidă.

Pentru o secundă mult prea lungă, ea stătu acolo pur şi simplu, de parcă împietrise ca o statuie. El îi cuprinse ceafa cu o mână şi adânci sărutul, disperat după un răspuns care să arate că şi ea împărtăşea măcar o parte din ce simţea el.

Concordia se cutremură. Gura i se înmuie. Un geamăt de plăcere abia auzit îi scăpă din gâtlej.

— Domnule Wells, şopti ea pe un ton moale, întrebător. La urma urmei s-ar părea că sunteţi, totuşi, atras de femei.

Ambrose rămase nemişcat. Apoi, cu mare grijă, îşi înălţă capul.

— Despre ce naiba vorbeşti? întrebă el.

— A fost ceva ce a zis doamna Oates. Am avut impresia că… poate… dumneata şi domnul Stoner sunteţi mai mult decât buni prieteni.

— Înţeleg, zise Ambrose amuzat în sinea lui. Aşa-mi trebuie, bănuiesc.

— Ei, nu mai contează acum.

— Nu, nu contează. Dă-mi voie să clarific

neînţelegerea asta.

O strânse şi mai tare şi o sărută din nou, de data asta cu minuţiozitate.

Ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îi răspunse la sărut cu un entuziasm care îl ameţi pe Ambrose. Fu cuprins de un val fierbinte de dorinţă şi de un sentiment euforic de fericire.

Îşi afundă mâinile în părul ei şi îi devoră gura.

După o vreme, trebui să întrerupă sărutul ca să tragă aer în piept.

— După toate prin câte am trecut împreună, spuse el, cred că e timpul să începi să-mi spui Ambrose, nu crezi?

— Ambrose.

El se trase puţin în spate şi văzu că ochelarii i se aburiseră ca urmare a răsuflării lor combinate.

— Îmi cer scuze. Zâmbi şi îi dădu jos ochelarii. Cred că te-ai simţit ca şi cum ai fi sărutat un străin în întuneric.

— Nu, spuse ea. Clipi o dată sau de două ori şi îi căută ochii cu privirea înceţoşată. Ştiu exact cine eşti.

— Concordia, se auzi el şoptind. Ce îmi faci tu mie?

O trase într-o îmbrăţişare strânsă, disperat să îi simtă căldura delicată pe corpul lui excitat. Nimic altceva nu putea să potolească foamea

aceea care îi ţinea măruntaiele ca într-un cleşte.

Ea se agăţă de el, părând la fel de înfometată de dragoste ca el. Ambrose se întinse şi îi dezlegă cordonul de la halat.

Când palma lui se închise peste sânul ei, ea împietri.

El reuşi să-şi desprindă gura de a ei.

— Ce e?

Concordia avea ochii mari, dar privirea îi era umbrită. Îi dădu drumul şi făcu un pas în spate.

— Cerule mare, aproape am uitat. Îşi băgă mâna în buzunarul halatului.

— Ce ai uitat?

— Scrisorile. Flutură cele două coli de hârtie în direcţia lui. Asta am venit să-ţi spun. Le-am găsit ascunse între paginile ziarului. Sunt de la domnişoara Bartlett. I le-a trimis doamnei Jervis când se afla la castelul Aldwick. Ultima e datată cu puţin timp înainte să dispară.

Ambrose se forţă să îşi concentreze atenţia asupra celor două foi de hârtie care îi erau fluturate prin faţa ochilor.

— Dă-mi să văd.

Ea i le întinse.

— Domnişoara Bartlett a descoperit că era ceva în neregulă la castel. În prima scrisoare menţionează că nu poate trimite sau primi corespondenţă acolo. Spune că a reuşit să expedieze scrisorile mituind pe unul dintre

ţăranii care livrau alimente la bucătăria castelului.

Ambrose îi dădu ochelarii.

— Du-te jos în bibliotecă. Vin în câteva minute.

Zece minute mai târziu, cu halatul pe el, Ambrose se aşează la biroul său din bibliotecă. Cele două scrisori de la domnişoara Bartlett adresate doamnei Jervis erau întinse în faţa lui pe registru.

— E limpede că ea şi Jervis erau cunoştinţe apropiate, spuse el.

— Da. Concordia se foia înainte şi înapoi prin faţa biroului. Comunicau în felul caracteristic oamenilor care se cunosc de ceva vreme.

— În prima scrisoare, domnişoara Bartlett îi spune că ea crede că a dat peste un fel de plan ilegal care le implică pe fetele pe care a fost angajată să le educe.

— A ajuns la aceeaşi concluzie pe care am tras-o eu. Gura frumoasă a Concordiei se încordă. Acum nu mai e nici o îndoială. Ticălosul de Alexander Larkin încerca, într-adevăr, să îşi dezvolte o afacere în care să facă rost de prostituate provenite din înalta societate.

Ambrose se uită la scrisoare preţ de o clipă.

— Concluzia este că Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora reprezentau un soi de

experiment. Dacă totul mergea bine, proiectul ar fi continuat, folosind alte orfane.

— Ce om demn de dispreţ.

Ambrose se gândi un moment.

— Bartlett nu-l menţionează deloc pe Larkin. E foarte posibil să nu fi ştiut de implicarea lui în povestea asta.

— Da, mi-ai spus că el se ţine departe de afacerile lui ilegale.

— Într-adevăr.

Concordia îşi făcu mâinile pumn.

— Ce fiinţă îngrozitoare, detestabilă şi rea.

Ambrose îşi puse palmele pe birou şi citi cu voce tare prima scrisoare.

— „ …Nu există aproape nici o îndoială cu privire la ce se petrece aici. Dacă prima licitaţie va avea succes, atunci vor urma şi altele. Nu văd de ce nu ne-ar reveni şi nouă o parte din profit…”

— Sună de parcă domnişoara Bartlett sugera ca ea şi doamna Jervis să se angajeze într-un şantaj, nu-i aşa?

— Da. Din nefericire, numele viitoarei victime nu e menţionat în nici o scrisoare.

Ea se încruntă.

— Tocmai mi-ai spus că Larkin s-ar fi asigurat ca numele lui să nu fie asociat cu povestea asta. Trebuie să fi avut pe altcineva în minte pentru şantaj.

— Cred că da, într-adevăr. Şi are sens. Ambrose înconjură biroul şi se sprijini de marginea lui. Mai sunt câteva lucruri pe care nu ţi le-am spus, Concordia.

— La ce te referi?

— În ultima vreme, am auzit zvonuri că Larkin a încheiat un parteneriat cu un gentleman din înalta societate. E posibil ca noul partener de afaceri să fie cel care a abordat-o pe doamna Jervis şi a rugat-o să îi găsească o profesoară pentru primele patru fete din experiment. E posibil ca domnişoara Bartlett şi doamna Jervis să fi încercat să-l şantajeze pe el.

Concordia îşi încrucişă braţele sub sâni.

— Dacă noul partener al lui Larkin face parte din înalta societate, atunci cu siguranţă ar fi fost vulnerabil la şantaj.

— Şi fără îndoială dispus să omoare ca să se protejeze.

Se lăsă o tăcere lungă în timp ce se gândeau amândoi la această posibilitate.

— Cum a putut domnişoara Bartlett să facă aşa ceva? întrebă Concordia după o vreme.

— Să îşi asume riscul unui şantaj? El ridică din umeri. Îşi câştiga traiul dintr-o profesie care nu era foarte bine remunerată. A prins ocazia de a-şi spori finanţele şi a profitat de ea.

Concordia clătină din cap.

— Nu mă refeream la tentativa de şantaj. Mă

întrebam cum de s-a putut gândi să se implice şi mai mult în planul acela îngrozitor? Cum de s-a putut gândi să le facă aşa ceva fetelor care îi fuseseră date în grijă?

Ambrose zâmbi uşor, amintindu-şi de momentul în care o văzuse pentru prima oară, chinuindu-se să controleze un cal agitat şi să ţină un pistol aţintit către un ticălos pentru a putea duce la bun sfârşit evadarea Edwinei, a Theodorei, a lui Hannah şi a lui Phoebe.

— Cred că putem afirma fără să greşim că domnişoara Bartlett avea un caracter foarte diferit de al tău, spuse el cu blândeţe.

— Dar era profesoară.

— Nu, Concordia. Ambrose se îndreptă şi veni să stea în faţa ei. Tu eşti *profesoară*. Domnişoara Bartlett avea cu totul altă meserie.

— La ce te gândeşti? întrebă ea, făcând eforturi să se adune.

— Că, dacă aş avea vreun pic de minte, te-aş trimite sus la culcare. E târziu.

Ea rămase nemişcată.

— Da, e. Foarte târziu.

— Mult prea târziu pentru mine, asta cu siguranţă.

Ambrose îşi ridică braţele şi îşi puse palmele pe după ceafa ei, îşi aplecă uşor capul şi o sărută din nou. Ea tremură într-o manieră de-a dreptul delicioasă.

El îi desfăcu buzele cu vârful degetului mare şi pătrunse în gura ei. Degetele ei i se încleştară pe umeri.

Ambrose îi dezlegă cordonul halatului pentru a doua oară în seara aceea. Marginile halatului se desfăcură, dezvelind cămaşa de noapte din bumbac alb de dedesubt.

Ea murmură ceva neinteligibil când el îi cuprinse sânii în căuşul palmelor. Prin materialul subţire al cămăşii de noapte, Ambrose îi simţea vârfurile mici şi întărite ale sfârcurilor.

Îşi coborî palmele mai jos şi găsi curbele rotunde şi pline ale coapselor.

Ea se cutremură şi îşi afundă mâinile în părul lui.

El o ridică în braţe şi porni spre canapea. Ea se uită la el cu ochii plini de dorinţă.

El o întinse pe canapea şi dădu să-i scoată ochelarii.

Un şir de bătăi rapide şi puternice se auzi în uşa bibliotecii.

— Domnişoară Glade? Vocea Theodorei era estompată de lemnul masiv. Vino repede! Hannah a avut un alt coşmar de-al ei. Plânge întruna şi nu se mai opreşte.

Ambrose văzu cum Concordia se încordează instantaneu. Invitaţia senzuală din ochii ei se evaporă într-o clipită. Sări de pe canapea, apucându-şi cordonul halatului.

— Trebuie să mă duc la Hannah imediat, spuse ea. Se grăbi către uşă şi zise cu voce sonoră: Vin, Theodora.

Ambrose îşi aranjă şi el halatul în timp ce o privea pe Concordia cum se grăbea spre oglindă să-şi verifice înfăţişarea.

După ce se aranjă puţin, se duse la uşă şi o deschise.

Theodora, îmbrăcată în halat şi cu papuci de casă în picioare, stătea pe coridor, arătând neliniştită. Miji ochii când îl văzut pe Ambrose.

— M-am dus în dormitorul tău, dar nu erai acolo, îi spuse ea Concordiei. Apoi am observat că e lumină aici jos.

— Eu şi domnul Wells discutam despre ceva important ce s-a petrecut azi, explică iute Concordia. Ieşi pe hol şi se opri pentru a se uita la Ambrose. Sper că mă vei ierta, domnule. Trăgeam nădejde că Hannah nu urma să aibă un nou coşmar aşa curând.

Ambrose o studie pe Theodora care îl privea, cu o expresie care lui i se păru cumva prea nevinovată.

— Sincronizarea acestui vis urât e, într-adevăr, foarte interesantă, spuse el.

Concordia era vizibil nedumerită.

— Poftim?

— Noapte bună, domnişoară Glade. Îşi înclină capul într-o plecăciune scurtă. Stai

liniştită, ne vom încheia conversaţia cu altă ocazie.

Ea roşi.

— Noapte bună, domnule.

Ieşi pe coridor şi închise uşa foarte repede în urma ei.

Ambrose aşteptă un moment sau două, apoi stinse lampa şi ieşi din bibliotecă.

Se duse la etaj, ascultând cu atenţie. Când ajunse pe palier, desluşi şoapte estompate şi un chicot discret dinspre palierul întunecos al următorului etaj.

Se auziră nişte paşi grăbiţi, o uşă închisă cu repeziciune şi apoi dintr-odată linişte deplină.

capitolul 16

În dimineaţa următoare, Ambrose analiza sala aglomerată pentru micul dejun din locul său din capul mesei. Concordia ocupa scaunul de la capătul opus, ceea ce lui i se păru foarte potrivit, de parcă acolo trebuia să fie, prima pe care s-o vadă el în fiecare dimineaţă.

Avea părul prins într-un alt coc elegant şi ordonat. Purta una dintre rochiile noi pe care le comandase el de la croitoreasă, dintr-o ţesătură drăguţă de culoarea bronzului, cu dungi roşii precum ceara de sigilat.

Observă că fetele erau într-o dispoziţie

excelentă în dimineaţa aceasta. Un avantaj al puterii de rezistenţă a tinerilor.

Mai ales Hannah părea să fie remarcabil de binedispusă după presupusa noapte agitată. Phoebe, care stătea chiar lângă ea, părea fericită şi veselă în hainele ei băieţeşti ce constau din pantaloni şi cămaşă. Ambrose îşi puse în gând să-i trimită croitorului său un mesaj prin care să comande pentru Phoebe câteva haine bărbăteşti de o calitate mai bună.

Edwina şi Theodora erau aşezate de partea cealaltă a mesei, arătând ca nişte îngeri în rochiile lor în nuanţe de verde şi albastru. Discutau cu entuziasm despre turul serei pe care li-l promisese Oates.

Ambrose îşi mâncă ouăle şi pâinea prăjită şi ascultă conversaţia aprinsă care se desfăşura în jurul mesei. Era amuzat şi uimit în acelaşi timp de propria lui reacţie la prezenţa Concordiei şi a fetelor. Ani de zile avusese obiceiul să petreacă momentul acesta al zilei singur, citind ziarele. Dar, în dimineaţa aceasta, ziarele stăteau neatinse pe o masă laterală. Ar fi fost imposibil să se concentreze la ele, având în vedere flecăreala fetelor.

Putea citi ziarele mai târziu.

— Am de gând să reiau o parte dintre cursuri în dimineaţa asta, spuse Concordia hotărâtă.

Anunţul ei fu primit cu uimire generală şi cu

o oarecare consternare.

— Dar, domnişoară Glade, spuse Theodora cu sinceritate, nu avem cărţi, rigle, globuri sau hărţi.

Concordia îi zâmbi lui Ambrose într-un mod foarte provocator.

— Sunt sigură că domnul Wells nu se va supăra dacă îi transformăm biblioteca într-o sală de curs temporară.

Ambrose se gândi puţin la propunerea ei, apoi ridică din umeri.

— Nu, domnul Wells nu se supără.

— Mulţumesc, domnule, zise Concordia şi îl privi aprobator.

Phoebe se întoarse spre Ambrose, nesigură.

— Există cărţi despre chimie în bibliotecă, domnule?

— Găseşti texte despre chimie în al doilea şir de rafturi, pe dreapta, cum intri pe uşă, spuse Ambrose.

— Dar despre Egiptul antic? întrebă Edwina. E materia mea preferată.

— Egiptul antic e la balconul de la capătul scării. Mai sunt nişte volume groase şi despre China, America, India, Africa şi o grămadă de alte regiuni.

Edwina se luminã la faţă.

— Serios?

— Serios. Mai luă o înghiţitură de ouă.

Domnul Stoner a petrecut mulţi ani călătorind prin lume. Chiar a scris câteva dintre cărţile pe care le vei găsi în bibliotecă.

Fetele erau fascinate. Concordia părea suspicioasă într-un mod politicos.

— Veţi mai găsi acolo câteva obiecte interesante aduse de domnul Stoner din călătoriile sale. Una anume s-ar putea să vă trezească în mod deosebit curiozitatea. Se numeşte Dulăpiorul Curiozităţilor. Legenda spune că există o sută unu de sertare ascunse în interiorul lui, dar nimeni nu a reuşit să găsească şi să deschidă atâtea.

— Un dulăpior plin cu sertare secrete. Phoebe era vrăjită. Cât de palpitant. Putem încerca să deschidem o parte dintre ele, domnule Wells?

— Chiar vă rog.

— Aveţi în bibliotecă şi lucrări de-ale doamnei Browning? întrebă Edwina plină de speranţă. Ador poezia ei.

— Elizabeth Barrett Browning şi soţul ei sunt amândoi acolo, o asigură el. Sunt puşi pe raft unul lângă altul. Aşa părea potrivit.

Theodora se aplecă puţin ca să se uite la el peste lungimea mesei.

— Dar acuarele şi pensule aveţi?

Ambrose se gândi la asta.

— Aş zice că sunt nişte materiale pentru

pictură într-unul dintre dulapuri, dar cred că sunt destul de vechi. O să-l rog pe Oates să cumpere nişte vopsele noi.

Theodora era încântată.

— Mulţumesc, domnule. Ar fi minunat. Când domnişoara Glade a sosit la castel, a adus cu ea nişte vopsele şi nişte pensule excelente, dar am fost nevoite să lăsăm aproape totul în urmă când am evadat.

— Înţeleg, spuse el.

— Dar romane, domnule? întrebă Hannah. Sunt foarte interesată de ele, mai ales de cele care au ca subiect căsătorii secrete, moştenitori dispăruţi sau femei nebune ţinute în mansarde.

— Te referi la romanele de aventuri, spuse el.

— Da, domnule, admise Hannah şi zâmbi încurajator.

Ambrose luă o felie de pâine prăjită.

— Cred că pot spune cu absolută certitudine că biblioteca nu conţine nici măcar un singur roman de aventuri.

— Oh. Hannah se întristă.

El le studie expresiile dezamăgite de pe chipuri.

— Primim aici în gospodărie mai multe ziare, adăugă el în cele din urmă. Câteva dintre ele au romane în foileton. Le poţi citi pe acelea. Ezită, uitându-se înspre Concordia. Presupunând că pe

domnişoara Glade n-o deranjează.

— Chiar deloc. Concordia unse cu unt o felie de pâine. Eu cred cu tărie în efectele educaţionale ale romanelor. Încurajează dezvoltarea imaginaţiei creative şi îţi permit să trăieşti anumite pasiuni şi emoţii puternice, care, desigur, trebuiesc înăbuşite în înalta societate.

El ridică din sprâncene.

— Mă uimeşti, domnişoară Glade. Mă îndoiesc că există multe profesoare care să fie de acord cu viziunile dumitale. Sunt sigură că majoritatea instructorilor – şi majoritatea părinţilor, de fapt – consideră romanele de aventuri o influenţă nepotrivită asupra minţilor tinere.

— Sunt conştientă că o asemenea abordare a educaţiei tinerelor domnişoare este neobişnuită într-o oarecare măsură.

— Cred că *unică* ar fi un termen mai potrivit, spuse el, amuzat.

— Poate că da. Ochii i se aprinseră de entuziasm. Dar eu cred cu tărie în teoriile mele. Într-o bună zi am de gând să-mi deschid propria şcoală pentru domnişoare, bazată pe principiile pe care le-am dezvoltat eu.

El lăsă jos felia de pâine fără să fi muşcat din ea, fascinat să întrevadă puţin din speranţele şi visele ei personale.

— Cred că ai menţionat asta, da, spuse el încet.

— Şcoala mea va avea ca puncte de plecare aceleaşi noţiuni despre educaţie care i-au inspirat pe părinţii mei, spuse ea. Ei erau convinşi, şi eu sunt de acord cu asta, că o programă variată nu numai că dezvoltă logica şi raţiunea unei domnişoare, dar totodată o va pregăti pentru diverse profesii şi cariere. Convingerea mea fermă e că domnişoarele care sunt apte să-şi croiască singure drumul în viaţă nu se vor mai simţi obligate să se mărite din motive strict financiare.

— Dar, aşa cum ai remarcat şi tu, multe dintre profesii şi cariere rămân inaccesibile femeilor, sublinie el.

Concordia îşi uni sprâncenele într-o încruntătură, pe deasupra ramei ochelarilor.

— Unul dintre argumentele folosite pentru a ţine femeile departe de şcolile medicale şi de alte instituţii de calificare e că ele nu au suficientă pregătire şcolară. Dar fetele care vor absolvi şcoala mea vor fi la acelaşi nivel cu băieţii. Ba, mai mult, ele vor ieşi din şcoală hotărâte să ia poziţie şi să militeze pentru dreptul lor de a fi primite în profesii.

— Înţeleg.

— Ţine minte ce-ţi spun, domnule. Când vor fi suficiente femei unite care să-şi ceară

drepturile, vor avea loc mari schimbări în lume.

El îşi înclină capul cu respect.

— Sunt impresionat de dăruirea dumitale pentru aceste scopuri, domnişoară Glade. Îţi doresc mult succes cu aceste planuri măreţe.

Ea îi zâmbi cu multă căldură.

— Mulţumesc, domnule. Atitudinea dumitale indică faptul că eşti foarte avansat în gândire în ceea ce priveşte chestiunile acestea.

El zâmbi larg.

— Pentru un bărbat, vrei să spui?

Ea se făcu roz în obraji.

— Pentru oricine, bărbat sau femeie. În general vorbind, există o rezistenţă foarte mare când vine vorba despre drepturi egale pentru femei, aşa cum sunt sigură că ştii deja.

— Asta poate fi adevărat dacă ne referim la societate în general. Dar în acest cămin, la fel ca în cel în care ai fost crescută şi dumneata, domnişoară Glade, se sprijină o abordare neconvenţională în multe privinţe.

Ea îşi drese glasul.

— Da, bine, destul despre subiectul ăsta. Ne aşteaptă pe toţi o zi plină. Îşi mototoli şervetul şi îl puse pe masă lângă farfurie. Dacă îmi permiteţi, vreau să mă uit prin bibliotecă, să adun nişte materiale pentru lecţiile de azi.

Ambrose se ridică şi înconjură masa ca să-i ţină scaunul.

— Să-mi spui dacă ai întrebări cu privire la conţinutul bibliotecii.

— Da, mulţumesc, aşa voi face. Se ridică şi se duse repede spre uşă, unde se opri să se uite la Hannah, la Edwina, la Theodora şi la Phoebe. Vă aştept în bibliotecă în douăzeci de minute.

Urmă un cor ascultător de „Da, domnişoară Glade”.

Concordia ieşi din cameră. Turnura mica de la spatele rochiei făcea fusta în dungi arămii şi roşii să se legene într-o manieră elegantă şi seducătoare, pe care Ambrose era sigur că ar fi putut s-o studieze cu orele.

Deveni conştient de faptul că în încăpere se lăsase o linişte profundă. Când se întoarse, descoperi că toate cele patru fete îl priveau cu expresii hotărâte şi serioase.

Se duse înapoi la scaunul său din capul mesei şi se aşeză.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el politicos.

Hannah, Theodora şi Phoebe îşi îndreptară privirea către Edwina.

Nevoită să accepte responsabilitatea care îi fusese conferită, Edwina se ridică, se duse la uşă şi o închise cu fermitate. Se întoarse la scaunul ei şi se aşează la loc, hotărâtă.

— Suntem foarte îngrijorate cu privire la situaţia domnişoarei Glade, spuse ea.

Ambrose îşi mai turnă nişte ceai în ceaşcă.

— Situaţia ei?

— În această casă, clarifică Theodora.

— În regulă... Se lăsă pe spate în scaun. Cred că am înţeles. Sunteţi foarte îngrijorate cu privire la situaţia domnişoarei Glade în această casă.

Phoebe încuviinţă din cap repede, părând mulţumită că el pricepuse atât de uşor.

— Aşa e, domnule Wells.

— Ideea e, spuse Hannah pe un ton grav, că, deşi domnişoara Glade e foarte inteligentă, bine educată şi extrem de modernă în concepţii, nu a avut parte de prea multă experienţă practică.

Ambrose se uită la fiecare fată pe rând.

— Cred că voi o subestimaţi pe domnişoara Glade. Ea a reuşit să supravieţuiască de una singură în lume vreme de câţiva ani. Trebuie să mă credeţi când vă spun că nimeni nu poate reuşi un asemenea lucru cu succes şi să rămână lipsit de experienţă practică.

— Nu înţelegeţi ce vrem să spunem, domnule, comentă Edwina, pe un ton ce trăda o uşoară enervare. Cu siguranţă domnişoara Glade are un *anume* tip de experienţă practică. Ştie să citească mersul trenurilor şi să modifice o rochie ca să o poată purta mai mult de un sezon, de exemplu. Dar are foarte puţină experienţă în ceea ce îi priveşte pe domni.

— Înţeleg.

— Domnişoarele care îşi câştigă traiul lucrând ca profesoare sunt obligate să fie extrem de prudente atunci când se află în preajma domnilor, spuse Theodora, sinceră şi săritoare. Nu-şi pot permite nici cea mai mică boare de scandal, pentru că le poate costa propria slujbă.

— Prin urmare, nu au prea multă experienţă în acest domeniu, adăugă Hannah.

Ambrose se întinse după ceaşcă.

— Voi sunteţi toate sigure că domnişoara Glade nu ştie cum să se comporte cu domnii?

— Domnişoara Glade şi-a petrecut toată cariera lucrând ca guvernantă sau predând în şcoli de fete, spuse Phoebe pe un ton neutru. De asta suntem absolut sigure că nu are prea multă experienţă practică în direcţia aceea.

Ambrose îşi puse ceaşca pe masă.

— Asta vine ca urmare a evenimentelor din seara trecută, aşa-i?

Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora schimbară nişte priviri sumbre, apoi se uitară toate înspre el. Ambrose se trezi în faţa a patru perechi de ochi care-l fixau cu determinare.

— Văd că trebuie să vorbim direct, domnule, spuse Edwina, vorbele neprevestind nimic bun. Seara trecută ne-am văzut obligate să o salvăm pe domnişoara Glade, pentru că e prea lipsită de experienţă ca să perceapă pericolul situaţiei

în care se găsea.

— Şi ce pericol ar fi acela, mai exact? se interesă Ambrose.

Toate se înroşiră şi mai schimbară un rând de priviri neliniştite. Dar nici una nu dădu înapoi. Se întrebă dacă ele îşi dădeau seama că îşi orientau bărbiile şi umerii în aceeaşi manieră hotărâtă în care o făcea Concordia atunci când îşi punea ceva în minte. Învăţaseră mai multe de la ea în ultimele săptămâni decât îşi dădeau seama, constată el. Concordia devenise un model de comportament feminin pentru ele.

— Ne referim la riscurile pe care şi le asumă o doamnă când e singură cu un domn în toiul nopţii, rosti Phoebe într-un şuvoi rapid de cuvinte.

— Când e singură cu el îmbrăcată doar în cămaşă de noapte şi halat, elaboră Hannah.

— Când domnul respectiv e şi el îmbrăcat doar cu un halat, spuse Edwina.

— Ne dăm seama, adăugă Theodora, pe un ton prietenos, că, din cauză că domnişoara Glade e aşa deşteaptă şi mai are şi concepţii aşa moderne, un bărbat experimentat ar putea presupune că ea are mai multă experienţă în anumite domenii decât e, de fapt, cazul.

El îşi înclină capul.

— Vă înţeleg îngrijorarea.

Hannah părea mulţumită.

— Nu am vrea ca domnişoara Glade să sufere soarta Lucindei Rosewood.

— Şi cine e Lucinda Rosewood? întrebă el.

— E eroina din *Trandafirul şi spinii*, spuse Hannah. E un roman nou, excelent, scris de unul dintre autorii mei preferaţi. În capitolul şapte, Lucinda Rosewood este sedusă de domnul Thorne, care profită de firea ei naivă şi încrezătoare. După aceea, îşi dă seama că reputaţia i-a fost compromisă, aşa că fuge în noapte.

— Şi apoi ce se întâmplă? întrebă el, fascinat fără voie.

— Nu ştiu, recunoscu Hannah. Am luat romanul cu mine când am plecat de la castel, dar n-am avut timp să-l termin.

— Înţeleg. Ambrose se gândi puţin. Ei bine, eu nu mi-aş face griji cu privire la asta în locul tău. Îmi imaginez că la finalul cărţii vei descoperi că domnul Thorne se duce după Lucinda Rosewood, îşi cere scuze că a profitat de ea şi îi propune să-i devină soţie.

— Chiar credeţi asta? întrebă Hannah nerăbdătoare.

— Nu fi ridicolă, interveni Phoebe pe un ton descurajant. Gentlemenii nu se însoară cu doamnele pe care le-au sedus decât dacă doamna în cauză e moştenitoarea unei averi. Toată lumea ştie asta.

— Chiar aşa e, fu de acord Edwina. Doamnele sărace care sunt seduse au întotdeauna parte de un final nefericit în romane – la fel cum se întâmplă şi în viaţa reală, de altfel.

Theodora se uită urât.

— Nu e drept. Domnul respectiv ar trebui să sfârşească rău, aşa cum spune domnişoara Glade.

— Poate are dreptate din punct de vedere moral şi filosofic, dar realitatea e că nu ăsta e mersul lucrurilor, declară Edwina. Îl fixă pe Ambrose cu o expresie dură. Dar, tocmai din cauză că are asemenea păreri avansate, domnişoara Glade îi poate lăsa unui domn experimentat o impresie greşită, fără să vrea.

— Am înţeles punctul vostru de vedere, spuse Ambrose.

Edwina părea destul de mulţumită de răspuns. Se uită la celelalte fete.

— Am face bine să mergem în bibliotecă înainte ca domnişoara Glade să vină să ne caute.

— Abia aştept să văd Dulăpiorul Curiozităţilor, declară Phoebe.

— Şi cărţile de poezie! exclamă Theodora.

Ambrose se ridică şi se întinse spre cel mai apropiat scaun, dar fetele se ridicaseră deja şi se grăbeau spre uşă.

— Un moment, dacă nu vă deranjează, spuse el încet.

Fetele se opriră ascultătoare în prag şi se întoarseră spre el cu expresii întrebătoare pe chip.

— Da, domnule? zise Edwina.

— Voi aţi locuit într-un orfelinat înainte să fiţi trimise la castel, nu-i aşa?

Deodată, parcă apăru de nicăieri un nor negru în sala pentru micul dejun, care fusese până atunci însorită. Lucirea din ochii fetelor păli.

— Aşa este, domnule, spuse Theodora pe un ton pierdut.

— Şi toate veniţi din aceeaşi instituţie? întrebă el.

— Da, domnule, şopti Phoebe.

— Vă rugăm, nu ne trimiteţi înapoi în acel loc înfiorător, domnule. Hannah îşi încleştă mâinile pe lângă corp. Ochii i se umplură de lacrimi. Vom fi foarte, foarte cuminţi.

Theodorei îi tremură buza. Phoebe clipi de câteva ori. Edwina îşi trase nasul.

Ambrose se simţi ca un căpcăun dintr-o poveste.

— Dintre toate prostiile pe care le-am auzit…

Cuvintele lui stârniră un amestec de expresii speriate. Îşi reaminti că nu trebuia să înjure în

faţa doamnelor – cu atât mai puţin în faţa unora atât de tinere.

— Scuzele mele. Scoase o batistă şi o îndesă între degetele lui Hannah. Şterge-ţi ochii, fetiţo. Nimeni nu se gândeşte să vă trimită înapoi la orfelinat.

— Mulţumesc, domnule. Hannah făcu o reverenţă scurtă şi se întoarse în grabă spre uşă.

Theodora, Phoebe şi Edwina dădură s-o urmeze.

— Încă o întrebare, spuse el.

Toate cele patru fete îngheţară ca nişte iepuri care se confruntă cu un lup.

Theodora înghiţi un nod din gât.

— Care e întrebarea, domnule?

— Aş vrea să ştiu numele şcolii caritabile unde aţi stat înainte să fiţi trimise la castel.

Fetele se gândiră cu atenţie un moment, neştiind care erau intenţiile lui.

Edwina îl înfruntă în cele din urmă.

— Se numeşte Şcoala Caritabilă Winslow pentru Fete.

— Şi adresa? insistă el.

— Rexbridge Street, numărul şase, spuse Phoebe. Arăta de parcă îi fuseseră smulse cuvintele cu forţa. E un loc groaznic, domnule.

Hannah nu mai plângea, dar se făcuse foarte palidă.

— Domnişoara Pratt, directoarea, pedepseşte pe oricine nu respectă Regulile de aur ale fetelor recunoscătoare încuindu-l în pivniţă. Uneori trebuie să stea acolo în întuneric zile întregi. Este... foarte înspăimântător.

Deci pivniţa era sursa coşmarurilor ei, îşi dădu seama Ambrose.

— Destul, spuse el. Nici una nu are să fie trimisă în vreo instituţie împotriva voinţei ei.

Norul care întunecase sala pentru micul dejun dispăru ca prin minune. Lumina soarelui reveni.

Fetele ţâşniră pe coridor. Vocile lor răsunară vesel în tot conacul.

Rămas în sfârşit singur, Ambrose se aşeză. Se uită un moment la teancul de ziare, apoi se întinse după *The Times*.

După o vreme, îşi dădu seama că sala pentru micul dejun – locul care fusese mereu sanctuarul lui de dimineaţă – părea ciudat de goală.

capitolul 17

La scurt timp după ora trei în după-amiaza aceea, Concordia simţi senzaţia deja familiară că se uita cineva la ea. Ridică privirea din meniurile pe care se pregătea să i le dea doamnei Oates şi îl văzu pe Ambrose în uşa

bibliotecii. Sub braţ avea o cutie.

— Iată-te, domnule. Îşi puse notiţele deoparte şi îl privi cu atenţie din fotoliul în care stătea. Tocmai făceam o listă de fructe şi legume proaspete pe care aş vrea să le văd incluse în meniurile doamnei Oates. Ce te-a reţinut? Ai spus că o să faci câteva cercetări, dar ai fost plecat câteva ore.

— Credeam că vei fi ocupată cu fetele şi cu lecţiile până mă întorc. Traversă bibliotecă şi se aşeză la biroul lui. Unde sunt elevele tale?

— Le-am trimis într-un tur al serei cu domnul Oates. Bănuiesc că se va descurca mult mai bine decât mine să le ţină o lecţie de botanică.

— Cu siguranţă îi va face plăcere această însărcinare. Ambrose puse cutia pe birou. Oates e pasionat de grădinărit.

— Asta e evident. Îl privi de dinapoia biroului. Ei bine? Ai de gând să-mi spui ce ai făcut cât ai fost plecat?

— Printre altele, am făcut nişte investigaţii pe strada unde locuia doamna Jervis.

Concordia remarcă imediat folosirea timpului trecut.

— Deci e moartă?

— I-au pescuit trupul din râu acum vreo şase săptămâni. Verdictul a fost sinucidere.

— Dacă a fost, într-adevăr, crimă, atunci s-a petrecut foarte aproape de momentul la care a

dispărut domnişoara Bartlett.

— Larkin sau partenerul lui au folosit probabil dosarele lui Jervis ca să găsească o înlocuitoare pentru domnişoara Bartlett.

Concordia îşi încleştă şi mai tare mâna pe braţul fotoliului.

— Pe mine.

— Da. După ce am primit informaţia asta, am făcut o vizită la o anumită instituţie de pe Rexbridge Street.

— Şcoala caritabilă unde au locuit elevele mele? De ce te-ai dus acolo? Panica îi împietri tot corpul. Cu siguranţă nu te gândeşti să le trimiţi pe fete înapoi în locul acela îngrozitor. Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, trebuie să-ţi spun că iese total din discuţie. Dacă domnişoarele mele au devenit o pacoste pentru tine şi ai prefera să părăsim casa, atunci vom face întocmai. Dar nu pot permite…

— Nu din nou, te rog. Ridică o mână ca să oprească predica. Am mai trecut prin asta cu elevele tale de dimineaţă. Nimeni nu se va întoarce la Şcoala Caritabilă Winslow pentru Fete împotriva voinţei ei. Ai cuvântul meu cu privire la asta.

Ea se relaxă.

— Ştiu că nu poate fi uşor să ne ai pe toate aici.

— E o casă mare, spuse el. E destul spaţiu.

— Mulţumesc. Din câte am auzit, Winslow este aşa un loc nefericit. Am înţeles că directoarea, domnişoara Pratt, nu era deloc modernă în viziunile ei despre educaţie şi că angajatele şcolii erau foarte neomenoase. Acolo a început Hannah să aibă coşmaruri.

— Am auzit despre pivniţă.

— Ce pedeapsă aspră! De fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi vine s-o strâng de gât pe domnişoara Pratt.

— Nu te învinovăţesc. Acum, dacă nu te superi, putem reveni la problema noastră?

— Da, desigur, zise ea, apoi îşi încleştă mâinile în poală şi afişă o expresie atentă.

— Referitor la vizita mea în Rexbridge Street. Se lăsă pe spate în scaun, îşi întinse picioarele şi îşi împreună degetele la ceafă. Mi-a trecut prin cap de dimineaţă că şcoala caritabilă e singurul lucru pe care îl au în comun toate cele patru fete.

— Ai dreptate. E un fel de legătură, nu?

— Da. Având asta în minte, am trecut prin cartier pe acolo, să studiez locul.

— Ai intrat?

— Nu. Nu am găsit nici o modalitate potrivită de a face acest lucru fără să atrag atenţia asupra mea. Aş prefera să nu fac asta deocamdată.

— Înţeleg. Dar nu ai de gând să intri noaptea

la fel cum ai făcut când ai cercetat biroul doamnei Jervis, nu?

— E o posibilitate, recunoscu el, părând gânditor. Dar, la câţi oameni locuiesc în clădire, e foarte mare riscul să o iau pe coridorul greşit şi să trezesc din greşeală vreo fată sau să dau peste vreun membru al personalului care e treaz din cine ştie ce motiv.

— Cam aşa e.

Se uită la ea cu o expresie meditativă.

— Ai spus că vrei să fii implicată în investigaţia asta. Ai vorbit serios?

— Desigur. De încântare, simţi că nu mai putea respira. Vrei să mă duc eu la şcoală?

— Numai dacă te simţi confortabil să joci rolul spioanei.

— Sună foarte incitant.

El se încruntă.

— Speranţa mea cea mai mare e să nu fie absolut nimic incitant la experienţa asta. Te vei duce acolo cu o treabă de rutină. Nu le vei menţiona pe fete şi nu vei face nimic care să trimită cu gândul la Edwina, Hannah, Phoebe sau Theodora. Şi nici nu vei face vreo referire la castelul Aldwick ori la evenimentele recente. Ai înţeles?

— Da, desigur. Nu mă cunoaşte nimeni la Winslow, aşa că n-ar trebui să fie nici o problemă.

— Corect. Cu toate astea, nu are sens să îţi asumi riscuri. Nu vreau să se uite nimeni cu atenţie la chipul tău, cu atât mai puţin domnişoara Pratt.

— Vrei să merg acolo deghizată?

— Oarecum. Îşi retrase mâinile de la ceafă, se aplecă în faţă şi se întinse după cutia pe care o pusese pe birou. Am luat astea pe drumul de întoarcere în după-amiaza asta. E motivul pentru care am întârziat.

Scoase capacul cutiei, băgă mâna şi scoase o pălărie mare, neagră, cu boruri largi. Era mărginită de flori negre din mătase şi de o bucată lungă de plasă neagră şi densă.

— Vălul unei văduve. Încântată, sări din fotoliu şi se duse la birou. Ridică pălăria şi o întoarse încet în mâini, observând unduirea circulară a plasei. Foarte inteligent, domnule. Nici o persoană care mă va întâlni nu-mi va putea vedea faţa.

— Ai mănuşi negre asortate. Poartă pelerina ta cenuşie. O să arăţi ca oricare altă văduvă la modă.

capitolul 18

Alexander Larkin se uită la partenerul său de afaceri aşezat în faţa lui pe banca din marmură sculptată şi scrâşni din dinţi. Temperatura din

sauna privată era suficient de mare încât să facă orice bărbat normal să transpire, dar Edward Trimley părea la fel de imperturbabil şi de elegant de parcă ar fi fost aşezat într-un fotoliu de la club.

Dar, la urma urmei, Trimley era un gentleman, îşi reaminti Larkin. Ticălosul nu se născuse într-un bordel. Vorbea cu accentul cultivat şi se purta cu aroganţa rafinată pe care numai cei din clasele superioare le puteau afişa cu succes.

Trimley nu fusese niciodată nevoit să fure mâncare pentru a supravieţui, îşi dădu seama Larkin. Nu învăţase niciodată să asude în felul în care asudai atunci când te confruntai cu un alt bărbat cu un cuţit în mână şi ştiai în sinea ta că individul ţi-ar tăia bucuros gâtul doar ca să-ţi ia cizmele.

— Eşti sigur că incendiul nu e rezultatul unui accident? întrebă el. La urma urmei, bucătăria castelului e destul de veche.

— Crede-mă, n-a fost un incendiu la bucătărie, spuse Trimley.

Siguranţa lui Trimley îl enerva. La începutul aranjamentului lor, acesta fusese dornic să înveţe de la Larkin tot ce se putea, dar în ultima vreme începuse să se poarte de parcă el era şeful.

Amândoi erau acoperiţi de cearşafuri mari şi

albe din bumbac. Larkins se simţea stânjenit şi uşor ridicol într-al lui. Trebuia să ţină bine de partea din faţă a porcăriei ăleia, ca să nu alunece de pe el. Dar Trimley reuşea cumva să semene cu una dintre statuile alea vechi cu romanii din antichitate, statui cu care îşi decorau reşedinţele cei bogaţi. Larkin se asigurase şi el că mai multe asemenea statui fuseseră plasate în anticamera casei mari şi elegante pe care şi-o cumpărase cu câţiva ani în urmă.

— Dar boilerul pe gaz din baia din aripa nouă? Se ridică şi începu să străbată de la un capăt la altul încăperea mică, pardosită cu gresie. Toată lumea ştie că sunt imprevizibile.

— Incendiul nu a început în baie. Trimley părea enervat. Am vorbit cu toţi membrii personalului care au fost acolo în noaptea aceea. Toţi au susţinut că au existat două explozii, şi ambele s-au petrecut în apropierea sufrageriei.

Larkin mârâi.

— Ca parte dintr-un plan de a fura fetele?

— Aşa s-ar părea.

— Fir-ar să fie! Larkin ajunse la peretele placat cu faianţă, se întoarse şi porni în direcţia cealaltă. Şi nimeni nu le-a văzut pe fete şi pe profesoară plecând?

Trimley clătină din cap.

— Era miezul nopţii, şi erau mult fum şi agitaţie la castel. Câţiva bărbaţi mi-au spus că au auzit sunet de copite de cai la un moment dat, dar amândoi au presupus că cineva eliberase animalele, ca să scape de flăcări.

— De ce naiba nu a verificat nimeni ce fac fetele imediat ce a început incendiul? insistă Larkin. Oamenii mei ştiau că le consider valoroase.

— Se pare că Rimpton le-a spus celorlalţi că se duce să se ocupe de domnişoare. Trimley făcu un gest de lehamite cu mâna. Dar apoi a dispărut şi nu s-a mai întors în seara aceea. A doua zi i-au găsit corpul lângă nişte magazii vechi.

— Şi până a doua zi nimeni nu s-a gândit că era posibil ca profesoara şi fetele să fi scăpat?

— La început, toţi au presupus că au pierit în vâlvătaie. Trimley se foi puţin pe bancă, aşezându-se mai confortabil. În împrejurările date, era o concluzie destul de rezonabilă. Având în vedere dărâmăturile fumegânde şi grinzile căzute, n-a fost uşor să se facă o cercetare amănunţită a rămăşiţelor.

— Fir-ar să fie! Larkin simţi senzaţia aceea veche şi familiară de fierbere bolborosind în el. Toate acele planuri făcute cu grijă s-au dus dracului. Mai sunt doar câteva zile până la licitaţie. Nu-mi vine să cred că s-a ajuns la aşa

ceva.

Furia veche ajunse la punctul culminant, amenințând să-l sufoce. Lovi cu pumnul în peretele acoperit cu faianță albă și strălucitoare.

— *Fir-ar mama dracului*.

Asta nu-l mulțumi, așa că ridică urciorul de apă de pe măsuță și îl azvârli într-un colț.

Vasul de ceramică explodă. Cioburile vasului spart dansară și răsunară pe gresie.

Se simți imediat mai calm, din nou stăpân pe sine. Dar deja își regreta ieșirea.

Trase adânc aer în piept și îl expiră încet, lăsându-și sângele să se răcorească. Izbucnirile ocazionale de furie violentă îl chinuiseră toată viața. Acum le putea controla când alegea s-o facă, dar uneori le lăsa să-l învăluie. De regulă, îi neliniștea pe alții, și el considera asta un lucru bun. Nu era niciodată util să ai angajați sau parteneri de afaceri care se simt prea confortabil.

Dar elegantul domn Trimley nu răspunse la un asemenea spectacol de demonstrare a puterii așa cum făceau alții. Larkin simți că izbucnirea nu stârnise decât un dispreț amuzat în ticălosul acela arogant.

Își încleștă mâinile pe cearșaf și se roti brusc pe călcâie, încercând să-l prindă pe Trimley cu garda jos, curios să vadă dacă poate stârni un

pic de teamă în acel bărbat. Dar, ca de obicei, nu se putea descifra nimic în expresia voalată a partenerului său.

— Totul depindea de cele patru fete, murmură el. Şi acum au dispărut, mulţumită profesoarei ăleia afurisite. De ce naiba o fi făcut-o?

— Trebuie să presupunem că a început să aibă suspiciuni legate de soarta predecesoarei ei şi a tras concluzia că şi propria ei viaţă era în pericol, răspunse Trimley pe un ton calm.

— Asta ar explica fuga de la castel. Dar nu mă lămureşte de ce a luat fetele cu ea. Nu are nici un sens. Trebuia să ştie că aveau s-o încetinească. Probabil şi-a dat seama că şansele unei evadări reuşite ar fi fost considerabil mai mari fără să aibă patru tinere pe cap.

— Ei bine, asta, spuse Trimley încet, e o întrebare foarte interesantă. Am petrecut o bună parte a drumului de întoarcere spre Londra gândindu-mă la asta.

Larkin se opri şi se întoarse brusc.

— Ai idee despre ce e vorba?

— Sunt de acord cu tine că pare foarte iraţional ca o femeie care se temea pentru viaţa ei să se împovăreze cu patru fete. Trimley se opri intenţionat. Dar cred că putem spune că profesoara nu a lucrat singură.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Nu cred că domnişoara Glade, oricât de isteaţă ar fi, este cea care a aranjat ca fetele să fie luate de la castel.

— A avut ajutor? Poate unul dintre paznici? Ei bine, nu ar fi prima dată când sunt trădat de un membru al propriei mele organizaţii, dar asemenea lucruri nu se întâmplă des, îţi spun sigur. Toată lumea ştie care-i pedeapsa.

— Nu unul dintre oamenii tăi, spuse Trimley. Am reuşit să obţin o descriere vagă a lui de la proprietarii hanului unde s-a cazat peste noapte, împreună cu profesoara şi cu fetele. O expresie intrigată îi întunecă ochii. L-au descris ca pe un bărbat manierat, cu vorbă aleasă. Pe scurt, un gentleman.

— Sunt siguri că bărbatul era un gentleman? întrebă Larkin. Poate doar juca rolul unuia?

Trimley ridică dintr-o sprânceană.

— Iartă-mă că îţi amintesc că rolul unui gentleman e destul de greu de jucat dacă nu te-ai născut să fii unul. În orice caz, din experienţa mea, ştiu că hangiii, la fel ca vânzătorii, au perfectă dreptate când evaluează clasa socială a clienţilor lor. Au multe în comun cu tine, Larkin – în sensul că traiul lor depinde de un anume grad de pricepere în această privinţă.

Larkins se forţă să ignore remarca. Trimley îl considera suficient de bun să se asocieze cu el atunci când venea vorba despre afaceri, dar

dispreţul nenorocitului pentru cei pe care îi considera inferiorii săi din punct de vedere social era mai mereu vizibil.

— Hangiii ăştia nu mai aveau şi alte informaţii utile?

— Nu. Doar că doamnele şi escorta lor aveau ca destinaţie Londra. Am verificat cu şeful gării. Îşi amintea bine de fete şi de profesoara lor. Au călătorit la clasa întâi.

— Şi despre gentlemanul care le însoţea? întrebă Larkin repede.

— În mod ciudat, şeful gării nu-şi amintea nici un însoţitor de sex masculin. Părea să fi dispărut undeva între han şi tren.

Larkins simţea cum îi şiroieşte sudoarea pe ceafă.

— Ei bine, cel puţin prezenţa bărbatului explică nişte lucruri.

— În special capul spart al lui Rimpton şi contuzia şi braţul rupt al lui Bonner, spuse Trimley.

Larkin se încruntă.

— Poftim? Parcă ai spus că Rimpton a murit în incendiu.

— Am spus că a murit în seara aceea. Dar am reuşit să examinez cadavrul şi sunt destul de sigur că a murit de mâna omului, nu în flăcări.

Larkin pufni.

— Nici o profesoară n-ar fi putut face asta. Ai dreptate. A avut ajutor. Întrebarea e ce are în minte asociatul *din lumea bună* al doamnei? Chiar dacă e la curent cu detaliile planului nostru, nu cred că speră să facă el totul pe cont propriu. Nouă ne-a luat luni de zile să punem la punct detaliile licitaţiei.

— Nu e nevoie ca el să ne urmeze exemplul ca să obţină profit, spuse Trimley. Ai instinct de afacerist, Larkin. Tu ce ai face dacă te-ai trezi în posesia unor bunuri despre care ştii că sunt foarte valoroase pentru altcineva?

Larkin începu să se relaxeze pentru prima dată de când primise vestea despre dispariţia fetelor.

— I-aş oferi fostului proprietar ocazia de a-şi răscumpăra bunurile pierdute.

— Exact. Mă aştept ca, mai devreme sau mai târziu, cel care a luat fetele să dea de veste că e gata să negocieze. Şi atunci vom pune mâna pe el.

— Fir-ar să fie! Nu putem să stăm pur şi simplu şi să aşteptăm ca ei să ne contacteze. Eu sunt Alexander Larkin. Nu aştept după nazurile altora.

— Calmează-te, Larkin. Trimley se ridică de pe bancă şi se duse la uşă. Ultimul lucru pe care îl vrem e să atragem atenţia asupra noastră. Mai devreme sau mai târziu, hoţul nostru

gentleman va găsi o cale de a-ţi trimite vorbă că e pregătit să facă afaceri cu tine.

— Nu primesc ordine de la tine, Trimley, zise şi îşi făcu o mână pumn. O să întorc oraşul pe dos ca să găsesc fetele alea.

— Cum doreşti, dar o să fie o pierdere de vreme.

— De ce spui asta?

Trimley se opri la uşă.

— Aş fi ultimul care ar nega că ai legături excelente în anumite zone din Londra, dar ştim amândoi că nu ajungi în cercurile respectabile – şi se pare că pe acolo se învârte omul nostru.

Larkin îngheţă, în ciuda căldurii.

Trimley zâmbi slab.

— Abordarea ta grosolană are foloasele ei, Larkin, dar situaţia asta cere un pic de fineţe. Lasă-mă pe mine să mă ocup de tot. Dacă îţi aduci aminte, ăsta a fost unul dintre motivele pentru care ai fost de acord cu parteneriatul nostru. Eu am relaţii în locuri în care nu ţi se va permite niciodată să pui piciorul.

Trimley ieşi în sala cu piscina cu apă rece şi închise uşa.

Larkin se holbă mult timp la uşă. Se hotărî că asta pusese capac. Trimley îi fusese util în ultimul an, dar asta fusese picătura care umpluse paharul. Când povestea asta cu cele patru fete avea să se termine, urma să aibă el

grijă ca parteneriatul lor să dispară pe veci.

Larkin îşi rearanjă cearşaful care îi atârna şi se gândi cum o să se ocupe de acea problemă. La urma urmei, era nevoie de ceva planificare pentru a scăpa de un gentleman din înalta societate. Când bărbaţii de teapa lui Trimley mureau în împrejurări suspicioase, poliţia era hotărâtă să facă investigaţii serioase. Presa lua foc. Erau făcute cercetări.

Deja fuseseră prea multe dispariţii riscante în povestea asta, îşi dădu el seama. Ultimul lucru pe care îl voia era să atragă atenţia Scotland Yardului.

Cu toate acestea, asemenea lucruri puteau fi rezolvate atâta timp cât erau gestionate cu mare grijă. Trimley se înşela. Zidul care despărţea înalta societate de ceilalţi nu era aşa impenetrabil pe cât părea să creadă el. Moartea putea depăşi orice barieră de clasă socială.

capitolul 19

Şcoala Caritabilă Winslow pentru Fete era găzduită de un conac mare. Concordiei i se părea că acea clădire reuşea cumva să absoarbă fiecare rază din soarele primăverii şi să transforme lumina şi căldura în întuneric rece şi neînduplecat.

Biroul directoarei era la fel ca restul clădirii,

cufundat într-un întuneric mohorât. Împrejurimile i se potriveau perfect lui Edith Pratt, femeia care stătea în spatele unui birou mare.

Formidabila domnişoară Pratt nu era nici pe departe aşa bătrână pe cât o făcuseră pe Concordia să creadă Hannah, Phoebe, Edwina şi Theodora. Pratt era, de fapt, doar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea – avea cel mult treizeci de ani.

Nu era urâtă. Edith era înaltă şi bine proporţionată, cu un piept plin, trăsături fine, păr castaniu şi ochi căprui.

Dar orice soi de frumuseţe fizică posedase Edith vreodată dispăruse de mult sub o carapace mohorâtă. Era limpede că Pratt era o femeie care fusese amarnic dezamăgită de viaţă. Concordia bănuia că ambiţia ei principală era să se asigure că elevele pe care le avea în grijă învăţau să se aştepte la aceeaşi realitate tristă pe care Edith însăşi o descoperise.

— Condoleanţele mele pentru pierderea soţului dumneavoastră, doamnă Thompson, spuse Edith.

Nu părea deloc înduioşată, observă Concordia. Dacă prin sângele lui Edith Pratt cursese vreodată compasiune sinceră, aceasta se epuizase cu mult timp în urmă.

— Mulţumesc, domnişoară Pratt.

Din spatele vălului negru din plasă, Concordia aruncă o privire fugitivă prin încăpere. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn negru şi lipsiţi de orice decoraţiuni, cu excepţia a două fotografii şi a unei plăci înrămate.

Una dintre fotografii o înfăţişa, aşa cum era de aşteptat, pe regina Victoria, îmbrăcată în ţinuta sobră pe care o adoptase cu câteva decenii în urmă, după moartea iubitului ei soţ, Albert.

A doua fotografie era a unei femei la vreo patruzeci sau patruzeci şi cinci de ani, îmbrăcată cu haine scumpe şi încărcată de bijuterii. Sub fotografie scria cu litere elaborate de aur: „Doamna Hoxton, Binefăcătoarea noastră iubită”.

Placa montată în spatele biroului era intitulată „Regulile de aur ale fetelor recunoscătoare”. Sub ea era o listă descurajatoare de vreo douăzeci de porunci. Concordia o citi pe prima. „O fată recunoscătoare e supusă.”

Nu citi mai departe.

Edith îşi încrucişă mâinile pe birou şi o privi cu o expresie politicos întrebătoare.

— Cu ce vă pot fi de ajutor?

— M-am trezit într-o situaţie extrem de delicată, domnişoară Pratt. Este vorba despre nişte dezvăluiri care au fost făcute în

testamentul răposatului meu soţ. Sper că pot conta pe discreţia dumneavoastră profesională, nu-i aşa?

— Sunt directoare de mulţi ani, doamnă Thompson. Sunt obişnuită să gestionez situaţii delicate.

— Da, desigur. Concordia scoase un suspin afectat, profund tulburat. Iertaţi-mă. Încă încerc să îmi revin din şoc, înţelegeţi?

— Ce şoc?

— Se pare că, fără să ştie nimeni din familie, soţul meu a devenit tatăl unui copil ilegitim, acum mulţi ani.

Edith scoase un ţâţâit.

— Din nefericire, e o poveste mult prea des întâlnită, mă tem.

— Îmi dau seama că dumneavoastră, în poziţia dumneavoastră de aici de la Winslow, întâlniţi des rezultatele acestui tip de iresponsabilitate masculină.

— Bărbaţii rămân bărbaţi, doamnă Thompson. Edith pufni dezgustată. Mă tem că nu prea sunt şanse să le schimbăm firea. Nu, după părerea mea, singura speranţă de a reduce numărul copiilor ilegitimi e în mâinile femeilor. Trebuie învăţate să exercite autocontrol şi disciplină în toate aspectele vieţii lor, în special când vine vorba despre pasiunile interzise.

— Pasiuni interzise?

— Acele femei prostuţe care se lasă seduse de dezmierdările bărbaţilor vor plăti mereu un preţ – şi la fel şi odraslele lor nedorite.

Amărăciunea din vocea directoarei spunea foarte multe, constată Concordia. Ar fi fost dispusă să parieze o mulţime de bani pe faptul că, la un moment dat, Edith căzuse victimă promisiunilor deşarte ale unui bărbat.

Concordia îşi drese glasul.

— Da, ei bine, cum spuneam…

— Staţi liniştită că noi aici, la Şcoala Caritabilă Winslow pentru Fete, ne dăm osteneala să insuflăm preceptele autocontrolului, ale disciplinei şi ale austerităţii în fiecare elevă, spuse Edith.

Concordia îşi înăbuşi un fior şi îşi reaminti că era acolo ca să studieze interiorul conacului şi biroul şi s-o observe pe Edith Pratt, nu să se angajeze într-o dezbatere filosofică privind metoda corectă de a educa tinerele fete.

— Un ţel admirabil, domnişoară Pratt, spuse ea pe un ton neutru.

— Vă asigur că nu e o sarcină uşoară. Tinerele sunt predispuse să aibă spirite excesiv de euforice şi un entuziasm nesăbuit. Aici la Winslow depunem toate eforturile să suprimăm aşa ceva.

— Sunt sigură că faceţi o treabă excelentă în

a zdrobi spiritele euforice şi entuziasmul nesăbuit. Concordia îşi dădu seama că îşi strânsese o mână pumn în poala rochiei. Se forţă să-şi relaxeze degetele. Aşa cum spuneam, rezultatul aventurii soţului meu a fost o fetiţă. A fost botezată Rebecca. Mama ei a murit, evident, acum câţiva ani. Soţul meu a avut grijă ca fata să fie trimisă într-un orfelinat. Nu mi-a menţionat niciodată această chestiune. Într-adevăr, nu am aflat de acea a doua familie decât după ce a murit. Totul a fost foarte chinuitor pentru mine.

— Fără îndoială. Trăsăturile severe ale lui Edith se încordară într-o încruntare sincer nedumerită. Şi cum anume vă priveşte asta pe dumneavoastră, doamnă Thompson?

— În testament, soţul meu şi-a exprimat regretul că a permis ca Rebecca să fie trimisă la o casă de copii. A simţit, în mod evident, că fata ar fi trebuit crescută în casa tatălui ei.

— Ce prostii! Nu cred că soţul dumneavoastră s-a aşteptat ca dumneavoastră să creşteţi o fiică ilegitimă. Asta ar fi însemnat să cearăprea mult de la o doamnă decentă şi binecrescută, înzestrată cu o oarecare delicateţe a sentimentelor.

„Dar sentimentele copilului nevinovat nu contează?” îi venea Concordiei să ţipe. Durerea şi suferinţa fetiţei nu aveau importanţă? Era

datoria adulţilor implicaţi să aibă grijă de amărâta aceea mică. Nu era vina Rebeccăi că se născuse în mediul nepotrivit.

Concordia simţi cum îi bubuia pulsul din pricina forţei emoţiilor. „Controlează-te, altfel vei strica totul”, îşi spuse ea. „Asta nu e o tragedie reală, doar joci un rol într-o piesă.”

Dar ştia foarte bine că povestea părea adevărată pentru că erau, într-adevăr, multe Rebecca în lumea reală.

— Poate că da, spuse ea printre dinţi. Dar adevărul e că soţul meu a regretat profund decizia de a trimite copilul la orfelinat. În testament îmi cere să fac toate eforturile s-o găsesc pe Rebecca, pentru a-i oferi o mică moştenire şi o fotografie a tatălui ei.

— Înţeleg. Spuneţi că este vorba despre o moştenire?

Concordiei i se păru că Edith manifesta dintr-odată ceva mai mult interes cu privire la situaţie.

— Da. Nu e mare, înţelegeţi.

— Oh.

Scânteia scurtă de interes a lui Edith se stinse.

— Problema, spuse Concordia, hotărâtă să se ţină de scenariu, este că nu există nici o menţiune despre orfelinatul pe care soţul meu l-a ales pentru fată, aşa că încerc să vizitez cât

mai multe, în speranţa că îl voi identifica pe cel la care a fost trimisă Rebecca.

— Păi, dacă a fost trimisă la o casă de muncă sau la unul dintre acele orfelinate care ia copii cărora le lipsesc legăturile respectabile, atunci cu siguranţă a fost deja trimisă la muncă.

— Rebecca are doar nouă ani, spuse Concordia, uitându-şi din nou rolul.

— E suficient de mare să fie pusă la lucru în bucătăria unei gospodării respectabile, asta e sigur, spuse Edith. Copiii care sunt destinaţi să devină servitori au nevoie să fie învăţaţi de la o vârstă fragedă că trebuie să muncească din greu dacă vor să obţină slujbe bune şi să se ţină departe de viaţa pe străzi.

— Dumneavoastră trimiteţi fetele la muncă, domnişoară Pratt?

— Vai, nu! Edith părea profund jignită. Winslow acceptă doar orfane din clasele superioare. Tinerele noastre sunt educate să devină guvernante sau profesoare. De obicei rămân aici până la şaptesprezece ani. Se încruntă. Cu siguranţă ar putea începe să-şi câştige traiul la o vârstă mai fragedă, dar e dificil să convingi o şcoală sau o familie să angajeze o profesoară mai mică de şaptesprezece ani.

— Într-adevăr, spuse Concordia cu răceală. Propria ei vârstă fusese unul dintre

numeroasele lucruri cu privire la care trebuise să mintă când îşi căutase prima slujbă. Pretinsese că avea optsprezece ani. Şi toate elevele dumneavoastră îşi găsesc posturi potrivite?

— Cele care învaţă să se comporte într-o manieră modestă şi discretă şi care năzuiesc să trăiască după regulile de aur ale fetelor recunoscătoare îşi găsesc, în general, posturi, da. Edith îşi întinse mâinile într-un gest larg. Evident, mai există şi eşecuri ocazionale.

— Înţeleg. Concordia îşi dădu seama că îşi încleşta din nou pumnul. Şi cu ele ce se întâmplă?

— Oh, de obicei ajung pe străzi, spuse Edith cu nonşalanţă. Acum, despre fiica ilegitimă a soţului dumneavoastră. Avem treizeci şi şapte de fete aici la Winslow. Cred că sunt două de Rebecca. Voi verifica bucuroasă dosarele, să văd dacă vreuna dintre ele are vreo legătură cu o familie pe nume Thompson.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Edith aruncă o privire gânditoare înspre şirul de fişete.

— Sunt o femeie foarte ocupată, doamnă Thompson. Va fi nevoie de ceva vreme să caut cum se cuvine printre dosare.

Aluzia nu putea fi mai evidentă de atât.

— Bineînţeles că insist să vă recompensez pentru efortul dumneavoastră.

Ambrose avusese dreptate, îşi dădu seama Concordia. Edith se aştepta la mită. Băgă mâna în manşon şi scoase bancnota pe care

Ambrose i-o dăduse tocmai cu acest scop. O puse pe birou.

— Foarte bine, mă voi uita în dosare să văd dacă la vreo Rebecca din cele două este menţionat un tată pe nume Thompson. Edith făcu bancnota să dispară în buzunarul rochiei. Ştiţi cumva numele mamei?

— Nu, nu-l ştiu.

Edith se ridică şi traversă încăperea spre fişete. Deschise sertarul pe care scria P–T. Concordia putea să vadă că era plin-ochi cu dosare şi hârtii. Simţi cum i se contractă măruntaiele. Atât de multe istorii triste prinse în sertarul acela obscur.

Se auzi o bătaie în uşa biroului.

— Intră, domnişoară Burke, spuse Edith fără a întoarce capul.

Uşa se deschise, şi Concordia o văzu pe femeia mică şi ştearsă care îi deschisese uşa cu puţin timp în urmă.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnişoară Pratt, dar aţi cerut să fiţi anunţată imediat când sosesc bărbaţii care livrează cărbunele.

— Aşa este, domnişoară Burke. Edith trânti

sertarul şi se roti pe călcâie cu un acces uimitor de energie. Vă rog să mă scuzaţi câteva minute, doamnă Thompson. Trebuie să discut puţin cu aceşti oameni. Folosim prea mult cărbune aici la Winslow, având în vedere că este primăvară. Intenţionez să reduc numaidecât comanda standard.

— Desigur, murmură Concordia, gândindu-se că fusese destul de frig în ultima vreme.

Edith traversă biroul şi ieşi pe coridor. Cu o înclinare a capului în semn de scuză în direcţia Concordiei, domnişoara Burke închise uşa.

Concordia se trezi singură în birou.

Se uită la şirul de fişete. Apoi privi înspre uşa închisă. Paşii apăsaţi ai lui Edith Pratt se îndepărtau cu iuţeală.

Ocazia era pur şi simplu prea bună ca s-o ignore.

Sări în picioare, se grăbi spre fişete şi deschise sertarul etichetat A–C.

Erau mai multe fete cu numele Cooper, dar nici o Edwina sau Theodora.

Închise sertarul şi îl încercă pe cel care ar fi trebuit să conţină dosarul lui Phoebe Leyland.

Şi această căutare se dovedi fără rezultat.

Nici pentru Hannah Radburn nu găsi nici un dosar.

Parcă nici nu existaseră cele patru fete.

Concordia se simţi dezamăgită şi frustrată.

Trebuia să existe o înregistrare a celor patru. Toate veniseră de la Şcoala Caritabilă Winslow pentru Fete.

Amintindu-şi de succesul lui Ambrose cu masa de scris a doamnei Jervis, se îndreptă spre biroul din lemn masiv al lui Edith Pratt.

Primul lucru pe care îl văzu fu o agendă mare, legată în piele.

O frunzări şi descoperi un calendar de întâlniri şi un orar specific celor pe care le ţin majoritatea directoarelor. Nu fu surprinsă să descopere că Edith Pratt îşi făcea însemnări meticuloase. Detaliile legate de temele date zilnic la clase, de meniurile săptămânale şi de schimbările lunare de cearşafuri de pe paturi erau notate cu atenţie, cu un scris mărunt şi precis.

Schimbau cearşafurile doar o dată pe lună? „Scandalos”, se gândi Concordia. În şcolile şi gospodăriile respectabile, regula era să le schimbi o dată la două săptămâni. Era limpede că Pratt găsise o nouă metodă de a economisi bani. Era adevărat, spălatul, uscatul şi călcatul cearşafurilor necesitau mult timp şi efort, dar era absolut necesar ca sarcina aceasta să fie efectuată frecvent şi cu regularitate, pentru a atinge un standard sănătos de curăţenie.

Studie înregistrările din ultima săptămână, dar nu îi sări în ochi nimic important. Incapabilă

să se gândească la altceva, dădu la pagina cu luna în care Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora fuseseră luate din şcoală şi trimise la castelul Aldwick.

Cu două zile înainte de ziua în care fetele îşi aminteau că fuseseră chemate în birou şi li se spusese să îşi strângă lucrurile, era trecut numele „H. Cuthbert, Dorchester Street” şi subliniat de două ori. Chiar sub adresă erau trecute cuvintele „factură pentru 4 p. de mănuşi noi & 4 bonete noi”.

Mai căută în agendă câteva zile dinaintea datei respective, dar nu mai găsi nimic util.

Închise agenda şi se aplecă să deschidă cel mai mare sertar al biroului. Îi atrase atenţia un dosar etichetat „Corespondenţă”.

Era un dosar foarte subţire.

Îl frunzări repede. Majoritatea scrisorilor erau de la potenţiali angajatori care solicitau descrieri şi detalii despre aspectul fizic şi realizările şcolare ale celor mai recente absolvente ale şcolii. Concordia remarcă o cerere insistentă pentru fete *modeste,* cu aspect *banal* şi *şters*. Puţine soţii doreau să angajeze guvernante care s-ar fi putut dovedi atrăgătoare pentru bărbaţii din gospodărie.

Era pe punctul de a pune dosarul la loc în sertar, când o semnătură din josul uneia dintre scrisori îi atrase atenţia. W. Leyland.

Numele de familie al lui Phoebe era Leyland.

Se auziră paşi apăsaţi pe culoar.

Nu avea timp să citească scrisoarea. Concordia o smulse din dosar şi o îngrămădi în buzunarul pelerinei.

Înconjură repede biroul şi merse la fereastră, prefăcându-se că se uită înspre stradă.

Uşa biroului se deschise brusc.

— Asta va rezolva problema, anunţă Edith. Era îmbujorată de satisfacţie. Nu se va mai face nici un foc în camere până la sfârşitul lui octombrie.

— Eraţi pe punctul de a verifica dosarele ca s-o găsiţi pe Rebecca, spuse Concordia, întorcându-se de la fereastră.

— Da, desigur.

Edith se duse la fişetul care conţinea litera T, răsfoi scurt prin dosare, apoi închise sertarul.

— Îmi pare rău. Nu am nici un dosar pentru o fată ilegitimă de nouă ani pe nume Rebecca şi care să aibă un tată pe nume Thompson.

— Vă mulţumesc, domnişoară Pratt. Concordia merse la uşă. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Ajunsă pe coridor, Concordia trebui să-şi adune tot autocontrolul de care era capabilă pentru a se îndrepta în ritm normal spre uşa de la intrare. Fiecare instinct pe care îl poseda o îndemna să fugă iute din atmosfera sufocantă a

şcolii.

Livida domnişoară Burke îi deschise uşa şi îi ură un rămas-bun chinuit. Concordia avu impresia că femeia tânjea s-o urmeze afară din conac. Dar domnişoara Burke era în mod clar la fel de prizonieră în şcoală precum celelalte eleve.

Concordia respiră uşurată când ajunse în stradă. Îşi dădu seama că nu văzuse nici o elevă cât timp stătuse în interiorul şcolii.

Asta nu o surprindea. Hannah, Phoebe, Edwina şi Theodora îi explicaseră că în majoritatea timpului fetele erau obligate să rămână la etajele superioare ale conacului vechi. Excepţiile includeau cele două mese pe zi servite în sala de mese şi douăzeci de minute de gimnastică efectuate de trei ori pe săptămână în curtea mărginită cu ziduri din spatele casei.

La colţ, Concordia se opri ca să se mai uite o dată la conacul întunecat. La una dintre ferestrele superioare văzu pe cineva mişcându-se. Zări un chip palid uitându-se în jos la ea. Se gândi la prietena lui Hannah, Joan, care încă era undeva în şcoală.

Concordia se cutremură. Ea era norocoasă. Putuse pleca din locul acela înfiorător, dar fata aceea de sus şi încă treizeci şi şase de alte fete erau în continuare prizoniere în întuneric.

Ochii i se înceţoşară când dădu colţul şi porni înspre locul unde o aştepta Ambrose, într-o trăsură închiriată. Scoase o batistă.

Nici unul dintre trecători nu îi dădu atenţie când îşi şterse ochii. La urma urmei, toţi ştiau că văduvele izbucneau în lacrimi în momente ciudate.

capitolul 20

— Ţi-ai pierdut complet minţile? o întrebă Ambrose de pe bancheta de vizavi din trăsură. Ce naiba credeai că faci?

Concordia îşi dădu seama că era furios. Reacţia lui o nedumerea.

Când se întorsese la trăsură cu câteva minute în urmă, se aşteptase ca el s-o laude şi s-o admire pentru iniţiativă, şi, când acolo, era ţinta unor reproşuri usturătoare.

— Doar m-am uitat puţin prin dosare cât domnişoara Pratt nu era în încăpere. Iritată, Concordia mototoli vălul negru peste borul pălăriei şi se uită urât la el. Nu reuşesc să înţeleg de ce eşti aşa agitat, domnule. Dacă ai fi fost în locul meu, sunt sigură că ai fi făcut la fel.

— Ce aş fi făcut sau ce n-aş fi făcut eu nu are nici o relevanţă. Ţi-am dat instrucţiuni foarte precise despre cum să te porţi cât eşti în locul acela. Am subliniat faptul că nu trebuie să

acţionezi în vreo manieră care să trezească suspiciuni.

— Nu au fost stârnite nici un fel de suspiciuni, te asigur.

— Asta doar pentru că ai avut norocul să nu fii prinsă în timp ce scotoceai prin dosare.

— Nu norocul m-a ajutat să nu fiu prinsă, replică ea, ci precauţia şi isteţimea mea. Mai mult, îmi displace profund să mi se ţină predici de către un domn care pare să-şi fi făcut o carieră din asumarea unor riscuri similare.

— Nu discutăm despre cariera mea aici.

— Într-adevăr, nu-i aşa? Îi aruncă un zâmbet dulce afectat. De fapt, mi-ai spus foarte puţine despre tine. Eşti un bărbat cu multe secrete, nu-i aşa, domnule Wells?

— Nu încerca să schimbi subiectul. Acum discutăm despre faptele tale.

— În numele cerului, te porţi de parcă ai avea dreptul să-mi dai ordine. Îţi reamintesc că eu sunt clienta ta.

— Şi eu sunt expertul în chestiunea asta. E de înţeles că trebuie să primeşti ordine de la mine.

— Serios? Şi ce anume ştii dumneata despre modul în care se aranjează de obicei dosarele într-o şcoală de fete? Foarte puţine, îmi imaginez. Eu, pe de altă parte, mi-am petrecut întreaga carieră lucrând în asemenea locuri.

— Eşti profesoară, la naiba, nu detectiv.

— Ce ridicol! De ce reacţionezi atât de dramatic la ceva ce a fost doar un pic de scotocească isteaţă?

— Reacţionez exagerat pentru că m-ai speriat îngrozitor, Concordia Glade.

Ea clipi.

— Poftim?

El gemu şi se întinse după ea. O apucă de antebraţe şi, înainte ca ea să-şi dea seama de intenţiile lui, o trase la el în poală.

— Nu am nici o speranţă, nu? Părea resemnat. O să mă înnebuneşti.

Ea îşi prinse cu mâna pălăria care îi căzuse pe o parte din cauza mişcării bruşte.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

Ambrose îşi puse gura peste a ei cu o ferocitate care îi opri cuvintele şi îi tăie răsuflarea.

Lumea din afara trăsurii care se legăna şi se hurduca încetă să mai existe. O cuprinse o senzaţie strălucitoare şi pâlpâitoare. Îşi puse vârfurile degetelor pe umerii lui Ambrose. Asta era a doua oară când o săruta. O ocazie excelentă să exerseze ce învăţase prima oară.

Deschise gura, făcând o încercare. El murmură ceva pe un ton scăzut şi plin de dorinţă şi o strânse şi mai tare în braţe.

„O încercare foarte reuşită”, conchise ea.

Când Ambrose îşi înălţă capul, ea era deja fierbinte şi îmbujorată, şi ochelarii erau înceţoşaţi.

Concordia îi smulse de la ochi.

— Asta este foarte enervant.

El o privi ferm, cu o expresie impenetrabilă.

— Bănuiesc că aştepţi o scuză.

— Pentru că mi-ai înceţoşat ochelarii? Îşi şterse lentilele cu atenţie folosind o batistă curată şi le ridică puţin, să le verifice de pete. Nu cred că este necesar. Nu este vina ta că, atunci când aerul cald şi umed, cum ar fi cel produs de răsuflarea cuiva, vine în contact cu sticla sau cu o suprafaţă lucioasă, dă naştere unui abur similar cu ceaţa. E doar un fapt ştiinţific.

Îşi puse ochelarii la loc pe nas şi văzu că Ambrose o privea cu o expresie crispată şi confuză.

Ea se încruntă.

— E ceva în neregulă, domnule?

El clătină din cap ca şi cum ar fi fost nedumerit.

— Nimic ce aş putea explica într-o manieră măcar vag raţională.

Concordia îi simţea coapsa musculoasă şi duritatea inconfundabilă a corpului său excitat apăsând-o pe picior.

Ea era cauza acelei schimbări de ordin fizic

din anatomia lui, îşi dădu ea seama, fascinată de acest nou sentiment de putere feminină.

Trăsura trecu peste o denivelare din pavaj. Mişcarea aceea o făcu să se aşeze într-o poziţie şi mai intimă. Se trezi la realitate. Pentru numele cerului, erau într-o trăsură închiriată. Chiar nu era locul potrivit pentru aşa ceva.

Îşi drese glasul.

— Poate ar trebui să mă întorc la locul meu.

Gura lui se curbă puţin, dar ardoarea din ochii lui îi agita simţurile într-un mod care îi tăia răsuflarea.

— Poate ar trebui, domnişoară Glade.

Ei bine, măcar nu mai arăta furios, observă ea. Asta părea un semn bun. Îşi veni în fire, îşi adună fustele şi se mută la loc pe cealaltă banchetă.

— Acum, dacă ai terminat cu predicile, poate vrei să ştii ce am găsit în biroul domnişoarei Pratt, spuse ea.

El se încruntă.

— Parcă ai spus că nu erau dosare cu numele fetelor.

— Aşa e. Parcă nici n-ar fi fost vreodată la şcoala aceea, spuse ea cu răbdare. Cu toate astea, am găsit două lucruri interesante pe masa ei de scris. Prima e o adnotare în agenda ei cu privire la o factură pentru patru perechi de mănuşi noi şi patru bonete noi care trebuia

trimisă unui H. Cuthbert pe Dorchester Street.

— Cine e Cuthbert?

— Nu ştiu, dar numele lui era trecut în agendă cu două zile înainte ca fetele să-i fie predate domnişoarei Bartlett pentru a fi duse la castel. Cred că faptul că factura era pentru patru perechi de mănuşi şi patru bonete trebuie să fie ceva mai mult decât o simplă coincidenţă, nu? E clar că fetele erau echipate pentru călătoria spre castel.

Ambrose ridică din sprâncene.

— Scuzele mele, Concordia. Chiar începi să vorbeşti ca un detectiv experimentat.

— Mulţumesc. Încântată, Concordia băgă mâna în buzunarul pelerinei. Celălalt lucru interesant pe care l-am descoperit e o scrisoare semnată W. Leyland.

Ambrose recunoscu numele.

— O legătură cu Phoebe?

Vânătorul din el revenise, constată ea uşurată. Era mai uşor să lucreze cu el când era în dispoziţia asta.

— Poate, spuse ea. Încă nu am avut ocazia s-o citesc. O deschise cu grijă. După cum vezi, e puţin şifonată. Domnişoara Pratt tocmai se întorcea când am descoperit-o în sertar. Am fost nevoită s-o îndes repede în buzunar.

— Cu alte cuvinte, chiar ai fost pe muchie de cuţit. Exact cum m-am temut, aproape ai fost

prinsă.

Concordia netezi scrisoarea pe perna banchetei.

— Îţi sugerez, de dragul scopului nostru comun în chestiunea asta, să revenim la subiect.

Ambrose îşi încordă maxilarul, dar nu mai continuă cu reproşurile.

— Citeşte-mi-o, îi ceru el.

Ea ridică scrisoarea.

Pentru toţi cei interesaţi,

Vă scriu pentru a afla dacă nepoata mea locuieşte sau nu la şcoala dumneavoastră. Numele ei este Phoebe Leyland. S-a pierdut într-un accident nautic acum patru luni şi corpul nu i-a fost niciodată recuperat. Autorităţile sunt convinse că s-a înecat.

Spre deosebire de alte fete, Phoebe ştia să înoate, şi încă foarte bine. Mi-a trecut prin minte că ar fi putut supravieţui accidentului, dar să-şi fi pierdut memoria ca urmare a şocului sau a unei lovituri la cap.

În cazul în care Phoebe a fost găsită şi dusă la orfelinat din cauza incapacităţii ei de a se identifica sau de a-şi aminti detalii din trecut, le scriu cât mai multor

instituţii pentru a ruga să fie cercetate evidenţele, în speranţa că ar putea fi găsită o fată care să se potrivească descrierii nepoatei mele dragi. Mai jos aveţi detalii cu privire la aspectul ei fizic...

Concordia citi repede o descriere care se potrivea perfect cu Phoebe.

Când termină, se uită la Ambrose.

— E semnată W. Leyland, spuse ea încet. Phoebe vorbeşte deseori cu afecţiune despre o mătuşă necăsătorită pe nume Winifred Leyland. Tatăl ei intenţionase ca Phoebe să meargă să locuiască împreună cu Winifred după moartea lui, dar a luat-o, în schimb, un unchi din partea mamei. Unchiul şi soţia lui i-au spus lui Phoebe că Winifred a murit de pneumonie.

— Şi au trimis-o pe Phoebe la orfelinat.

— Da. Concordia bătu cu degetele în scrisoare. Nu are nici un sens. Dacă unchiul şi soţia lui voiau să scape de o nepoată nedorită, de ce să nu o trimită să locuiască cu Winifred Leyland? De ce au expediat-o la Winslow şi i-au spus că mătuşa ei a murit?

Ambrose se lăsă pe spătarul banchetei şi se gândi la cele aflate.

— După părerea mea, cel mai interesant aspect al acestei situaţii e că mătuşa şi unchiul

au depus mari eforturi pentru a o informa pe Winifred Leyland că Phoebe s-a înecat.

Concordia îşi strânse degetele în jurul scrisorii.

— De ce le-ar face cineva un lucru atât de crud unei fete orfane şi singurei persoane de pe pământ care o voia? E monstruos.

— Bănuiesc că Larkin sau partenerul său i-au recompensat cu generozitate pe unchi şi pe mătuşă pentru cooperarea şi tăcerea lor.

Ea se uită în gol la scrisoare.

— Vrei să spui că au vândut-o pe Phoebe oamenilor acelora oribili?

— Aşa s-ar părea. E limpede că şi Edith Pratt era implicată în afacere. Probabil Larkin sau asociatul său au plătit-o pentru a lua fetele la şcoală fără să pună întrebări şi a le preda atunci când erau gata pregătirile pentru a fi mutate la castelul Aldwick.

— Bănuiesc că au plătit-o foarte bine pe Edith Pratt, spuse Concordia şi strânse mâna pumn. Părea foarte scump îmbrăcată pentru directoarea unei astfel de şcoli caritabile.

Ambrose se lăsă iar pe spate.

— Cred că e timpul să le intervievăm pe cele patru persoane care ştiu mai multe decât oricine altcineva despre chestiunea asta.

capitolul 21

Ambrose se aşează în spatele biroului şi se uită la Hannah, la Phoebe, la Edwina şi la Theodora. Toate stăteau într-un şir ordonat în faţa lui. Aveau chipurile luminate de curiozitate, de nerăbdare şi de încântare.

Concordia şedea pe fotoliul de lângă fereastră. Spre deosebire de fete, părea serioasă şi foarte neliniştită. El ştia că ea era îngrijorată că întrebările lui aveau să le forţeze pe fete să-şi amintească unele dintre cele mai neplăcute momente din vieţile lor fragede. Nici el nu era nerăbdător să facă asta, dar nu era ceva ce putea să evite.

Avea nevoie de răspunsuri, şi Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora ştiau, cu siguranţă, mai multe decât îşi dădeau seama.

— Domnişoara Glade a spus că aţi avea nevoie de ajutorul nostru pentru investigaţie, zise Theodora.

— Ne-am bucura să vă ajutăm, îl asigură Edwina.

— Asta înseamnă că acum suntem asistente de detectivi? întrebă Phoebe nerăbdătoare.

În spatele lentilelor ochelarilor, ochii îi străluceau de entuziasm.

— Exact asta înseamnă, spuse Ambrose.

— Ce palpitant, şopti Hannah. Exact ca într-un roman.

Concordia zâmbi pentru prima dată de când se strânseseră în bibliotecă.

— Aşa este, Hannah. Voi patru sunteţi, într-adevăr, implicate într-o poveste cu mistere demnă de literatură, iar noi încercăm să identificăm personajul negativ.

— Ce vreţi să ştiţi? întrebă Phoebe.

Ambrose se uită la ea.

— Pentru început, Phoebe, avem motive să credem că mătuşa ta, Winifred Leyland, este încă în viaţă şi te caută.

— Mătuşa Winifred? întrebă Phoebe şi-l fixă cu privirea, vizibil uimită. Trăieşte? Dar unchiul Wilbert mi-a zis că a murit de friguri.

Ambrose se uită la data de pe scrisoarea din faţa lui.

— Cu doar două săptămâni în urmă, era în viaţă şi locuia într-un sat numit High Hornby.

— Acolo este casa ei, şopti Phoebe. Locuieşte acolo de mulţi ani. Dar de ce mi-ar spune unchiul Wilbert şi mătuşa Mildred că a murit?

Începu să plângă.

Concordia se ridică de pe scaun şi ajunse lângă Phoebe într-o secundă. Îşi puse braţul pe după umerii fetei care se cutremura de plâns.

— E în ordine, dragă, spuse ea încet. Stai liniştită că, dacă mătuşa ta chiar trăieşte, o vom găsi.

Phoebe mai suspină de câteva ori, apoi se uită, cu o privire goală, la Concordia.

— Nu înţeleg, domnişoară Glade.

— Nici noi nu înţelegem încă, spuse Ambrose. Dar îi vom da de cap în cele din urmă. Acum, să vedem... Din scrisoarea mătuşii tale reiese că i s-a spus că te-ai înecat într-un accident nautic. Ai idee de unde a pornit zvonul ăsta?

Phoebe scutură din cap încetişor.

— Tata mă ducea cu barca pe râu. M-a învăţat să înot, în caz că aş fi căzut vreodată din apă. Dar n-am mai fost cu barca de când s-a îmbolnăvit şi a murit.

Ambrose îşi încrucişă mâinile pe birou şi se uită la fete.

— Ştiu că lucrul ăsta va fi dureros pentru voi, dar vreau să vă amintiţi, fiecare, de momentul în care aţi fost duse la Winslow. Vreau numele şi adresele rudelor care v-au dat pe mâna lui Edith Pratt.

Solicitarea păru să le nedumerească pe fete.

— Dar nu unchiul meu m-a dus la şcoală, spuse Phoebe, încreţindu-şi fruntea.

Concordia se încruntă.

— Vrei să spui că ai fost trimisă singură cu trenul?

— Nu, spuse Phoebe. Unchiul Wilbert m-a dus la un han. Acolo mă aştepta un domn într-o

trăsură privată. Mi s-a cerut să urc în trăsură pentru că bărbatul dinăuntru avea să mă conducă la noua mea casă. A fost o călătorie foarte lungă.

Lui Hannah i se umplură ochii de lacrimi.

— La fel a fost şi cu mine. Mătuşa mea m-a predat unui străin care m-a luat cu el într-o trăsură privată. Nu am mai văzut-o de atunci.

— Aşa am plecat şi noi de acasă, spuse Edwina. Nu-i aşa, Theodora?

Theodora încuviinţă din cap şi scoase o batistă.

— Dumnezeule mare! Concordia se lăsă în genunchi în faţa fetelor şi le apucă de mâini. Nu aţi menţionat niciodată că aţi fost trimise singure cu un bărbat. Cred că aţi fost îngrozite. El v-a… rănit în vreun fel?

— Nu. Edwina ridică din umeri. Nu a fost nepoliticos sau răutăcios. Din ce îmi amintesc, abia a vorbit cu noi tot drumul. Nu-i aşa, Theodora?

— Şi-a petrecut majoritatea timpului citind ziare, fu de acord Theodora.

— Domnul care m-a dus pe mine la Winslow m-a ignorat în majoritatea timpului, spuse Hannah. Nu-mi era teamă de el, ci de locul în care mergeam.

Phoebe încuviinţă din cap.

— Nu m-a rănit, domnişoară Glade, serios.

Concordia zâmbi fără tragere de inimă.

— Mi-aţi luat o greutate de pe suflet.

Ambrose se uită la ele.

— V-a spus acest domn care v-a însoţit la şcoală cum îl cheamă?

Toate cele patru fete clătinară solemn din cap.

— Mi-l puteţi descrie? întrebă Ambrose.

Edwina se uită spre Theodora.

— Îmi amintea de domnul Phillips.

Theodora încuviinţă din cap repede.

— Da, aşa e.

Ambrose ridică un stilou şi se întinse după o bucată de hârtie.

— Cine e domnul Phillips?

— Contabilul tatei, explică Edwina. A ieşit la pensie cu puţin timp înainte să moară părinţii noştri.

— Şi domnul care m-a dus pe mine la şcoală se comporta ca un contabil, spuse Hannah.

Îşi încovoie umerii, îşi lăsă bărbia în piept şi îşi miji ochii în timp ce se prefăcea că citeşte ceva ţinut în mână.

— Da, exact aşa a stat în trăsură tot drumul! exclamă Phoebe.

Ambrose întâlni privirea Concordiei şi clătină din cap.

— Nu este Larkin, spuse el încet. O fi partenerul lui din lumea bună.

Concordia se întoarse spre Theodora.

— Tu eşti o artistă foarte talentată, dragă. Poţi să-l desenezi pe acest bărbat?

Toată lumea se uită mai întâi la ea, apoi la Theodora. Ambrose îşi dădu seama că se încordase de nerăbdare.

— Aş putea încerca, spuse Theodora încet. Dar au trecut câteva luni de când l-am văzut. Nu îmi voi aminti foarte bine trăsăturile lui.

— Toate l-am văzut, îi reaminti Phoebe. Poate dacă începi să desenezi, Theodora, putem adăuga toate câte un detaliu şi reuşim să facem o imagine utilă.

— O sugestie extraordinară, Phoebe. Ambrose se ridică. Vino să stai aici la biroul meu, Theodora. Mă duc să mai caut nişte hârtie.

— Ar ajuta dacă Hannah şi-ar lua din nou postura din trăsură, spuse Theodora, aşezându-se pe scaunul lui Ambrose.

Hannah îşi încovoie imediat umerii. Ambrose rămase impresionat de modul în care aceasta se transformă într-o clipă dintr-o tânără plină de viaţă într-un domn de vârstă mijlocie, cocârjat şi cu vedere proastă.

— Era parţial chel, spuse Theodora, ridicând un creion. Îmi amintesc asta destul de bine.

— Şi părul pe care îl mai avea era de un cenuşiu-deschis, adăugă Edwina. Strâmbă din nas. Costumul şi pantofii păreau destul de

ieftini.

Fetele se îngrămădiră în jurul Theodorei, oferind sugestii.

— Avea mustaţă şi perciuni, spuse Phoebe. Şi nu uita de ochelari.

Theodora deveni dintr-odată foarte ocupată cu creionul şi hârtia.

O oră mai târziu, Ambrose rămase din nou singur cu Concordia în bibliotecă. Stăteau împreună în faţa biroului şi se uitau la portretul realizat de Theodora.

— Pare să arate ca un contabil sărăcit, nu-i aşa? spuse Ambrose studiind desenul. Fetele aveau dreptate.

— Ţi-am spus, au un simţ al observaţiei foarte dezvoltat. Se uită cu atenţie la imagine. Crezi că el este partenerul misterios din lumea bună al lui Larkin?

— Nu. Cred că e mai probabil ca el să fie exact ce cred fetele că e: un contabil.

— De ce spui asta?

Ambrose se sprijini de colţul biroului.

— De la un capăt la altul, povestea asta pare să fie o afacere extrem de complicată. S-au făcut multe aranjamente financiare. Au fost angajate profesoare. Au fost plătite rude ca să predea fete tinere. Au fost procurate trăsuri pentru a se evita călătoria cu trenul. Lista

detaliilor e destul de lungă.

— Înţeleg ce vrei să spui. Un bărbat ca Larkin sau ca partenerul său nu s-ar fi obosit să facă singuri toate aceste aranjamente. Sigur ar fi angajat pe cineva să se ocupe de detalii.

Ambrose îşi întinse mâinile.

— Şi cine e cel mai potrivit să facă asta dacă nu un contabil adevărat?

Concordia se înveseli.

— Te gândeşti la acel H. Cuthbert din agenda lui Pratt, nu? Cel căruia i-a trimis factura pentru cele patru perechi de mănuşi şi cele patru bonete.

Ambrose se uită din nou la desen.

— Cred că voi face o vizită în Dorchester Street în după-amiaza asta.

— O idee excelentă. Merg cu tine.

— Concordia…

— Oricine ar fi acest Cuthbert, se pare că e implicat în furtul fetelor mele. Merg cu tine, Ambrose.

capitolul 22

— Mulţumesc că ne-aţi primit fără programare, domnule Cuthbert.

Ambrose ţinu un scaun pentru Concordia, apoi se aşează şi el. Îşi aranjă dunga de la pantaloni, îşi puse bastonul pe covor, între

genunchi, şi îşi sprijini mâinile înmănuşate pe mâner.

Concordia murmură ceva vag, cu o politeţe distantă. Herbert Cuthbert nu păru să distingă dispreţul foarte slab deghizat din vocea ei, dar lui Ambrose nu îi scăpase. Din fericire, vălul negru al pălăriei îi ascundea cu totul expresia chipului.

— Nici o problemă, domnule, spuse Cuthbert. În ochii spălăciţi lucea o nerăbdare vecină cu disperarea. S-a întâmplat să am nişte timp liber în după-amiaza asta.

Ambrose bănuia că rolul pe care aleseseră să îl joace el şi Concordia, cel al unui cuplu înstărit din înalta societate, era adevăratul motiv pentru care Cuthbert descoperise nişte timp liber în agenda lui de programări.

Theodora captase cu adevărat esenţa lui H. Cuthbert, se gândi el. Era, într-adevăr, un contabil sărăcit. Judecând după perdelele decolorate şi mobilierul ponosit din birou, nu-şi permitea să refuze potenţiali noi clienţi.

— E foarte amabil din partea dumitale, murmură Ambrose în barbă.

Părul fals, care includea peruca, mustaţa şi perciunii, era presărat cu multe fire argintii şi cenuşii. Nu era deghizarea lui preferată, pentru că ajungea să se încingă prea tare în ea după o vreme, dar era eficientă. Impresia de persoană

în vârstă era accentuată de haina cu croială conservatoare şi de eşarfa groasă de la gât.

Hannah, Phoebe, Edwina şi Theodora îl examinaseră cu mare interes înainte ca el şi Concordia să plece de acasă cu o oră în urmă. Fuseseră încântate de felul în care îşi modificase înfăţişarea.

„Arătaţi mai bătrân decât sunteţi de fapt”, declarase Phoebe. „Mai degrabă păreţi bunicul vârstnic al cuiva.” „Dar încă în formă pentru un domn de o asemenea vârstă”, îl asigurase Concordia într-o manieră suspicios de serioasă.

Cuthbert îi fixă cu o expresie întrebătoare.

— Cum vă pot ajuta, domnule Dalrymple?

— O să trec direct la subiect. Eu şi doamna Dalrymple căutăm o tânără. E o rudă îndepărtată de-a noastră care şi-a pierdut părinţii acum câteva luni şi a fost trimisă la un orfelinat. Dorim să vă angajăm s-o găsiţi.

Cuthbert înmărmuri. În ochi i se aprinse ceva ce putea foarte bine să fie panică.

— Mă iertaţi, domnule, dar eu sunt contabil. Mă ocup de chestiuni financiare. Testamente, investiţii, genul acesta de lucruri. Nu caut rude pierdute.

— Nici măcar când e o avere la mijloc? întrebă cu răceală Concordia.

Cuthbert păru a se sufoca. Obrajii îi căpătară o nuanţă nesănătoasă de roşu. Trase cu

nervozitate de nodul cravatei, încercând, vizibil, să-l slăbească.

— O avere spuneţi, doamnă Dalrymple? Un interes profund îi înlocuia cu rapiditate teama din privire.

— Într-adevăr.

Îl lua în derâdere, observă Ambrose. După cum se temuse, încrâncenarea ei împotriva lui Cuthbert îi ameninţa planul. Era timpul să preia controlul asupra situaţiei.

— Nu vă vom plictisi cu detaliile neplăcute, spuse el pe un ton calm. E suficient să spun că o mătuşă de vârstă înaintată din partea soţiei mele a decedat recent. Era la pat şi înnebunise de ceva vreme. Am presupus că banii ei îi vor reveni soţiei mele. Nu am descoperit decât după ce mătuşa a murit că îşi schimbase testamentul, lăsând totul fetei despre care v-am spus.

Cuthbert îşi drese glasul.

— Înţeleg cât de supărătoare pot fi lucrurile acestea, dar chiar nu văd cum v-aş putea ajuta.

— Puteţi s-o găsiţi pentru noi, asta puteţi să faceţi, spuse Ambrose, rostind cuvintele cu un oarecare grad de iritare. Nenorocitul ăla de testament stipulează că, dacă nu e găsită domnişoara, ca să-şi încaseze banii, atunci toată moştenirea va merge la o verişoară şi mai îndepărtată. Nu putem permite să se întâmple aşa ceva. Soţia mea trebuia să primească

moştenirea aia.

Cuthbert se chinui să pară compătimitor.

— O situaţie foarte nefericită, recunosc, dar nu va fi uşor să găsim fata. În Londra există multe orfelinate şi case caritabile. Făcu o pauză, încruntându-se. Câţi ani are domnişoara?

— După calculele mele, a făcut cincisprezece în ultimele câteva luni, spuse Concordia.

Cuthbert oftă.

— Asta complică şi mai mult situaţia. La cincisprezece ani, mulţi orfani sunt trimişi în lume să-şi câştige existenţa. Nu poţi să ai o grămadă de tineri leneşi şi proşti care pierd vremea şi profită de bunătatea binefăcătorilor lor, înţelegeţi.

— Dacă asta s-a întâmplat în acest caz, atunci cu siguranţă există pe undeva o menţiune cu privire la locul în care e angajată domnişoara, spuse Ambrose.

— Posibil, răspunse Cuthbert încet. Cu toate acestea…

Ambrose bătu foarte puternic cu bastonul în podea. Cuthbert tresări violent.

— O să mă fac foarte bine înţeles, spuse Ambrose. Consider găsirea fetei o chestiune de maximă importanţă.

— Înţeleg. Cu toate acestea…

— Copila e extrem de valoroasă pentru noi,

continuă Ambrose pe un ton răspicat. Sunt dispus să recompensez persoana care mă ajută s-o localizez cu o sumă frumuşică. M-aţi înţeles?

Cuthbert mormăi.

— Cât de frumuşică?

— Să spunem o mie de lire?

Cuthbert deschise şi închise gura de două ori înainte să-şi recapete glasul.

— Într-adevăr, o recompensă foarte generoasă. Îşi drese glasul. Bănuiesc că aş putea face nişte cercetări. Care e numele fetei?

— Hannah Radburn.

Cuthbert înţepeni. Arăta de parcă cineva îl strangula cu cravata.

— Radburn? şopti el gâtuit. Sunteţi sigur?

— Foarte siguri, răspunse Concordia cu răceală.

Ambrose băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie.

— Soţia mea a notat câteva detalii referitoare la Hannah. Locul şi data naşterii, numele părinţilor şi aşa mai departe. Vă rog să fiţi minuţios în cercetări. N-am vrea să primim fata greşită, nu-i aşa?

Cuthbert arăta speriat.

— Domnule, eu, ăăă....

— Dacă reiese că, într-adevăr, a părăsit orfelinatul, aşa cum aţi sugerat, continuă Ambrose fără pauză, atunci am fi foarte

recunoscători dacă ne-aţi oferi vreun indiciu cu privire la locul în care se află.

— Orfanele nu ajung mereu în cele mai favorabile posturi când pleacă din orfelinate, spuse Cuthbert cu voce pierită. Îmi pare rău să spun că unele dintre el par să dispară.

— Îmi imaginez că vă referiţi că ajung pe străzi sau în bordeluri, se răsti Concordia. Şi cine credeţi că este de vină pentru situaţia asta? Atât timp cât femeilor le lipsesc şansele de a căuta slujbele decente care sunt disponibile bărbaţilor…

Ambrose se ridică, îi puse o mână pe umăr şi o strânse o dată, cu fermitate.

Concordia tăcu, înăbuşindu-şi furia.

Ambrose se uită la Cuthbert, care se holba la Concordia cu o expresie de uimire sinceră.

— Vă rog s-o iertaţi pe soţia mea, domnule, spuse Ambrose. Nu mai e ea însăşi de când am descoperit că toată moştenirea i-a fost lăsată lui Hannah Radburn.

— Da, desigur. Cuthbert îşi veni în fire. O treabă foarte supărătoare. Este de-ajuns să afecteze nervii unei doamne.

— Într-adevăr, spuse Ambrose. Ca să revenim la subiect, ideea este că trebuie s-o găsim pe Hannah chiar dacă a fost pângărită. Fata valorează, la propriu, greutatea ei în aur. Aşa cum am spus, sunt dispus să plătesc o mie

de lire dacă îmi aduceţi copila.

Cuthbert oftă.

— S-ar putea să nu o pot aduce, dar aş putea afla unde locuieşte momentan. Asta ar valora ceva?

— Ar valora cinci sute de lire, fără alte întrebări, dacă îmi oferiţi măcar un nume al cuiva care ştie ceva despre Hannah, spuse Ambrose încet.

Cuthbert păru consternat.

— Cinci sute de lire doar pentru un nume?

— Suntem destul de disperaţi s-o găsim, spuse Ambrose. Orice indiciu va fi foarte apreciat. Dacă într-adevăr e într-un bordel sau în alte împrejurări nefericite, cu siguranţă nu mă aştept s-o recuperezi dumneata. Mă voi ocupa eu de partea aceasta.

Cuthbert flutură din mâini.

— Domnule, aceasta e o afacere foarte neobişnuită.

Ambrose îşi încleştă mâna pe mânerul bastonului şi îşi miji privirea.

— Faceţi rost de un nume, şi veţi primi cel puţin cinci sute de lire. M-am făcut înţeles?

— Foarte clar, domnule, scrâşni Cuthbert.

— Prea bine, atunci nu vă mai ocupăm timpul. Ambrose scoase o carte de vizită din buzunarul hainei. Dacă aflaţi cea mai mică informaţie referitoare la Hannah Radburn,

trimiteţi neîntârziat vorbă la mine la club. Conducerea clubului ştie cum să mă contacteze. Voi veni imediat ce voi primi mesajul.

Lăsă cartea de vizită pe birou. Concordia se ridică iute.

Ambrose îi simţea încordarea în fiecare centimetru de corp în timp ce mergeau către uşă. Nici unul din ei nu întoarse capul spre Cuthbert.

capitolul 23

Afară, ceaţa după-amiezii se îndesea cu rapiditate. Din negură apăru o trăsură. Ambrose o opri şi îi deschise uşa Concordiei.

Ea urcă, se aşeză şi îşi aranjă fustele. Încă mai fremăta de mânie. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să năvălească înapoi în biroul lui Cuthbert şi să-i spună că intenţiona să informeze poliţia despre ceea ce făcuse. Dar acea mică satisfacţie trebuia să aştepte.

— Infamul acela de Cuthbert i-a recunoscut numele lui Hannah, spuse ea.

— Da. Ambrose se aplecă în faţă şi îşi puse antebraţele pe coapse, cu degetele prinse uşor între genunchi. Se uită la strada aglomerată. Asta a fost evident. Era speriat, dar am mai avut de-a face cu indivizi din ăştia. În cele din urmă, îşi va depăşi temerile.

— Sunt de acord. Dar ce crezi că va face? Nu prea poate să pretindă că o găseşte pe Hannah, pentru că ea a dispărut, din toate punctele de vedere.

— Dacă am dreptate, Cuthbert ştie o mulţime de lucruri despre situaţia asta. Va încerca să-mi vândă nişte informaţii.

Concordia îşi drese glasul cu delicateţe.

— I-ai spus domnului Cuthbert că îţi poate trimite vorbă la club.

— Da.

— Nu ştiam că faci parte dintr-un club, domnule.

— Sunt surse excelente de zvonuri şi bârfe, spuse el oarecum absent. Iar eu depind de amândouă în meseria mea.

— Înţeleg, zise ea, străduindu-se să i se adreseze pe un ton nonşalant. Dacă eşti membrul unui club, presupun că restul membrilor te cunosc.

Continuă să contemple strada, dar colţurile gurii îi zvâcniră puţin.

— Cunosc un domn excentric pe nume Dalrymple.

— Fascinant. Îşi netezi mănuşile. Trebuie să recunosc că nu sunt foarte la curent cu aceste chestiuni secrete, dar aveam impresia că un domn este luat în calcul pentru admiterea într-un club numai la recomandarea unui membru

cu o poziţie bună care cunoaşte bine candidatul.

— Domnul care m-a recomandat mă cunoaşte foarte bine.

Concordia îşi încreţi nasul.

— Domnul Stoner?

— Numele lui Stoner deschide multe uşi în oraşul ăsta.

Ea oftă.

— Te distrează jocul ăsta, nu?

El păru politicos de surprins de întrebare.

— Ce joc, mai exact?

— Ştii foarte bine la ce mă refer. Când îţi pun întrebări personale, parcă examinez lumina lunii. O pot vedea foarte bine, dar nu o pot capta.

El tăcu un moment. Colţurile gurii nu îi mai zvâcniră în sus.

— Nu am obiceiul de-a da altora explicaţii despre mine, spuse el, în cele din urmă.

— Nici eu.

Ambrose se lăsă pe spate şi îşi puse braţul pe spătarul banchetei.

— Sunt conştient de asta.

— Se pare că, de dragul carierelor noastre, ne-am dat amândoi peste cap să ne ridicăm un zid de intimitate în jurul vieţilor noastre personale.

Ambrose se gândi la asta un moment, apoi îşi înclină capul într-o manieră ceremonioasă.

— Şi concluzia ta care e?

— Concluzia mea, domnule, spuse ea cu blândeţe, e că, atunci când cineva a trăit cu secretele o perioadă îndelungată, poate fi greu să scape de năravuri.

Privirea lui Ambrose se întunecă. Pentru o clipă, Concordia crezu că mersese prea departe.

Spre surprinderea ei, el se aplecă în faţă şi o mângâie cu degetul pe sub bărbie.

— Uneori e mai bine să nu te lepezi de năravurile vechi, spuse el.

— Eu m-am lepădat de al meu când ţi-am povestit despre trecutul meu din comunitatea Crystal Springs.

— Stai liniştită, îţi voi păstra secretele.

— Nu mă îndoiesc de asta. Dar nu a fost un schimb între noi, Ambrose. Am avut încredere în tine. Tu nu poţi avea încredere în mine?

El se lăsă din nou pe spate, închizându-se în sine. Concordia aproape auzea declicul lacătelor invizibile.

— Nu e o chestiune de încredere, spuse el.

— Atunci sunt secretele tale aşa groaznice?

Sprâncenele lui Ambrose se ridicară într-un avertisment subtil.

— Nu sunt unul dintre elevii tăi, să fiu consolat cu o bătaie compătimitoare pe umăr şi o ureche care să mă asculte, Concordia. Am trăit mult timp cu secretele mele.

Ea se încordă auzind dojana. Nu intenţiona să se încreadă în ea şi gata.

— Foarte bine. Îşi puse mâinile una peste alta în poală. Ai dreptul la intimitate, domnule. Nu voi mai insista.

El se răsuci şi privi gânditor pe fereastră. Tăcerea dintre ei se prelungi. Când nu mai putu suporta, Concordia încercă o modalitate de a rupe tăcerea.

— Mă întreb ce ar spune doamna Hoxton dacă ar şti ce se petrece la Şcoala Caritabilă Winslow pentru Fete, medită ea.

Ambrose se încruntă.

— Cine naiba e doamna Hoxton?

— Binefăcătoarea şcolii. Portretul ei era pe perete în biroul lui Edith Pratt, de cealaltă parte a fotografiei reginei.

— Serios? Ambrose ridică din sprâncene. În cazul acesta, întrebarea ta e una foarte interesantă. Mă întreb ce crede această doamnă Hoxton despre ce se petrece la şcoală.

— Absolut nimic, îmi imaginez.

— Ce te face aşa sigură?

Concordia se strâmbă.

— Judecând după cât de puţine informaţii aveau fetele despre ea, doamna Hoxton e la fel ca multe dintre femeile aflate în poziţia ei. Fac asta doar pentru că îşi imaginează că aceste acte de caritate le vor ridica statutul în înalta

societate. Doamnele Hoxton ale acestei lumi nu sunt interesate de şcolile şi orfelinatele pe care le patronează.

— Dar fetele au văzut-o vreodată pe această doamnă Hoxton?

— Doar o dată. Şi-a făcut apariţia într-o zi de Crăciun şi a stat doar cât să-i dăruiască fiecărei fete câte o pereche de mănuşi. Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora mi-au spus că toate elevele au fost chemate în sala de mese pentru această ocazie. Domnişoara Pratt a ţinut o cuvântare despre cât de norocoase erau toate că aveau o binefăcătoare aşa de bună şi de generoasă, fetele au cântat nişte colinde, apoi doamna Hoxton a plecat.

El clătină din cap dezgustat.

— Trebuie să fi fost un Crăciun memorabil pentru eleve.

— Cred că nu greşim afirmând că doamna Hoxton nu se interesează prea mult de operaţiunile zilnice ale şcolii caritabile.

— Te cred, spuse Ambrose. Cu toate astea…

— Da?

— Ar fi interesant să o întrebăm pe doamna Hoxton câte ceva despre munca ei caritabilă generoasă.

Concordia se holbă la el, uimită.

— Ai de gând să discuţi cu doamna Hoxton?

— Da, dar va trebui să aştepte până mâine.

Este prea târziu azi.

— O cunoşti?

— N-am întâlnit-o niciodată, recunoscu el.

Ea îşi desfăcu mâinile.

— E clar că e o femeie foarte bogată din înalta societate. Cum Doamne iartă-mă o s-o convingi să staţi de vorbă?

— Intenţionez să chem în ajutor puterile mai înalte.

— Poftim?

El zâmbi leneş.

— Înalta societate e compusă din câteva cercuri ascendente. Doamna Hoxton va considera orice persoană care se învârte într-un cerc mai înalt decât al ei un soi de zeitate.

— Înţeleg. Şi se întâmplă să cunoşti una dintre zeităţile astea cu rang înalt?

— În înalta societate, oamenii sunt mereu depăşiţi ca rang de cineva. Ambrose ridică din umeri. Dacă nu eşti regina, desigur. Ceva îmi spune că doamna Hoxton nu e nici pe departe în acel cerc anume.

Herbert Cuthbert stătea singur în biroul lui şi medita asupra norocului care se abătuse asupra lui. Avea două modalităţi de a-şi juca noua carte, decise el – două moduri prin care putea obţine profit.

Desigur, trebuia să fie foarte atent la modul

în care gestiona situaţia. Larkin şi Trimley erau amândoi foarte periculoşi, dar aveau să se arate, cu siguranţă, dornici să primească informaţia pe care el le-o putea da. Cu puţin noroc, recunoştinţa lor avea să însemne o sumă generoasă de bani.

Cât priveşte al doilea aranjament, acesta nu punea nici o problemă semnificativă. Pur şi simplu avea să-i ofere un nume fals lui Dalrymple, avea să încaseze cele cinci sute de lire, după care intenţiona să se ducă la cazinoul lui preferat.

În sfârşit i se schimbase norocul.

capitolul 24

— Oricine-ar fi, nenorocitul a reuşit să-l identifice pe Cuthbert. Trimley se plimba dintr-o parte în alta a saunei. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Larkin stătea întins pe bancă, cu o cană de apă rece în mână, savurând şuvoiul de satisfacţie ce-l străbătea. Trimley începea în sfârşit să dea semne de tensiune. Bărbatul chiar transpira, şi toga elegantă îi aluneca de pe umeri.

Cam era timpul.

Dar, la urma urmei, el ştiuse dintotdeauna că nervii lui Trimley aveau să cedeze mai

devreme sau mai târziu. Trimley avea o fire moale. Îi lipsea forţa de oţel oferită la pachet cu viaţa pe străzi.

— Înseamnă, spuse Larkin, întinzându-şi picioarele cu o atitudine relaxată, de parcă ar fi fost aşezat confortabil într-un club intim, că suntem în poziţia de a întinde o capcană. Trebuie să recunosc că sunt curios să aflu cine e acest Dalrymple.

— E limpede cine este. E cel care a luat fetele de la castel.

— Nu neapărat, spuse Larkin. Poate lucrează pentru altcineva, cineva care vrea să-mi ia locul, poate.

Se gândi că nici el nu-şi mai făcea singur treburile murdare. Poate că şi persoana aflată în spatele dispariţiei tinerelor păstra o distanţă similară între el şi activităţile lui.

Trimley strânse în pumn nodul cearşafului prins ca o togă, abia reuşind să-l împiedice să nu alunece jos de pe umăr.

— Oricum ar fi, o să punem mâna pe el când se duce să-l vadă pe Cuthbert.

— Asta ar fi o prostie. Larkin bău nişte apă. Eu nu sunt un prost, Trimley.

— Despre ce naiba vorbeşti? Trebuie să-l oprim pe Dalrymple înainte să se apropie şi mai tare. Ne scapă situaţia de sub control, nu vezi?

— Situaţia încă e sub control, Trimley, spuse

Larkin cu răbdare. Dacă acest Dalrymple este, într-adevăr, implicat în povestea asta, ne poate conduce la fete şi la profesoară. Vreau să fie urmărit după ce vizitează biroul lui Cuthbert. După ce le recuperăm pe tinere şi pe Concordia Glade, ne vom ocupa de el.

Maxilarul lui Trimley tresări o dată sau de două ori, dar bărbatul nu-l contrazise pe Larkin.

— Da, cred că are sens. Dar ce facem cu Cuthbert? Se aşteaptă să fie plătit pentru că ne-a informat cu privire la vizita lui Dalrymple.

— Îşi va primi răsplata.

Trimley se opri.

— La dracu', tu nu pricepi? Dacă acest Dalrymple a reuşit să dea de Cuthbert, şi poliţia poate face la fel.

— Nu există nici un motiv să credem că poliţia este interesată de povestea asta. Dar, indiferent ce va fi, îţi promit că Cuthbert nu va vorbi.

— În locul tău, n-aş conta pe asta.

Larkin mai că zâmbi. Trimley începea să nu mai fie prea util.

— Calmează-te, Trimley. Cuthbert nu ne va mai da bătăi de cap.

capitolul 25

Dorchester Street era cufundată în ceaţă şi

într-o mare de umbre. Câteva felinare stradale pe gaz ţineau piept nopţii ca o santinelă, dar globurile de lumină rece nu pătrundeau prea departe în negura deasă.

Ambrose stătea în pragul unei uşi de la colţul străzii şi supraveghea zona.

Mesajul lui Cuthbert ajunsese la el cu mai puţin de o oră în urmă. Tonul imperios al biletului mâzgălit şi criptic era inconfundabil.

Am veşti care vă privesc. Haideţi la biroul meu. La unsprezece în seara asta. Veniţi singur. Fiţi amabil şi aduceţi un cec pentru suma agreată.

Magazinele de la nivelul străzii erau zăvorâte şi aveau obloanele trase. Majoritatea ferestrelor de la etaje erau întunecate, dar Ambrose văzu o dâră subţire de lumină în jurul marginilor perdelei care masca fereastra de la biroul lui Cuthbert.

Strada era goală, cu excepţia unei trăsuri singuratice. Vizitiul, acoperit cu o haină groasă, cu pălăria trasă bine pe urechi, stătea cocoşat pe capră. Arăta de parcă adormise. Mârţoaga osoasă aştepta răbdătoare, cu capul plecat, fără îndoială pierdută într-un vis cu fân proaspăt şi un grajd călduros.

Ambrose mai privi o vreme. Nimeni şi nimic

nu se mişca în umbre. Dâra de lumină continua să rămână vizibilă la fereastra lui Cuthbert.

Un lucru era sigur: nu avea să afle nimic în plus dacă rămânea în umbrele din pragul uşii.

Merse către intrarea în biroul lui Cuthbert, asigurându-se că tălpile pantofilor lui răsună zgomotos pe pavaj. Domnul Dalrymple nu era genul de om care se furişa. Era un domn respectabil şi înstărit, membrul unui club exclusivist, îmbrăcat cu haine scumpe, croite la comandă. Venise aici pentru o chestiune de afaceri şi era grăbit s-o rezolve.

Uşa clădirii ce găzduia biroul lui Cuthbert era descuiată. Ambrose intră pe coridorul întunecat şi aşteptă un moment, absorbind senzaţiile pe care i le dădeau acel loc. Când simţi că nu avea să dea peste nimeni, urcă la etaj şi privi pe coridor.

Singura lumină era strălucirea subţire ca lama de ras care venea de sub uşa biroului lui Cuthbert.

Înaintă pe culoar, mişcându-se fără zgomot acum. Verifică metodic uşile birourilor învecinate cu al lui Cuthbert. Amândouă erau încuiate.

Mulţumit că H. Cuthbert era singur pe etaj, în afară de el, Ambrose se duse la birou şi verifică mânerul. Se învârtea uşor.

Nu se obosi să bată. În schimb, deschise uşa

cu putere, fără să-şi anunţe sosirea.

Încercarea de a-l lua prin surprindere se dovedi inutilă. Cuthbert nu era la masa de scris. Biroul era gol.

Studie lampa de pe birou. De ce fusese lăsată aprinsă? Oare Cuthbert plecase din vreun motiv anume şi intenţionase să se întoarcă pentru întâlnirea cu domnul Dalrymple?

Sau cumva contabilul se speriase şi fugise în grabă, fără a mai zăbovi să stingă lampa?

Ambrose închise uşa pe dinăuntru şi întoarse cheia în broască. Nu voia să fie neplăcut surprins în timp ce verifica locul.

Acordase mult timp cazului ăstuia, verificând tot felul de dosare. Nu mai era ca în vremurile de demult când ţinta cercetărilor sale erau flecuşteţele mici şi ciudate care sclipeau şi străluceau în lumină.

Ah, dar forţa şi zgomotul energiei debordante erau încă la fel de puternice cum fuseseră întotdeauna. Ce păcat că nu putuse găsi o metodă de a îmbutelia şi de a vinde această experienţă intensă. Profitul ar fi putut fi enorm.

Scotoci repede prin fişetul cu dosare. Nu era nimic interesant printre teancurile de hârtii vechi. Judecând după numele şi adresele din diferitele dosare, majoritatea clienţilor lui Cuthbert erau femei singure cu venituri

modeste – văduve, menajere ieşite la pensie, guvernante şi alte femei care trăiau din pensii infime şi din mici investiţii.

Închise ultimul sertar al fişetului şi se duse la masa de scris, fără mari aşteptări. Nu fu dezamăgit. Majoritatea sertarelor şi rafturilor erau pline cu amalgamul obişnuit de hârtii, cărţi de vizită, stilouri, creioane şi călimări cu cerneală de rezervă.

În sertarul principal găsi o agendă mică legată în piele. O frunzări repede. Paginile erau pline de cifre şi de sume. „Un registru de cheltuieli”, se gândi el. Puteai afla foarte multe despre un om examinându-i finanţele.

Băgă agenda mică în buzunarul hainei, închise sertarul şi se duse la fereastră. Se lipi de perete şi privi printr-o crăpătură din perdea.

Jos în stradă nu se schimbase nimic. Ceaţa încă voala lumina felinarelor. Silueta întunecată a trăsurii cu vizitiul care moţăia pe capră era tot acolo unde fusese şi mai devreme. Ambrose nu detectă nici urmă de mişcare.

Traversă biroul, descuie uşa şi ieşi pe culoarul întunecat. Se mai opri o clipă, folosindu-şi vederea de noapte excelentă pentru a examina împrejurimile.

Mulţumit că nu era nimeni în preajmă, coborî din nou la parter.

Când ieşi în stradă, se duse în mod

intenţionat spre trăsură. Paşii lui răsunară zgomotos în liniştea învăluită în ceaţă.

— Vizitiu, aş vrea să-ţi spun vreo două vorbe, strigă el, folosind accentul de Dalrymple.

Vizitiul se făcu băţos şi îşi întoarse capul foarte repede, să-l vadă pe Ambrose apropiindu-se. Trăsăturile lui erau ascunse în umbra unui guler înalt, a unui fular gros şi a unei pălării cu borul jos.

— Îmi pare rău, domnule, nu-s de închiriat astă-seară. Aştept un client.

— Serios?

Ambrose continuă să meargă.

— Da, domnule. Dacă aveţi nevoie de o trăsură, găsiţi una pe strada următoare.

— N-am nevoie de o trăsură, spuse Ambrose. Vreau să-ţi pun câteva întrebări.

Mai avea aproape zece paşi până la vehicul. Luminile din cupeu erau stinse. Perdeluţele de la ferestre erau trase.

Cu colţul ochiului, Ambrose văzu o pată umedă pe pavajul străzii, în dreptul portierei închise a trăsurii. Se gândi că ori mârţoaga ori vizitiul se uşurase în timp ce aşteptau clientul, dar totuşi nu era destul lichid pentru un cal şi nici nu simţea duhoarea aceea familiară şi extrem de înţepătoare.

— Stai liniştit, o să merite. Ambrose băgă mâna în buzunar şi scoase câteva monede.

Vizitiul se foi nelinişti.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Caut un contabil care are biroul în clădirea din care tocmai am ieşit. Aveam o întâlnire în seara asta, dar n-a apărut. Nu ai văzut pe nimeni care să vină sau să plece de la adresa asta înainte să ajung eu?

Era mai aproape acum, la doar doi paşi de trăsură. Ceva la pavajul umed îl neliniştea. De ce s-ar uşura un vizitiu fix sub portiera propriei trăsuri când era o alee la doar câţiva paşi?

— Nu văzui pe nimeni, mormăi vizitiul.

Ambrose se simţea ca electrocutat. Simţurile lui deja dureros de alerte se comutară în starea aceea nefirească în care fiecare mişcare, fiecare sunet sau transformare a umbrelor aveau o importanţă vitală.

— Dar clientul tău? întrebă el. Sigur l-ai văzut recent.

— Are o drăguţă pe strada asta. Stă într-o odaie deasupra magazinelor ălora. A intrat la ea acum vreo oră. Mi-a zis să aştept. Asta-i tot ce ştiu.

— Într-adevăr, spuse Ambrose, studiind balta întunecată de pe pavaj.

Acum era fix lângă trăsură. Apucă mânerul portierei şi o deschise cu o mişcare smucită.

Un braţ care fusese sprijinit de portieră se bălăngăni grotesc în deschizătură. Ambrose

văzu conturul întunecos al cadavrului ghemuit pe podeaua trăsurii.

Era îndeajuns de multă lumină de la lampa exterioară a trăsurii încât să facă să lucească pata formată de sângele care cursese din rana mortală din pieptul lui Cuthbert.

— Clientul tău pare să-şi fi terminat treaba mai devreme decât intenţiona, spuse Ambrose.

capitolul 26

— Eşti un ticălos prost, asta-mi eşti. Vizitiul se îndreptă de spate şi băgă mâna în haina miţoasă. Ar fi trebuit să-ţi vezi de treaba ta.

Ambrose avea deja un picior pe treapta din spatele caprei. Se apucă de mâner cu mâna stângă, se ridică pe jumătate în trăsură şi îl izbi pe vizitiu în burtă cu vârful bastonului.

Omul gemu şi se încovoie de durere. Cuţitul pe care tocmai îl scosese din buzunar îi alunecă din mână şi clămpăni pe pavaj.

Din direcţia aleii se auzi zgomot de paşi. Ambrose privi peste umăr şi văzu un al doilea bărbat venind în goană către el. Lumina unui felinar din apropiere se reflectă pe butoiaşul unui revolver.

Sări înapoi pe pavaj şi se aruncă sub roţile trăsurii, rostogolindu-se în întunericul dens de pe partea cealaltă a vehiculului.

Arma bubui. Glonţul lovi scândurile de lemn ale vehiculului.

Scos cu brutalitate din moţăială, calul fornăi, îşi dădu capul pe spate şi ţâşni în faţă cu viteză. Bărbatul de pe capră, încă icnind după aer, se agită şi reuşi să prindă hăţurile.

— Mârţoaga dracului.

Ambrose se ridică şi sări fără nici un zgomot în spatele trăsurii. Se ghemui acolo. Experienţa lui îl învăţase că oamenii se uită, de obicei, în sus abia după ce-au căutat mai întâi în toate celelalte direcţii.

— Unde eşti, ticălosul dracului? Al doilea bărbat se răsucea cu nervozitate dintr-o parte în alta încercând să-şi identifice prada. Se uită sub trăsură. Dacă ieşi frumuşel cu mâinile sus, te las să trăieşti.

Trăsura se smuci violent ca răspuns la alt salt al calului.

— Controlează mârţoaga aia, strigă bărbatul cu arma la tovarăşul lui, evident speriat de turnura pe care o luaseră evenimentele.

Ambrose se ridică şi se aruncă în laterala trăsurii, cu picioarele înainte. Îl izbi pe bărbat cu toată greutatea lui. Impactul îi trânti pe amândoi la pământ.

— Dă-te din drum, Jake, zbieră vizitiul.

Ambrose sări iute în picioare răsucindu-se rapid şi dădu să ridice arma. Văzu cu coada

ochiului că vizitiul se apleca spre cizma groasă din piele. „Un al doilea cuţit. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.”

Se trase în spatele birjei.

Cuţitul azvârlit îl rată la milimetru şi se înfipse în marginea trăsurii.

Al doilea bărbat se ridicase şi se repezise spre partea din faţă a trăsurii

— Ticălosul mi-a luat arma, ţipă el la vizitiu. Apucă de mânerul din laterala vehiculului şi se aburcă pe capră lângă tovarăşul lui. Dă-i bice să scăpăm de individu’ dracului.

Vizitiul slăbi hăţurile. Calul, complet panicat de acum, ţâşni în faţă. Trăsura se legănă periculos, dar nu se răsturnă.

Ambrose rămase pe strada învăluită în ceaţă, conştient de adrenalina rece care îi curgea prin vene. Ascultă clămpănitul copitelor şi al roţilor trăsurii până când zgomotul se estompă în noapte.

Folosind tactica lui obişnuită de a găsi o birjă la o oră aşa înaintată, se duse la cea mai apropiată cârciumă şi alese una la întâmplare.

Douăzeci de minute mai târziu, îi ordonase vizitiului să oprească într-o piaţă mică şi drăguţă mărginită de case frumoase. La nici o fereastră nu se zărea lumină.

Ambrose înconjură una dintre aleile care

mărginea un şir de case, trase zăvorul la o poartă şi înaintă prin grădina bine îngrijită.

Folosi mânerul bastonului pentru a bate uşor la uşă.

Câteva minute mai târziu, uşa fu deschisă. Bărbatul care răspunse, cu păr nisipiu şi îmbrăcat în halat, era cam de vârsta lui, doar că puţin mai înalt.

Ambrose ştia din experienţele trecute, atunci când el şi Felix Denver făcuseră testul într-o varietate de locuri, inclusiv în câteva cârciumi, două teatre şi mai multe restaurante, că femeile îl considerau pe Felix cel mai chipeş dintre ei doi.

— Sper că e important, Wells. Am companie.

Ambrose zâmbi slab. Marele ghinion ale tuturor doamnelor din Londra era că inspectorul Felix Denver de la Scotland Yard nu era interesat de femei decât într-o manieră prietenoasă, de socializare. Oricine era sus în patul lui în seara aceea era de sex masculin.

— Iartă-mă că îţi deranjez odihna, Felix.

Felix ridică lumânarea din mână ca să se uite mai bine la chipul lui Ambrose. Se strâmbă.

— Aş renunţa la perciuni şi la mustaţă dacă aş fi în locul tău. Nu fac nimic să-ţi îmbunătăţească înfăţişarea.

— Nu, dar o ascund, şi asta e tot ce mă interesează. Am venit aici pentru că voiam să te

anunţ că situaţia a devenit mai complicată.

— Întotdeauna devine complicată când e vorba despre tine, Wells.

Ambrose îi povesti lui Felix ce se întâmplase pe strada din faţa biroului lui Cuthbert.

— Toată vărsarea asta de sânge şi toată nebunia doar ca să transforme patru tinere respectabile în prostituate de lux nu pare să aibă sens, conchise el. Larkin e un om de afaceri. Preferă să nu îşi asume riscuri inutile. Aici se petrece ceva cu totul diferit. Simt eu asta.

— Bănuiesc că cele patru fete pe care tu şi profesoara le-aţi salvat fac parte dintr-o afacere cu tinere mult mai amplă de care se ocupă Larkin şi partenerul lui din lumea bună, spuse Felix. Dacă treaba e suficient de profitabilă, ar fi de înţeles de ce proprietarii ei sunt capabili de crimă ca s-o protejeze.

— Ai mai aflat ceva din cercetări?

— Răspunsurile la telegramele trimise confirmă ce bănuiai şi tu deja. Toate cele patru fete de la castel au murit, chipurile, în diverse accidente tragice. Nici una dintre rude nu pare să sufere prea mult.

— Mătuşa lui Phoebe Leyland pare să fie excepţia. E limpede că a făcut cercetări la diverse orfelinate după ce a dispărut nepoata ei. Îţi sugerez să trimiţi pe cineva să discute cu

ea.

— Ai o adresă?

— Da. Ambrose i-o dădu, apoi făcu un pas în spate. Mă duc acasă. A fost o noapte lungă. Privi în sus spre fereastra întunecată de la dormitor. Mă aşteaptă şi pe mine cineva.

Felix zâmbi puţin.

— E o diferenţă, nu-i aşa?

— Da, spuse Ambrose, e o diferenţă.

capitolul 27

Concordia îşi apucă reverele halatului, se întoarse şi mai făcu o tură de bibliotecă. Nu mai ştia de câte ori făcuse drumul ăsta în ultima oră. Neliniştea îi creştea cu fiecare pas.

Ambrose ar fi trebuit să ajungă până acum. Se întâmplase ceva groaznic. Simţea asta cu toată fiinţa ei. N-ar fi trebuit să se ducă singur. Ar fi trebuit s-o lase să îl însoţească.

În conac era linişte deplină şi totul părea neclintit. Fetele urcaseră la culcare cu o oră în urmă. Domnul şi doamna Oates şi Nan dispăruseră în odăile lor după ce verificaseră încuietorile. Dante şi Beatrice intraseră să-i ţină companie după ce toţi ceilalţi merseseră la culcare şi acum moţăiau în faţa focului care ardea mocnit.

Se opri în faţa Dulăpiorului Curiozităţilor şi

se uită la ceas. Acele nu avansaseră decât cu cinci minute faţă de ultima oară când îl verificase. Fu cutremurată de un nou fior. Încăperea era îndeajuns de călduroasă, dar căldura de la şemineu nu era eficientă şi împotriva frisoanelor de groază de care avusese parte toată seara.

Ambrose ar fi trebuit s-o ia cu ea când se dusese să-l întâlnească pe Cuthbert. La întoarcere, avea să-i spună foarte clar că ea nu avea de gând să mai rămână acasă dacă el pleca. Ea era clientul său, angajatorul lui. Avea drepturi când venea vorba despre chestiunea asta.

Dante îşi înălţă capul şi o privi atent. Concordia ştia că îi simţise neliniştea.

— Stăpânul tău ţi-a spus secretele lui? întrebă ea câinele.

Beatrice deschise ochii.

Ambii câini se ridicară şi lipăiră pe covor până în locul în care se afla ea. Concordia se aplecă şi îi scărpină pe amândoi pe după urechi.

— Pun pariu că nici unul din voi nu dă doi bani pe secretele stăpânului vostru, spuse ea. După ce se termină povestea asta, probabil că n-o să-l mai văd niciodată, aşa că de ce sunt atât de obsedată să descopăr secretele pe care el e decis să le ascundă?

Dante se lăsă în şezut şi se sprijini de

piciorul ei. Beatrice căscă larg, arătându-şi colţii. Nici unul din patrupede nu se obosi să răspundă la întrebare.

Ceasul ticăi în liniştea apăsătoare.

Concordia deschise uşile din faţa dulăpiorului şi se uită la cutia cu secrete, frumos decorată. Lemnul pictat cu modele exotice şi decorat cu mozaicuri era deosebit, total diferit de orice văzuse ea până atunci. Triunghiurile şi romburile atent lucrate, cu detalii uimitoare, fuseseră create în aşa fel încât să înşele ochiul.

— Eşti exact ca acest dulăpior, Ambrose Wells, şopti ea. Pentru fiecare compartiment descoperit, mai e un altul ce rămâne ascuns.

Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora se distraseră încercând să identifice toate sertarele secrete. Concordia desfăcu schiţa pe care o lăsaseră ele în interiorul dulăpiorului, ca să-şi marcheze progresul. Din diagramă reieşea că identificaseră doar douăzeci şi trei de compartimente. Locul fiecăruia era marcat cu atenţie pe schiţă.

Studie desenul o vreme, apoi examină interiorul dulăpiorului. Mai erau o mulţime de sertare de descoperit.

Îşi trecu vârfurile degetelor peste suprafaţa unuia dintre pereţii decoraţi cu un mozaic sofisticat, pipăind după scobiturile care marcau unele dintre sertare şi apăsând uşor ca să vadă

dacă nu erau arcuri sau mânere ascunse care să le deschidă.

Mai deschise şi câteva dintre compartimentele pe care Phoebe şi fetele le exploraseră. Majoritatea erau goale. Unele dintre ele conţineau mici suvenire care fuseseră, în mod clar, depozitate acolo şi apoi uitate. Într-un sertar era un borcănaş de unguente cu însemne romane pe el, în altul un inel cu o montură de cuarţ roşu.

Ar fi fost amuzant să descopere un sertar pe care fetele nu reuşiseră încă să-l identifice. Căutând, ar trece timpul mai uşor în vreme ce îl aştepta pe Ambrose să se întoarcă.

Se puse pe treabă.

Douăzeci de minute mai târziu, nu reuşise să găsească nici măcar un singur compartiment nou.

— Asta e mai greu decât v-aţi imagina, îi informă ea pe câini.

Dante şi Beatrice se întorseseră la şemineu. Îşi ciuliră urechile, dar nu deschiseră ochii.

Concordia înconjură dulăpiorul, examinându-l din fiecare unghi, intrigată de complexitatea lui. Apoi se întoarse în faţă şi se uită mai îndeaproape la unul dintre sertarele care fuseseră descoperite deja.

Deodată îi veni o idee şi, ca s-o testeze, băgă mâna într-unul dintre compartimente şi

pipăi în jur cu mare atenţie.

Nimic.

Continuă să exploreze şi celelalte sertare. Când ajunse la cel etichetat pe schiţă cu numărul cincisprezece, vârfurile degetelor îi trecură peste o mică adâncitură situată chiar în spatele compartimentului.

Apăsă nesigură şi auzi scârţâitul slab şi estompat al unor balamale şi arcuri mici.

Fără avertisment, o întreagă secţiune de sertare se dădu la o parte pentru a scoate la iveală un al doilea dulăpior interior care fusese ascuns înăuntrul celui exterior.

— Foarte inteligent, murmură ea înspre câini. Nu le voi spune fetelor. Se vor distra mai tare dacă descoperă ele acest secret.

Pipăi în continuare, şi mai curioasă după acest mic succes. Când împinse o serie de triunghiuri-în-triunghiuri, se deschise un compartiment lung şi îngust.

Înăuntru se afla un ziar îngălbenit, împăturit în două. Fără îndoială fusese băgat în dulăpior cu mulţi ani în urmă şi uitat acolo.

Îl scoase şi îl despături. Pe prima pagină erau mai multe coloane care descriau, cu detalii sordide, o sinucidere şi o escrocherie financiară.

Data ziarului era cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Începu să citească articolul. Fusese găsit

trupul unui gentleman implicat în mai multe escrocherii financiare remarcabil de inteligente, în casa lui din Lexford Square, într-o marţi.

Evident măcinat de remuşcări că ruinase atât de mulţi investitori nevinovaţi, domnul George Colton îşi pusese un pistol la cap şi îşi luase viaţa cândva în timpul nopţii. Menajera descoperise scena sângeroasă când se întorsese la lucru a doua zi dimineaţa.

Femeia înnebunită nu reuşise să ofere prea multe detalii coerente, dar îşi exprimase îngrijorarea cu privire la fiul domnului Colton care lipsea…

Dante şi Beatrice săriră în picioare, ţâşniră spre uşă şi dispărură pe coridor.

În sfârşit sosise Ambrose.

Ascultă zgomotul de paşi din hol în timp ce închidea dulăpiorul. După ce închise secţiunea exterioară, îşi dădu seama că încă ţinea ziarul în mână. Îl puse pe o masă din apropiere şi se întoarse spre uşa bibliotecii.

Ambrose apăru în cadrul uşii, cu câinii după el. Îşi dăduse jos perciunii şi barba. Concordia simţi energia periculoasă care pocnea invizibil în aerul din jurul lui. Avusese dreptate, chiar se întâmplase ceva groaznic.

— Mă gândeam că eşti deja în pat, spuse el din prag.

— Eşti în regulă? întrebă ea. Făcu un pas neliniştit în faţă, dorindu-şi să se ducă la el, să-l atingă şi să se asigure că nu era rănit. Am fost foarte îngrijorată. Ai fost rănit?

— Arăt chiar aşa rău?

Intră în încăpere, dezbrăcându-se de haină.

— În numele cerului, Ambrose, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Cuthbert e mort. Îşi trânti haina pe spătarul canapelei. N-am avut ocazia să vorbesc cu el.

— Dumnezeule mare. Concordia se aşeză brusc pe braţul unui fotoliu din piele. Ştiam că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Erau doi bărbaţi acolo. Se duse la masa unde avea decantorul de coniac şi ridică sticla. Mi-au dat impresia că pe mine mă aşteptau, poate sperând să mă urmărească după ce plecam de la biroul lui Cuthbert.

Concordia îl privi dând pe gât dintr-o singură înghiţitură o cantitate considerabilă de coniac. Fu străbătută de un nou fior de panică.

— *Chiar* ai fost rănit. Sări în picioare şi alergă spre el. Să trimit după un doctor?

— Nu sunt rănit, şi ultimul lucru de care am nevoie e un doctor. Mai dădu pe gât o gură mare de coniac.

— Te-ai murdărit pe haine. Te-au atacat cei doi bărbaţi?

Ambrose se gândi o secundă, apoi încuviinţă din cap.

— Da, cred că m-au atacat. Am încercat să-i atac şi eu, să ştii. Regret să spun că nu am fost suficient de rapid.

— *Ambrose*.

— Îmi pare rău să raportez că au scăpat. Se încruntă. Au luat şi corpul lui Cuthbert cu ei. Îmi imaginez că i-au făcut vânt în râu până acum.

— Ce groaznic! Ce vom face?

— Păi, pentru început, sugerez să mergem sus la culcare.

— Eşti nebun? Concordia îşi desfăcu larg braţele. Nu poţi să intri aici pur şi simplu, să anunţi că ai găsit un alt cadavru şi apoi să-mi spui să mă duc sus la culcare.

— Cred că ar fi mai bine dacă am amâna discuţia asta pentru mâine-dimineaţă.

— Vom discuta acum.

Privirea lui era dintr-odată întunecată şi periculoasă.

— Asta e casa mea. Eu dau ordinele aici.

— Serios, domnule? replică ea şi îşi înălţă bărbia. Am fost informată că aceasta este casa domnului Stoner.

El ridică din umeri.

— În absenţa lui Stoner, eu sunt la conducere.

— Cât de convenabil pentru tine.

— Nu şi acum. Privi spre masa pe care pusese ziarul. Ce-i ăla?

Ea îi urmări privirea.

— Un ziar vechi. L-am găsit într-unul dintre sertarele din Dulăpiorul Curiozităţilor.

— Fir-ar să fie! Traversă încăperea din doi paşi rapizi, ridică ziarul şi se uită la prima pagină. Uitasem de ăsta.

Porni spre şemineu. Pe chipul aspru i se citeau o furie profundă şi o suferinţă veche.

— Ambrose, stai. Se întinse spre el şi îl apucă de braţ. De ce vrei să-l arzi? Ce este aşa de important la ziarul ăla?

— Nu e nimic important. Nu acum. Se întinse cu o mână şi îi desprinse degetele de pe mâneca lui. Sunt doar nişte ştiri vechi, domnişoară Glade.

— Stai! Incapabilă să-l oprească fizic, i se puse în cale. M-am săturat de secrete şi de observaţii criptice. Vreau răspunsuri, domnule. Şi am de gând să le obţin înainte de ivirea zorilor.

— Vrei răspunsuri? Se opri la câţiva centimetri de ea, îşi ridică mâna şi îi prinse bărbia între degete. Ce coincidenţă uimitoare. Se întâmplă că şi eu vreau ceva, domnişoară Glade.

Concordia abia mai respira. Nu avea să-l lase s-o intimideze.

— Şi ce anume vrei, domnule?

— Pe tine, spuse el.

În mod normal, zâmbetul lui glacial ar fi trebuit să-i îngheţe sângele în vene, dar, dintr-un motiv necunoscut, se simţi brusc insuportabil de înfierbântată.

— Încerci să mă sperii, şopti ea.

— Da, domnişoară Glade, chiar încerc să te sperii.

— Ei bine, nu vei reuşi. Nu plec din camera asta până nu-mi răspunzi la câteva dintre întrebări.

— Tu vrei răspunsuri, eu te vreau pe tine. Ce dilemă interesantă, nu crezi?

— Vorbesc foarte serios.

— Şi eu la fel. Vestea bună e că, dacă nu fugi înspre uşă, şi încă repede, şi nu te duci direct sus la culcare, atunci unul din noi va primi în noaptea asta ceea ce doreşte.

— Poftim?

— Vestea proastă, continuă el în mod deliberat, este că nu vei fi tu aceea. M-am făcut înţeles, domnişoară Glade?

Concordia se simţi ca lovită de trăsnet când pricepu ce voia el să spună. Se holbă la el, dezorientată din pricina şocului. Apoi se simţi cuprinsă de o presimţire incitantă.

Se gândea că putea să insiste mai târziu să-şi primească răspunsurile.

— Ameninţi că o să mă seduci, domnule? întrebă ea. Pentru că, dacă da, cred că ar fi mai bine să-mi dau jos ochelarii mai întâi. Ştii cum se înceţoşează când devii pasional.

El închise ochii, îşi plecă uşor capul şi îşi lipi fruntea de a ei. Concordia auzi sunetul ziarului căzând pe covor în spatele ei.

— Ce o să mă fac cu tine, domnişoară Glade? şopti el.

Ea îl înlănţui cu braţele.

— Cred că intenţionai să mă seduci. Pare un plan excelent.

Ambrose îşi trecu degetele prin părul ei. Agrafele i se desprinseră şi căzură pe covor.

— Sunt pierdut, nu-i aşa? murmură el.

— Nu ştiu. Eşti?

— Da.

Ambrose ridică amândouă mâinile şi îi scoase, cu mare grijă, ochelarii. Concordia îl simţi cum se întinde pe după ea şi îi pune pe poliţa căminului. Se auzi un clinchet delicat când el lăsă ochelarii pe marmură.

În momentul următor, gura lui o acaparase pe a ei. Aura de energie negativă pe care o simţise la el se transformase, brusc, în alt gen de forţă. Îi inunda simţurile şi îi provoca o reacţie ameţitoare.

— *Ambrose.*

Concordia se lipi de pieptul lui solid.

Ca reacţie la acel strigăt slab şi înăbuşit şi la intensificarea îmbrăţişării ei, Ambrose o luă în braţe şi, fără să întrerupă sărutul, o purtă prin încăpere către uşă.

Dante şi Beatrice, simţind că cineva era pe punctul de a pleca din bibliotecă, se ridicară şi ţâşniră iute ca să nu fie lăsaţi în urmă. Concordia auzi ghearele câinilor pe duşumelele lustruite de pe coridor.

Dar când Ambrose ajunse la uşă, nu ieşi, ci o împinse cu un picior.

— Încuie-o, spuse el, cu gura pe a ei.

— Ce? A, da. Sigur.

Concordia se întinse şi bâjbâi cu degete tremurătoare.

— Grăbeşte-te, şopti el.

— Scuze.

Reuşi, în cele din urmă, să încuie uşa. În secunda în care Ambrose auzi sunetul inconfundabil al zăvorului tras, o duse înapoi spre canapea.

O lăsă pe perne, se ridică şi stinse lampa cu gaz, astfel că biblioteca rămase luminată doar de flăcările din şemineu.

Îl privi, fascinată, cum îşi descheie cămaşa cu mişcări rapide şi nerăbdătoare, apoi se aşază pe marginea canapelei, fără să-şi dea jos cămaşa. Concordia auzi o cizmă căzând cu o bufnitură surdă şi apoi pe cealaltă.

El se întoarse şi se aplecă deasupra ei, înlănţuind-o cu braţele. Pentru un moment, doar se uită la ea, de parcă simţea nevoie de-a şi-o întipări bine în memorie căci ar fi putut dispărea din clipă în clipă.

— Ştiam că o să mă aştepţi, spuse el.

Ea îi văzu chinul din privire şi zâmbi.

— Şi ăsta e un lucru rău? întrebă ea cu blândeţe.

— Nu sunt obişnuit să mă aştepte cineva, spuse el, de parcă asta explica totul.

Într-un fel ciudat, chiar explica, îşi dădu ea seama. O cuprinse o senzaţie stranie de melancolie.

— Nici eu, spuse ea.

— Te vreau.

— E în regulă. Îi atinse maxilarul cu vârfurile degetelor. Şi eu te vreau.

Ambrose nu-şi desprinse privirea din ochii ei cât îi dezlegă cordonul halatului.

Concordia îi putea vedea o parte din părul ondulat de pe piept şi ciudatul tatuaj cu floare. Intrigată, îşi strecură mâinile în interiorul cămăşii descheiate şi îşi răsfiră degetele pe pielea lui goală, hipnotizată de căldura şi de forţa lui.

Halatul îi căzu de pe umeri, şi rămase doar în cămaşa de noapte. El îi atinse piciorul. Când Concordia îi simţi palma pe interiorul coapsei ei

goale, trase brusc aer în piept. Intimitatea atingerii o făcu să se simtă profund tulburată şi mistuită de o nevoie acută.

O sărută pe gât şi îi dezlegă corsajul cămăşii de noapte. Deodată, îi simţi marginea dinţilor atingându-i sfârcul. Senzaţia aceea îi electrifică simţurile.

Concordia îşi încleştă mâinile în părul lui, cuprinsă de un tremur violent.

— *Ambrose.*

El îşi descheie pantalonii şi se împinse în coapsa ei goală. Era tare şi aţâţător.

Când îi atinse locul umed şi dureros dintre picioare, Concordia deveni cumplit de conştientă de tensiunea apăsătoare care se acumulase în ea acolo. Se ridică să-i întâmpine mâna, şi el răspunse cu mângâieri domoale care o duseră în pragul nebuniei.

Fu năpădită de senzaţie după senzaţie, fără să lase loc de nesiguranţă sau de modestie. Era prinsă într-un vârtej şi abia aştepta să vadă încotro avea să fie purtată.

Dintr-o curiozitate disperată, îi cuprinse penisul cu degetele. El răspunse cu un geamăt răguşit care putea însemna deopotrivă plăcere şi durere intensă.

— Te-am rănit? întrebă ea neliniştită.

— Sunt în agonie.

— Vai, Ambrose, n-am vrut să…

— Fă-o din nou, îi ordonă el cu glas aspru.

Ea îl exploră cu mâinile în timp ce el o acoperea de sărutări pe gât, pe umeri şi pe sâni.

Deodată, se ridică şi se îndepărtă fără tragere de inimă, de parcă tânjea după mai mult, dar se temea că nu mai putea îndura. O apucă de una din glezne şi îi ridică piciorul.

Ea se pregăti, bănuind că avea de gând să finalizeze uniunea dintre ei.

Dar el nu o pătrunse. În schimb, spre marea ei uimire, îi puse piciorul pe spătarul canapelei şi începu să coboare de-a lungul trupului ei. Când Concordia îi simţi limba în locul pe care tocmai îl terminase de mângâiat, rămase atât de uimită, că nu mai reuşi să rostească niciun cuvânt, darămite să mai protesteze.

Când îşi regăsi, în cele din urmă, vocea, era prea târziu. Tot corpul ei era încordat la fel de strâns ca un pumn.

Deodată, fără nici un avertisment, se simţi străbătută de o senzaţie ameţitoare de eliberare. Sentimentul era aşa copleşitor, că abia observă că Ambrose îşi modificase poziţia şi stătea acum deasupra ei.

Concordia deschise ochii exact la timp pentru a-i vedea expresia hotărâtă de pe chipul întunecat, apoi el se afundă în trupul ei.

Era prea mult. Nu mai putea îndura

amestecul periculos de durere şi plăcere. Deschise gura într-un ţipăt slab.

Ambrose îi pecetlui buzele cu ale sale, reducând-o la tăcere.

El gemu şi apoi, de parcă ar fi devenit dintr-odată incapabil să se mai abţină şi şi-ar fi pierdut o parte din autocontrolul pe care îl preţuia aşa de mult, începu să se mişte înlăuntrul ei.

Concordia îl apucă de umeri şi îşi încleştă dinţii ca reacţie la disconfortul resimţit, ştiind că şi el avea nevoie să se elibereze, conştientă că era un dar pe care ea i-l putea oferi.

Ambrose se mişca înainte şi înapoi. Apoi, deodată, rămase complet neclintit. Arăta de parcă era în toiul unui soi de luptă.

— *Ţine-mă în braţe*, o imploră el cu gura lipită de gâtul ei.

Concordiei i se rupse sufletul când auzi acele cuvinte. Disconfortul pe care îl simţea ea nu mai conta. Singurul lucru important din tot universul era că, în acel moment, îl ţinea pe Ambrose în braţe cât de strâns se puteau ţine doi oameni pe pământ.

Orgasmul îl zgudui.

Timpul se opri în loc şi noaptea se mistui.

capitolul 28

După o vreme, îl simţi pe Ambrose mişcându-se. Se desprinse de ea şi se ridică. Concordia deschise ochii şi îl văzu că se încheia la pantaloni. Gestul acela o făcu să devină conştientă de propria ei goliciune.

Atmosfera din încăpere se schimbase. Noaptea nu mai era fierbinte. În ciuda jarului ce strălucea în şemineu, în aer se simţea un curent rece.

Concordia se ridică şi îşi trase halatul în jurul ei.

Ambrose se duse la poliţa căminului, recuperă ochelarii şi se întoarse la canapea. Îi puse cu atenţie ochelarii pe nas, o luă de mână şi o trase în picioare.

— Eşti bine? întrebă el încet.

— Da, desigur. Îşi aranjă faldurile halatului, ignorând senzaţia uşor dureroasă dintre picioare şi micile pete de pe cămaşa de noapte. „Toate absolut fireşti în condiţiile date”, se gândi ea. De ce ai crede altceva?

El zâmbi slab.

— Eşti hotărâtă să joci rolul femeii neconvenţionale, libere în gândire şi moderne până în pânzele albe, nu-i aşa?

— Nu e un joc. Chiar *sunt* neconvenţională, liberă în gândire şi modernă.

— Şi ai mai fost şi virgină.

Ea se încruntă.

— Ei, haide, doar nu ai de gând să te laşi cuprins de vină din pricina acestui flecuşteţ, nu? Pentru că, dacă da, te asigur că regretele nu sunt necesare absolut deloc. Eu sigur nu am nici unul.

— Eşti sigură de asta?

— Foarte sigură. Per total, a fost o experienţă extraordinar de educativă.

— Educativă.

Ambrose părea oarecum pus în încurcătură de acel cuvânt.

— Ba, mai mult, aş numi-o chiar revelatoare. Se duse la oglindă şi încercă să-şi aranjeze părul. Când eşti tânără, virginitatea e recomandabilă, dar, după o anumită vârstă, devine o chestiune mai puţin interesantă.

— Înţeleg.

Ea îi întâlni privirea în oglindă şi nu se putu abţine să nu chicotească. El părea extrem de serios şi de încordat.

— Relaxează-te, domnule. Era momentul potrivit. Erai bărbatul potrivit. Dacă nu ai fi luat iniţiativa în seara asta, cu siguranţă m-aş fi simţit obligată să fac eu asta, şi atunci chiar ar fi fost ceva *foarte* neconvenţional.

El veni în spatele ei şi îi puse mâinile pe umeri, privind-o în oglindă.

— Cum de ai ştiut că sunt bărbatul potrivit?

Ea ezită, neştiind cum să îi răspundă mai

precis. Nu-i putea spune că îl iubea. Asta l-ar fi făcut să se simtă şi mai vinovat.

— Pur şi simplu am ştiut. Îşi puse o mână peste a lui. Am fost foarte atrasă de tine de la început.

El îşi înteţi strânsoarea de pe umăr şi se aplecă s-o sărute pe ureche.

— Şi eu am simţit acelaşi lucru faţă de tine.

Concordia deveni dintr-odată învioratră.

— Serios?

El o surprinse cu unul dintre rarele lui zâmbete, apoi îi dădu drumul şi se îndreptă spre masa pe care se afla sticla de coniac.

— Mi-am spus că e doar efectul faptului că am călărit împreună pe acelaşi cal o perioadă mai lungă de timp, desigur.

Ea se răsuci foarte încet spre el.

— A fost o experienţă foarte intimă, nu-i aşa?

— Chiar a fost. Una pe care n-o voi uita niciodată.

„Mai bine las lucrurile aşa”, se gândi ea. O femeie modernă, neconvenţională şi cu gândire liberă sigur aşa ar face.

El turnă coniac în două pahare, apoi puse sticla pe masă.

— Să ciocnim pentru starea ta nouă şi plină de revelaţii?

— Desigur. Luă paharul din mâinile lui,

simţindu-se foarte versată. Acum era o femeie cu experienţă.

El ridică propriul pahar.

— În cinstea ta, Concordia Glade.

— Şi într-a ta, Ambrose Wells. Luă o mică înghiţitură, lăsă paharul din mână şi se uită cu subînţeles la ziarul de pe jos. Oricine ai fi.

Umbrele îi reveniră în privire.

Ridică ziarul şi se uită o vreme îndelungată la prima pagină. Concordia ştia că citea partea despre sinucidere.

— Cine era? întrebă ea cu blândeţe.

El nu ridică privirea din ziar.

— Tatăl meu.

— Of, Ambrose, îmi era teamă de asta. Se duse la el şi îşi puse mâna pe mâneca lui. Îmi pare atât de rău. Se uită la data ziarului vechi. Câţi ani aveai atunci?

— Treisprezece. Împături ziarul cu mare grijă şi îl puse pe o masă din apropiere.

— Cerule mare! Îşi înteţi strânsoarea pe braţul lui. E un lucru groaznic să-ţi pierzi un părinte într-o asemenea manieră.

— Tatăl meu nu s-a sinucis. Mai luă o înghiţitură de coniac apoi lăsă paharul jos. A fost omorât.

Concordia se încruntă.

— Ştii asta sigur?

— Da. Se întoarse, desprinzându-se din

mâna ei. Am fost acolo în noaptea aceea. Am fost singurul, cu excepţia asasinului, care a ştiut adevărul.

— Ambrose, trebuie să-mi povesteşti ce s-a întâmplat.

El se uită la ea cu o privire stranie, precaută.

— Nu e o poveste drăguţă.

— Evident. Dar acum, că mi-ai spus despre asta, trebuie să ştiu şi restul.

El roti paharul în palme, captivat de jocul de lumini de pe cristalul faţetat. Ea ştia că el îşi alegea cuvintele cu grijă, stabilind cât de mult să-i împărtăşească.

— Tatăl meu m-a trimis la culcare mai devreme în seara aceea, spuse el. Mi-a dat instrucţiuni stricte să nu cobor sub nici o formă. Aştepta o vizită târzie de la un domn cu care avea nişte afaceri.

— Dar mama ta? Ea unde era?

— Mama a murit când m-a născut. Tata nu s-a recăsătorit niciodată.

„Tragedie după tragedie”, se gândi ea.

— Înţeleg.

— Tata fusese încordat şi abătut toată ziua. Ştiam că bărbatul pe care îl aştepta era cauza acelei stări, dar nu cunoşteam natura ameninţării. Eram treaz când a sosit musafirul. A intrat pe uşa din spate. M-am dat jos din pat când l-am auzit pe tata salutându-l, m-am dus

în capătul scărilor şi am rămas ascuns în întuneric. I-am auzit intrând în birou.

— Ce s-a întâmplat?

— A avut loc o dispută, una violentă. Tata şi celălalt bărbat erau parteneri într-o escrocherie financiară. Privi spre ziar. Măcar atât a nimerit presa.

— S-au certat cu privire la chestiuni legate de afacere?

Ambrose încuviinţă.

— Ceva mersese prost. O cameristă descoperise nişte detalii ale escrocheriei. Partenerul tatălui meu o omorâse, ca să se asigure că nu avea să vorbească.

— Doamne sfinte, şopti ea.

Ambrose zâmbi, dar fără pic de umor.

— Ţi-am spus, nu e o poveste veselă.

— Continuă, Ambrose.

— Tata i-a spus partenerului său că nu poate tolera crima şi că are de gând să încheie parteneriatul lor. Bărbatul celălalt avea un pistol. Ambrose privi fix în coniacul luminat de focul din şemineu. Când am auzit împuşcătura, am ştiut imediat ce s-a întâmplat. Eram… transfigurat de frică şi de şoc. Parcă mă trezisem într-un coşmar adevărat.

Ea îşi puse din nou mâna pe braţul lui. De data asta el nu se mai trase. Concordia avu impresia că el nici măcar nu-şi dădea seama că

ea era atât de aproape. Era pierdut în amintirile groaznice pe care le vedea în coniac.

— Încă mai stăteam în întunericul de la capătul scărilor când străinul a ieşit din birou. A privit în jur, apoi a pornit spre scări. Ştia că eram în casă şi nu intenţiona să lase nici un martor în urmă.

Ea îl strânse şi mai tare de braţ.

— Stăteam acolo ca hipnotizat. El nu mă vedea de la baza scărilor, dar eu ştiam că, atunci când avea să ajungă la primul palier, avea să mă observe cu siguranţă. Apoi a părut a-şi aminti de menajeră.

— Ce anume?

— Cred că s-a gândit că ea reprezenta o ameninţare mai mare ca martor, pentru că era adult. Avea dreptate. În orice caz, s-a hotărât să se ocupe mai întâi de ea. S-a întors şi a coborât scările spre bucătărie.

Ea îşi înfăşură braţele în jurul lui şi îl ţinu la fel de strâns cum stătuseră mai devreme când erau înlănţuiţi de pasiune.

El ezită de parcă nu ştia cum să trateze încercarea ei de a-l consola. Apoi, încet, îşi înfăşură şi el braţele în jurul ei şi rămaseră aşa.

— Slavă Domnului, doamna Dalton nu era acolo în seara aceea. Tata îi dăduse seara liberă, ca să se asigure că nu aude nimic incriminator când se confruntă cu partenerul lui.

Dar eu ştiam că, odată ce ucigaşul avea să se asigure că menajera nu mai reprezenta o problemă, avea să vină iarăşi să mă caute.

— Ce ai făcut?

— Când a plecat s-o caute pe doamna Dalton, m-am simţit de parcă aş fi fost eliberat dintr-o transă. Puteam din nou să mă mişc şi să respir. Ştiam că aveam doar puţin timp la dispoziţie pentru a găsi o ascunzătoare la etaj, dar aveam un avantaj major. Eram, desigur, foarte familiarizat cu interiorul casei. În dormitorul tatălui meu era sub fereastră o banchetă al cărei şezut se ridica, dar care părea dintr-o bucată când priveai.

— Te-ai ascuns în interiorul banchetei?

— Da. A trebuit să scot mai întâi nişte pături care erau depozitate înăuntru. Le-am împins sub pat. Am reuşit să mă strecor în banchetă şi să trag capacul exact când ucigaşul a început să urce scările. L-am auzit înaintând pe hol, cercetând fiecare cameră de la etaj.

— Ce experienţă înspăimântătoare!

— Partea cea mai rea a fost că ticălosul mă tot striga pe nume, îndemnându-mă să ies din ascunzătoare. Spunea că tata tocmai s-a sinucis şi că el urma să aibă grijă de mine.

Concordia se cutremură şi îl strânse şi mai tare în braţe.

— Şi nu voia decât să te ucidă.

— A intrat în toate camerele. L-am auzit deschizând şifoniere şi dulapuri. Când a intrat în dormitorul în care mă ascundeam, îmi bătea inima aşa de tare, că eram sigur că avea să îi audă bubuitul. Am încercat să nu respir, să nu mişc nici măcar vârful degetelor. Eram sigur că avea să ridice capacul banchetei şi să mă găsească.

— Dar nu te-a găsit.

— Nu. L-am auzit înjurând de frustrare şi mânie. Dar era agitat din cauză că îşi amânase plecarea din casă. Nu voia să stea la locul crimei mai mult decât era absolut necesar. A tras concluzia că nu eram acolo şi a plecat. Am rămas ascuns vreme îndelungată, pentru că ştiam că era posibil ca el să supravegheze casa de afară, să vadă dacă nu aprind vreo lumină.

— Ce ai făcut? întrebă ea.

— Când n-am mai putut suporta, am ieşit şi m-am dus la parter fără să aprind luminile. Lampa din biroul tatei rămăsese aprinsă. Când am ajuns în prag, l-am văzut pe tata întins pe podea. Ambrose privi cărbunii mocniţi. Era... o groază de sânge.

— Erai prea tânăr ca să vezi ceva atât de groaznic, şopti ea.

— Nici măcar n-am apucat să îmi iau rămas-bun. Ambrose îşi flexă o mână. Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi dus la parter

mai devreme, în timp ce tata şi străinul se certau.

Speriată, Concordia făcu un pas în spate să se uite la el.

— Ambrose, nu, nu trebuie să gândeşti aşa.

— Poate că prezenţa mea ar fi schimbat deznodământul.

Ea îl reduse la tăcere punându-i degetele pe buze.

— Ascultă-mă. Ştiu la ce te gândeşti, dar este greşit. Tu nu porţi vina sau responsabilitatea pentru ce s-a întâmplat în seara aceea. Nu puteai face nimic.

— Am fost acolo şi n-am fost de ajutor.

— Erai doar un băieţel, n-aveai decât treisprezece ani. Este uimitor simplul fapt că te-ai dovedit mai inteligent decât ucigaşul şi ai reuşit să te salvezi.

El nu răspunse, dar nici nu încercă să se elibereze din braţele ei.

— Poliţia l-a prins pe bărbatul care l-a omorât pe tatăl tău? întrebă ea după o vreme.

Ambrose tăcu.

— Nu, spuse Ambrose. Nu l-au prins.

Concordia simţi cum se înfurie în locul lui.

— Vrei să spui că până la urmă nu s-a făcut dreptate?

El păru uimit de indignarea ei.

— A durat o vreme, spuse el încet. Ai putea

spune că s-a făcut oarecum dreptate, dar nu am avut parte de o răzbunare adevărată.

— Cum adică?

— Cum era de aşteptat, ucigaşul a devenit foarte neliniştit de faptul că nu mă găsise. A plecat în America timp de patru ani. Când s-a întors, eu îl aşteptam. Făcusem planuri detaliate.

— Ce s-a întâmplat?

Colţurile gurii lui Ambrose se tensionară.

— Când s-a întors, era bolnav de tuberculoză.

— Şi te-ai hotărât să laşi natura să-şi urmeze cursul, nu-i aşa?

— Natura şi smogul din Londra. Ridică din umeri. Mi s-a părut că i-aş fi făcut un bine omorându-l.

— Te-ai dus să îl vezi?

— Nu. I-am trimis un mesaj, informându-l cine sunt şi că îl urmăresc din umbră, aşteptând să moară. A rezistat mai puţin de şase luni.

— Ce s-a întâmplat cu tine după ce a fost ucis tatăl tău? întrebă ea. Te-ai dus să locuieşti cu rudele?

— Nu aveam rude apropiate. Bunicul murise cu un an înainte să fie omorât tata. Nu mai era nimeni altcineva.

— Ai ajuns într-un orfelinat sau într-un azil de săraci?

— Nu.

— Dar ce-ai făcut? Aveai doar treisprezece ani.

El ridică din sprâncene.

— Nu eram un inocent, Concordia. Proveneam dintr-un şir lung de tâlhari şi infractori. Bunicul se învârtea în lumea bună, dar supravieţuia furând bijuteriile oamenilor bogaţi care îl invitau în saloanele şi în sălile lor de bal. Tata era un escroc profesionist. La treisprezece ani, eram deja bine instruit cât să supravieţuiesc folosindu-mi inteligenţa. Având în vedere talentele mele, educaţia şi trecutul, cred că nu încape îndoială cu privire la calea pe care am urmat-o.

Ea îşi drese glasul.

— Înţeleg.

— În noaptea în care a fost omorât tata, mi-am schimbat numele. La scurt timp după aceea, am început să-mi câştig traiul căţărându-mă pe ferestre şi furând lucruri de valoare. Chipul îi era impenetrabil. Acum înţelegi? Sunt un hoţ profesionist, Concordia. M-am născut în meseria asta şi o practic cu succes.

— Dar acum nu mai e cazul, spuse ea hotărâtă. Acum eşti un detectiv particular profesionist.

El ridică din umeri.

— Sincer să fiu, nu e mare diferenţă. E

nevoie de aceleaşi abilităţi, şi încă mai lucrez mult noaptea.

Ea îl apucă de marginile cămăşii.

— Ştii foarte bine că e o diferenţă foarte mare şi semnificativă între ceea ce faci acum şi ceea ce ai făcut pentru a supravieţui în toţi acei ani.

El se uită cum ea îi strângea în pumni cămaşa. Când ridică privirea, avea în ochi o expresie stranie.

— Nu încerca să mă faci să par un erou, spuse el. Nu sunt un cavaler în armură strălucitoare.

Ea îi zâmbi cu timiditate.

— Dar exact asta eşti. Recunosc, armura este cam ponosită pe ici, pe colo, dar e de aşteptat după câţiva ani de uzură.

El zâmbi strâmb.

— Lui John Stoner îi datorez statutul meu de azi.

— Cine e el, Ambrose?

— Cred că ai putea spune că este în acelaşi domeniu ca tine.

— E profesor?

— Cred că l-ai putea numi aşa, da. Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş mai fi furat şi acum bijuterii, tablouri şi mici antichităţi pentru a supravieţui.

— Mă îndoiesc. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută delicat pe buze, apoi se întoarse şi se

îndreptă spre uşă. Noapte bună, Ambrose.

— Concordia…

Ea descuie uşa şi o deschise.

— Oricine ar fi John Stoner, nu e un magician. Nu ar fi putut să te transforme într-un erou dacă nu ar fi avut deja materialul brut.

capitolul 29

După ce Concordia plecă, Ambrose îşi mai turnă un pahar de coniac, apoi se aşeză, cu picioarele încrucişate, pe covorul din faţa focului ce stătea să se stingă. Privi fix la flăcări şi se gândi la conversaţia purtată în bucătăria lui John Stoner cu mulţi ani în urmă. Îşi amintea la fel de limpede totul ca şi cum s-ar fi petrecut ieri.

— Când eram cam de vârsta ta, m-am trezit într-o situaţie destul de similară cu cea în care te afli tu în seara asta. Stoner mai turnă din ceaiul aromat în ceştile mici. Eram singur şi pe cont propriu. Mă întreţineam jucând jocuri de noroc. Uneori chiar trişam dacă nu-mi puteam plăti chiria. Eram destul de bun la asta.

— Trişaţi la cărţi?

Stoner ridică din umeri.

— Ce pot să spun? E un talent. Dar trişatul la cărţi e o treabă extrem de riscantă. În vremurile alea nu era nimic ieşit din comun ca bărbaţii să

se dueleze în zori pe o mână disputată la whist.

— Bunicul meu îmi povestea despre asta. Cred că era şi o expresie: „Pistoale pentru două persoane, mic dejun pentru o persoană”.

Stone zâmbi amintindu-şi.

— Lumea era un loc diferit pe atunci. Regina, Dumnezeu s-o binecuvânteze, încă nu urcase pe tron. Waterloo era o amintire recentă, şi rochiile doamnelor erau mult mai decoltate şi mai fermecătoare decât cele pe care le poartă acum.

— Mai decoltate? întrebă Ambrose, profund interesat.

— Lasă asta! Stoner îşi drese glasul. În orice caz, viitorul meu arăta foarte sumbru, până când am avut norocul să întâlnesc un gentleman care era maestru al unei societăţi secrete fondate pe principiile unei filosofii antice care includea arte marţiale oculte şi anumite exerciţii de meditaţie.

Ambrose deveni tot mai curios.

— Cine îl învăţase asemenea lucruri ciudate?

— Le învăţase de la un grup de călugări care locuiau pe o insulă izolată din Orientul Îndepărtat. Nu te voi plictisi cu detaliile. E suficient să spun că gentlemanul acela mi-a oferit ocazia de a călători pe insula respectivă şi de a studia filosofia şi artele marţiale predate de acei călugări.

— Şi v-aţi dus?

— Da, spuse Stoner. Am petrecut aproape cinci ani studiind în templele grădinilor din Vanzagara. După aceea, am pornit să văd lumea. Egipt, America, Mările Sudului. Am fost plecat din Anglia o perioadă îndelungată. Când m-am întors, am descoperit că se schimbaseră multe.

— Pe lângă moda feminină, vreţi să spuneţi?

— Da. Stoner păru cuprins de melancolie, căzut pe gânduri. Am descoperit că nimănui nu-i mai păsa de artele Vanza.

— Dar gentlemanul care v-a trimis pe insulă?

— Nu am nici o îndoială că el şi ceilalţi care studiaseră Vanza în tinereţe au păstrat secretele Societăţii şi probabil le-au predat propriilor fii principiile Cercului. Dar moştenitorii lor se considerau adepţii epocii moderne. Nu aveau răbdare pentru societăţi secrete şi altele asemenea.

— Încă mai e posibil să călătoreşti la Vanzagara să studiezi în acele temple?

Stoner clătină din cap.

— Acum douăzeci de ani, insula a fost distrusă de un cutremur. Mănăstirea unde am învăţat eu artele a dispărut pe vecie.

Dintr-un motiv inexplicabil, Ambrose se simţi cuprins de un sentiment zdrobitor şi uimitor de dezamăgire.

— Păcat, spuse el, fără să poată înţelege de ce zisese aşa ceva. Ce-i păsa lui de călugări sau de filosofia lor pierdută? Şi el era un adept al epocii moderne.

— Când m-am întors în Anglia acum cinci ani, mi-am dat seama că locul meu nu e aici, continuă Stoner.

— De ce?

— Poate pentru că am fost plecat prea mult. Sau poate pentru că rămăsesem în urmă în timp ce tot restul lumii avansase. În orice caz, nu mai am decât cărţile, cercetările şi scrierile mele cu care să-mi ocup timpul zilele astea.

Se lăsă liniştea. Ambrose se simţea incomod din cauza valului de compătimire care îl cuprinsese. „Ţine-ţi firea, omule. Stoner tocmai te-a trântit la pământ şi te-a legat de un scaun. După ce va termina de depănat basmele astea, te va preda poliţiştilor. Nu are de ce să-ţi pară rău pentru el.”

— Este greu să înveţi principiile Vanza? se trezi că întreabă.

Stoner se gândi la asta un moment.

— E nevoie de un anume grad de talent înnăscut ca să stăpâneşti artele marţiale. Dar cineva care se poate căţăra pe o casă, aşa cum ai făcut tu în seara asta, sigur s-ar descurca bine cu tehnicile astea, zic eu.

— Hmm. Ambrose mai bău nişte ceai aromat

şi se gândi la cât de utile i-ar fi artele Vanza în meseria lui.

— Treaba e că, spuse Stoner cu blândeţe, artele marţiale sunt doar un aspect al Vanza. Să fiu sincer, e cel mai puţin relevant.

— Nu vă supăraţi, domnule, dar nu prea cred asta. Nu după felul în care m-aţi doborât cu puţin timp în urmă.

Stoner zâmbi.

— Miezul filosofiei Vanza constă în autocontrol. Un maestru Vanza este înainte de toate un stăpân al propriilor impulsuri. În plus, el învaţă cum să privească dincolo de suprafaţă şi să ia în calcul toţi factorii unei situaţii înainte să acţioneze.

Ambrose se gândi la asta. Se hotărî că îi plăcea să fie stăpânul a ceva chiar dacă era vorba doar despre propriile impulsuri. Şi să înveţe să privească dincolo de aparenţe putea fi o abilitate foarte utilă.

Se aşternu un nou moment de tăcere.

Ambrose se fâţâi un pic pe scaun, testând sforile de la glezne şi de la încheieturile mâinilor. Nici una nu cedă.

— Ce o să faceţi acum? întrebă el după o vreme. O să mă predaţi poliţiei?

— Nu, nu cred că voi face asta, spuse Stoner.

Ambrose se simţi cuprins de speranţă.

— Dacă îmi daţi drumul, domnule, vă jur că nu o să mă mai vedeţi niciodată.

Stoner ignoră remarca. Îl mai privi pe Ambrose o vreme.

— Din câte ştiu eu, sunt ultimul Maestru Vanza din Anglia şi posibil chiar din lume, spuse el în cele din urmă.

— Trebuie să fie un sentiment tare ciudat.

— Chiar e. În seara asta, când te-am privit cărţărându-te pe casa mea, mi-a trecut prin cap că poate aş putea lua un elev.

Ambrose rămase nemişcat.

— *Pe mine*?

— Cred că ai fi un ucenic foarte bun.

Ambrose îşi simţi fiecare nerv din corp încărcat de electricitate. Era aceeaşi senzaţie pe care o avusese în noaptea în care plecase din casa tatălui său, purtând după el doar ce îi încăpuse în sacul de călătorie – acea senzaţie inconfundabilă că viaţa lui era pe punctul de a se schimba.

— E ceva ce trebuie să ştiţi, domnule. Îşi alese cuvintele cu mare atenţie. Am pe cineva… să-l numesc… partener de afaceri.

— Tânărul care stă de veghe pe partea cealaltă a străzii?

Ambrose rămase fără cuvinte.

— L-aţi văzut şi pe el?

— Desigur. Voi doi sunteţi extrem de

inteligenţi, dar vă lipseşte înţelepciunea pe care numai timpul şi instruirea adecvată v-o pot oferi.

— Problema e că nu-mi pot abandona asociatul ca să intru ucenic la dumneavoastră. Ambrose ridică din umeri. Suntem prieteni.

Stoner încuviinţă din cap într-o manieră prietenoasă.

— Nu văd de ce nu aş putea lua doi elevi. Nu este ca şi cum am ceva mai important de făcut cu care să-mi ocup timpul.

capitolul 30

A doua zi dimineaţă, Ambrose se opri în faţa uşii Concordiei şi ascultă cu atenţie. Nu se auzea nici o mişcare dinăuntru. Încă dormea.

Asta era bine, se asigură el, coborând scările în pas grăbit. Avea nevoie de odihnă, după activităţile nocturne din bibliotecă.

Dar dacă nu dormea? Dacă era ghemuită în camera ei, plângând în tăcere, regretând ce se întâmplase între ei?

Nu, Concordia nu s-ar ascunde de el, indiferent de cum ar face-o să se simtă cele petrecute cu câteva ceasuri în urmă. Era genul de femeie care înfrunta situaţia şi mergea mai departe.

El, pe de altă parte, nu se simţea deloc

curajos. Colţii ascuţiţi ai îndoielii îl roseseră de când se trezise.

Fusese un prost.

Dante şi Beatrice ţâşniră în sus pe scări ca să-l întâmpine la jumătatea drumului. Ambrose se opri să le scarpine urechile.

Ce naiba fusese în mintea lui de-i spusese atât de multe Concordiei despre trecutul lui? Îşi păstrase secretele de mai bine de două decenii. Singurii oameni care ştiau sau ghiciseră mare parte din adevăr erau John Stoner şi Felix Denver.

Ce anume îl făcuse să renunţe la precauţie în seara precedentă?

Continuă să coboare scările, cu câinii în urma lui.

Nu putea să dea vina pe flăcările pasiunii. Mai fusese în situaţia aceea de suficiente ori cât să ştie că nu-l făcea să fie predispus la confidenţe. De fapt, era chiar invers. Întotdeauna fusese extrem de grijuliu să nu lase garda jos în compania unei femei.

Era şocul vederii acelui ziar vechi, se hotărî el. Asta îl făcuse neglijent.

Nu, nu putea da vina nici pe asta. Ajunse la baza scărilor şi se duse spre bibliotecă. În general era apt să gestioneze situaţiile care îl luau prin surprindere.

Se opri imediat ce intră în bibliotecă, uimit

de ferocitatea emoţiilor care îl cuprinseră. Toată căldura şi intensitatea evenimentului din seara precedentă îl copleşiră din nou. Niciodată nu dorise o femeie atât de mult cât o dorise noaptea trecută pe Concordia.

Pe scări se auzi zgomot de paşi. Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora coborau la micul dejun. Ambrose nu ardea de nerăbdare să le vadă în dimineaţa asta pe nepreţuitele protectoare ale Concordiei. Spera doar ca ele să fi dormit profund în paturile lor în timp ce el făcea dragoste cu profesoara lor.

Făcea dragoste.

Cuvintele vibrară şi i se agitară în cap, apoi se aşezară cuminţi la locul lor. Făcuse dragoste cu Concordia.

Traversă încăperea spre masa unde lăsase agenda lui Cuthbert şi ridică micul caiet îmbrăcat în piele.

— Bună dimineaţa, domnule Wells, spuse Edwina pe un ton foarte formal, din pragul uşii. Putem intra? Dorim să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Ambrose ridică privirea din agendă. Edwina nu era singură. Theodora, Phoebe şi Hannah erau îngrămădite în spatele ei. Pe chipul fiecăreia era întipărită o expresie solemnă şi hotărâtă.

Mda, nu prea mai putea spera că ele aveau

să rămână într-o ignoranţă fericită cu privire la ce se întâmplase în bibliotecă seara trecută.

— Bună ziua, domnişoarelor. Închise carneţelul. Ce pot face pentru voi?

— Vrem să discutăm despre domnişoara Glade, anunţă Phoebe, în stilul ei direct.

De undeva din străfundurile memoriei, îşi aminti mottoul pe care i-l băgaseră în cap tatăl şi bunicul lui. „Când eşti încolţit, nu-ţi recunoaşte niciodată vina.”

— Înţeleg, spuse el pe un ton neutru.

Theodora preluă conducerea, avansând în încăpere.

— Am văzut-o urcând scările foarte târziu azi-noapte. Era într-o stare care nu poate fi descrisă decât ca răvăşită, domnule.

„Regula numărul doi: «Dă vina înapoi pe acuzator».”

— Serios? Ambrose ridică din sprâncene. Sunt surprins că arătaţi toate aşa odihnite şi vioaie având în vedere că eraţi treze şi o spionaţi pe profesoara voastră la o oră atât de târzie.

— Nu o spionam, spuse Hannah repede. Pur şi simplu am văzut-o pe scări.

— Pentru că Dante a venit şi a zgâriat uşa de la camera noastră, explică Phoebe. Când m-am trezit să-i dau drumul, am auzit-o pe domnişoara Glade urcând scările.

— Phoebe ne-a trezit şi pe noi, încheie Edwina.

El încuviinţă din cap.

— Asta ar explica de ce bântuiaţi pe palier când s-a retras la culcare domnişoara Glade.

Fetele se uitară una la alta, stânjenite.

— Problema e, spuse Edwina pe un ton solemn, că avea părul desfăcut.

— Exact ca Lucinda Rosewood în *Trandafirul şi spinii*, adăugă Hannah. După ce s-a întors din grădină cu domnul Thorne. Vedeţi dumneavoastră, acolo a sedus-o domnul Thorne.

Ambrose încuviinţă din cap.

— În grădină.

— Şi apoi a abandonat-o, spuse Hannah cu tristeţe. Vă amintiţi? V-am spus partea asta mai deunăzi la micul dejun.

— Dacă reţin bine, ai mai menţionat şi că ai citit doar jumătate din roman, spuse el. Ai avut ocazia să-l termini?

— Păi, nu, recunoscu Hannah. Dar este destul de evident că se va termina prost pentru Lucinda Rosewood. Problema e că nu vrem ca domnişoara Glade să fie distrusă în acelaşi mod.

Edwina se îndreptă de spate.

— În împrejurările date, domnule Wells, noi suntem ferm convinse că trebuie să o cereţi de soţie pe domnişoara Glade.

— Înţeleg, spuse el din nou.

Toate îl priviră cu o nerăbdare evidentă. Concordia fu cea care sparse tăcerea încordată.

— Bună dimineaţa tuturor, spuse ea din pragul uşii. Ce faceţi aici în bibliotecă? Este timpul să luăm micul dejun.

Speriate, toate cele patru fete se răsuciră iute pe călcâie să se uite la ea.

— Bună dimineaţa, domnişoară Glade, rosti Edwina într-un suflet. Tocmai ne îndreptam spre sala unde se serveşte micul dejun.

— Am remarcat că domnul Wells era aici şi ne-am oprit să îi dăm bineţe, spuse Phoebe.

Theodora îi adresă Concordiei un zâmbet cam prea larg.

— Domnul Wells tocmai ne povestea istoria câtorva dintre obiectele vechi din dulapul de pe balcon.

— Aşa este, spuse Hannah. Foarte educativ.

— Serios? spuse Concordia. Ce amabil din partea lui.

— De fapt, interveni Ambrose pe un ton rece, nu discutam despre antichităţi.

— A, nu?

Concordia începea să arate nedumerită.

— Elevele tale fermecătoare m-au încolţit aici în dimineaţa asta ca să mă informeze că, în împrejurările date, ele sunt de părere că trebuie să te cer în căsătorie, domnişoară Glade.

Concordia rămase cu gura căscată. Se făcu roşie la faţă. Se apucă strâns de cadrul uşii, de parcă avea dintr-odată nevoie de sprijin să rămână în picioare.

— Căsătorie? rosti ea într-o şoaptă răguşită. Era evident îngrozită, şi se uită urât la cele patru fete. Aţi discutat despre *căsătorie* cu domnul Wells?

— Nu am avut de ales, spuse Hannah, îndreptându-şi spatele. Te-am văzut pe scări aseară, domnişoară Glade.

— Aveai părul desfăcut, adăugă Phoebe.

— Păreai să fi fost sedusă, adăugă Theodora. Aşa că era normal să-i spunem domnului Wells că trebuie să te ia de soţie.

— Asta trebuie să facă un domn dacă seduce o doamnă, explică Edwina. Dar uneori domnul nu face ceea ce trebuie, şi atunci doamna e distrusă pentru totdeauna.

— Nu vrem să ţi se întâmple şi ţie asta, conchise Edwina.

Concordia îşi întoarse privirea şocată spre Ambrose. Acesta simţi că se prăbuşeşte

— Tocmai eram pe punctul de a le explica domnişoarelor că situaţia noastră nu este una obişnuită, spuse el încet. Aveam de gând să le reamintesc că eşti o femeie modernă şi neconvenţională care nu se simte obligată să urmeze regulile demodate şi încorsetate pe care

înalta societate le-a trasat pentru femei.

— Aşa este. Concordia îşi veni în fire cu un efort vizibil. Ba, mai mult, aparenţele sunt deseori înşelătoare. Se încruntă la Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora. De câte ori v-am spus că nu trebuie să trageţi concluzii fără să aveţi suficiente dovezi solide?

— Dar, domnişoară Glade, spuse Phoebe, părul tău era desfăcut.

— Agrafele îmi dăduseră o durere de cap la începutul serii, spuse Concordia. Le scosesem.

Hannah se încruntă.

— Dar, domnişoară Glade…

— Lăsând la o parte aparenţele, o întrerupse Concordia, aş vrea să vă reamintesc la toate patru că este de datoria tuturor persoanelor cu maniere alese să respecte intimitatea altora. Nu e treaba domnişoarelor care încă mai sunt pe băncile şcolii să se bage în treburile adulţilor. M-am făcut înţeleasă?

Tăcerea mohorâtă care urmă discursului Concordiei era semn clar că fetele nu erau obişnuite să li se ţină asemenea predici moralizatoare de către adorata lor domnişoară Glade.

— Da, domnişoară Glade, şopti Edwina.

Lui Hannah îi tremură gura.

— Da, domnişoară Glade.

Phoebe îşi muşcă buza.

Theodora încuviinţă din cap nefericită.

— Ne pare rău, domnişoară Glade. Voiam doar să ajutăm.

Concordia se înmuie imediat.

— Ştiu. Dar staţi liniştite că între mine şi domnul Wells nu s-a întâmplat seara trecută ceva care să vă îngrijoreze câtuşi de puţin. Am dreptate, domnule Wells?

— Aş vrea să reamintesc tuturor celor de faţă că, într-o situaţie ca asta, nu e implicată doar reputaţia unei singure persoane, spuse Ambrose.

Toate se uitară la el.

— Poftim? spuse Concordia.

Cuvintele păreau rostite printre dinţii încleştaţi.

— Este adevărat că înalta societate se preocupă în principal de reputaţia unei doamne, dar mai există şi chestiunea nesemnificativă a onoarei unui gentleman, adăugă el încet.

Chipul Concordiei împietri.

— Domnule Wells, conversaţia asta nu pare să ducă nicăieri. Sugerez să ne îndreptăm cu toţii spre sala pentru micul dejun.

El ignoră întreruperea.

— Având în vedere că eu sunt domnul în cauză, nu mă pot abţine să nu simt că am şi eu nişte drepturi în situaţia dată.

— Nu reuşesc să înţeleg în ce mod ţi-au fost

afectate drepturile, domnule, spuse Concordia.

Glasul îi era foarte încordat.

— Desigur, n-aş vrea să crezi că nu-ţi respect părerile moderne, domnişoară Glade, continuă el. Aşa că eu cred că e nevoie de un compromis. Aş vrea să ofer o alternativă la metoda obişnuită în care se gestionează de obicei acest tip de situaţie.

Phoebe, Hannah, Theodora şi Edwina începură să se arate interesate.

— Despre ce vorbeşti, domnule? întrebă Concordia, accentuând ameninţător fiecare cuvânt.

— Mie mi se pare, spuse el, că există o abordare foarte modernă, extrem de neconvenţională, care ar putea fi folosită în situaţia asta, abordare care ar trebui să convină tuturor părţilor implicate.

— Domnule Wells, spuse Concordia pe un ton sumbru, vorbeşti în dodii. Poate nu ai dormit suficient azi-noapte.

— Am dormit foarte bine, mulţumesc, o asigură el.

Hannah făcu un pas în faţă. Avea chipul aprins de curiozitate.

— Şi care este această abordare modernă şi neconvenţională pe care aţi menţionat-o, domnule?

Ambrose îi zâmbi Concordiei.

— Cred că toţi cei implicaţi ar fi mulţumiţi dacă o lăsăm pe domnişoara Glade să decidă dacă mă cere în căsătorie sau nu.

Concordia se holbă la el, rămasă fără cuvinte din pricina şocului provocat de sugestia lui.

Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora reacţionară cu o încântare uimită.

— Să laşi doamna să ceară un domn în căsătorie e o treabă foarte modernă, într-adevăr, declară Phoebe.

— Un plan excelent, domnule, îi spuse Edwina lui Ambrose.

— Mulţumesc, murmură el, încercând să pară modest.

Hannah strălucea.

— Gândiţi-vă numai! Dacă Lucinda Rosewood ar fi putut insista ca domnul Thorne să se căsătorească cu ea, nu ar fi fost distrusă.

— Foarte inteligent, fu de acord Theodora. Rezolvă problema într-o manieră excelentă, nu crezi, domnişoară Glade?

Concordia îşi regăsi glasul în cele din urmă.

— Nu e nici o problemă de rezolvat.

Nimeni nu o băgă în seamă.

— E o idee foarte originală, cu siguranţă, spuse Phoebe. Mă întreb dacă va prinde pe viitor.

Hannah îşi ţuguie buzele.

— Dar dacă domnişoara Glade nu-l cere pe domnul Wells în căsătorie?

Theodora se încruntă.

— Sau dacă îl cere, şi el refuză?

Asta întrerupse brusc conversaţia. Fetele se uitară la Concordia.

Aceasta dădu drumul cadrului uşii şi se uită foarte ostentativ la ceasul mic pe care îl purta agăţat de talie.

— O, Doamne, e chiar foarte târziu, nu-i aşa? Le zâmbi forţat. Eu, una, sunt hămesită. Dacă mă iertaţi, cred că mă duc să iau micul dejun.

Se întoarse şi porni pe coridor. Tocurile pantofilor ei bocăneau uşor pe duşumelele lustruite.

După ce Concordia dispăru din vedere, fetele se întoarseră să-l confrunte pe Ambrose cu priviri acuzatoare.

El îşi desfăcu larg mâinile.

— Mă tem că acesta este unul dintre aspectele supărătoare ale abordării lucrurilor într-o manieră modernă şi neconvenţională. E drept, e o schimbare interesantă, dar, din nefericire, nu poţi fi mereu sigur că, în cele din urmă, vei fi într-o situaţie mai bună decât dacă ai fi făcut lucrurile într-o manieră demodată.

capitolul 31

Concordia îşi aranjă mănuşa neagră de pe mâna stângă cu o mişcare repezită şi se uită la Ambrose prin vălul negru care îi acoperea faţa. Era profund conştientă de amestecul haotic de emoţii puternice care încă o mai bulversa. Nu ştia dacă era neliniştită, furioasă sau deprimată.

Se decise că era furioasă. Părea cea mai sigură alegere.

— Nu-mi vine să cred că ai permis ca discuţia de dimineaţă din bibliotecă să devină aşa scandaloasă, începu ea. Nu ştii că, atunci când ai de-a face cu tinerii, trebuie să ai mare grijă să controlezi în permanenţă subiectul aflat în discuţie?

Ambrose o privi de pe bancheta opusă din trăsură. Purta favoriţi, mustaţă şi ochelari. Împreună cu haina ponosită care fusese umflată cu pernuţe în jurul mijlocului, cu gulerul înalt şi apretat şi cu pantalonii cu croială conservatoare, arăta exact ca un contabil demodat.

— Îmi pare rău să spun că experienţa mea cu persoane de vârsta aceea, în special cu tinere domnişoare, e considerabil mai limitată decât a ta, replică el.

Pe Concordia o îngrijora faptul că nu-şi dădea seama dacă el o tachina sau nu. Ar fi trebuit *să ştie* dacă el se amuza pe socoteala ei sau nu.

Erau în drum spre reşedinţa doamnei Hoxton. Acum rămăsese pentru prima oară singură cu Ambrose după întâlnirea dezastruoasă din bibliotecă. Concordia se convinsese singură că îşi recuperase calmul, dar acum descoperea că nervii ei încă mai erau supărător de neliniştiţi.

— Serios, domnule, la ce te-ai gândit când le-ai băgat în cap ideea aceea?

— Ce idee, mai exact? întrebă el.

— Nu încerca să faci pe nevinovatul cu mine! Ştii foarte bine că mă refer la gluma aceea extrem de proastă pe care ai făcut-o în bibliotecă.

Ambrose reuşi cumva să pară afectat de acuzaţie.

— Nu îmi amintesc să fi făcut vreo glumă de dimineaţă.

Negarea lui sfruntată fu picătura care umplu paharul. Concordia îşi pierdu bruma de răbdare pe care o mai avea.

— Vorbesc despre comentariile tale ridicole cu privire la comportamentul potrivit al unei doamne şi al unui domn după… după… Nu-şi găsi cuvintele. Fu obligată să fluture din mâinile înmănuşate într-o manieră stânjenitoare. Când îşi dădu seama ce făcea, îşi încleştă repede mâinile în poală. Ştii bine la ce mă refer.

— După o noapte de pasiune ameţitoare

care l-a lăsat pe domnul în discuţie prea fermecat, vrăjit şi fascinat ca să mai gândească limpede a doua zi?

— Orice bărbat care pune *fermecat, vrăjit* şi *fascinat* în aceeaşi frază gândeşte foarte limpede.

El se cufundă şi mai tare în pernele banchetei.

— Credeam că vei aprecia mai mult decât oricine abilitatea cu care am gestionat scena aceea stânjenitoare.

— Crezi că sugestia ta că eu ar trebui să fac ce e corect în ceea ce te priveşte este un exemplu de gestionare abilă?

— Păi, trebuie să recunoşti că a fost o manieră cel puţin modernă de a face faţă situaţiei.

Ea oftă.

— Eşti imposibil, domnule.

Urmă o pauză scurtă.

— Ai fi preferat să adopt maniera tradiţională? întrebă el pe un ton neutru. Ar fi trebuit să te cer de soţie de dimineaţă?

Ea se încordă şi îşi concentră atenţia asupra priveliştii.

— Din cauza unei singure nopţi de pasiune pe care am trăit-o ca egali? Sigur că nu. Nu ai profitat de mine, domnule. Nu este nevoie să te disculpi cu o ofertă de căsătorie.

— Şi dacă aş face oferta? spuse el.

Ea îi aruncă o privire mânioasă.

— Aş refuza, desigur.

— Pentru că eşti aşa modernă şi neconvenţională?

O aţâţa intenţionat, decise ea.

— Nu, se răsti ea. Aş refuza pentru că aş şti că simţul tău de onoare cavalerească e cel care te-a obligat să faci oferta. Nu mă voi căsători cu nici un bărbat din acest motiv.

El o privi cu o expresie impenetrabilă.

— Cred că supraestimezi măsura în care sunt mânat de onoarea mea cavalerească.

— Aiureli! Eşti un om foarte onorabil, Ambrose. Măcar de atât mi-am dat seama în prima noapte când ne-am cunoscut. Şi de asta aş fi nevoită să refuz orice ofertă ai face. Nu m-aş putea mărita cu tine prin asemenea constrângere.

— Constrângere, repetă el. Ce cuvânt neplăcut.

— Da, ei bine, asta e situaţia. O căsătorie încheiată din motivele demodate şi prost înţelese ale onoarei sau pentru a respecta principiile înaltei societăţi respectabile va rezulta, cu siguranţă, într-o sentinţă pe viaţă într-o puşcărie fără ziduri pentru ambele părţi.

— O opinie pe care o aveau părinţii tăi, presupun?

Ea nu putu să răspundă la acel comentariu. Era adevărul. Cât de des îi auzise pe părinţii ei adoptând fix aceeaşi poziţie? Într-adevăr, crescuse cu acel avertisment răsunându-i în urechi.

— Îţi este teamă că, dacă te-ai mărita din acele motive, ai trăda memoria părinţilor tăi şi tot ce te-au învăţat ei, nu-i aşa? întrebă Ambrose cu blândeţe.

Ea îşi veni în fire şi îşi ridică bărbia.

— Nu ne-aş supune pe nici unul la o căsnicie nefericită.

— Eşti sigură că am fi nefericiţi împreună?

Concordia simţi că i se usucă gura.

Din fericire, trăsura se opri chiar în acel moment. Ambrose se întinse spre mânerul portierei.

— Având în vedere cucernicia ta când vine vorba despre acest subiect, spuse el, se pare că ne rămâne doar abordarea mea ingenios de modernă şi de neconvenţională.

— Poftim?

— Aşa cum ţi-am spus de dimineaţă în faţa elevelor tale, o să las chestiunea căsătoriei în seama ta. Dacă te decizi să-mi ceri mâna, ştii unde mă găseşti.

Ambrose era perfect conştient de faptul că mersese prea departe cu ultima remarcă şi că,

fără îndoială, avea să o regrete curând.

Fusese evident toată dimineaţa că Concordia se ţinea în echilibru pe un soi de frânghie interioară făcută din nervi întinşi la maximum. Privind în urmă, fusese clar o greşeală să deschidă subiectul căsătoriei, darămite să mai şi sugereze o asemenea abordare neconvenţională.

Dar ce să facă după ce Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora îl încolţiseră în bibliotecă?

La acel moment, păruse un mod inteligent de a ieşi dintr-o situaţie aparent fără ieşire. Ştia foarte bine că, dacă ar fi cerut-o pe Concordia de soţie de dimineaţă, ea ar fi refuzat. Şi ştia că el, unul, nu ar fi tolerat respingerea foarte bine. Prin faptul că pusese povara cererii pe umerii ei încercase să se scoată şi pe el, şi pe ea dintr-o potenţială încurcătură.

Asta demonstra că, în ciuda accentului pus pe autocontrol şi gândire calmă şi logică, antrenamentul său Vanza avea şi el limite. Nici două generaţii de înţelepciune a familiei Colton nu-l ajutaseră prea mult. Dar, la urma urmei, în ciuda orientărilor ilicite, tatăl şi bunicul lui fuseseră amândoi nişte romantici incurabili. Era, evident, o trăsătură de familie.

Se bucura că urma interviul cu doamna Hoxton. Era o scuză excelentă pentru a-şi

concentra atenţia pe altceva decât pe relaţia lui din ce în ce mai complexă cu Concordia.

Uşa fu deschisă de un majordom impozant, care, după ce se consultă scurt cu angajatoarea lui, îi conduse într-un salon cu mult prea multă mobilă.

Era evident că decoratorul doamnei Hoxton intenţionase să includă toate elementele la modă. Rezultatul era un caleidoscop dubios de culori, tipare şi texturi.

Draperii de culoarea prunelor se revărsau peste un covor cu uriaşe flori albastre, liliachii şi crem. Tapetul cu chenare groase înfăţişa un belşug de inflorescenţe roz pe un fundal castaniu. Fiecare piesă de mobilier era tapiţată cu ţesături cu modele haotice. Urne imense pline cu buchete de flori artificiale umpleau colţurile întunecoase. Din tavan până la podea erau expuse fotografii înrămate.

Concordia se aşeză pe unul dintre scaunele îmbrăcate în catifea.

— Mulţumesc că ne-aţi primit într-un timp aşa scurt, doamnă Hoxton. Sunteţi foarte amabilă.

Ambrose era impresionat de maniera eficace cu care Concordia intrase în rol. Dacă n-ar fi ştiut, ar fi crezut că era exact ce pretindea să fie – o văduvă bogată, la modă.

— Ba deloc, doamnă Nettleton. Faţa rotundă

a doamnei Hoxton fu luminată de un zâmbet mieros. Orice prieten de-al lui Lady Chesterton este, desigur, bine-venit în casa mea.

Asocierea cu puternica şi bogata contesă de Chesterton era extrem de subtilă. De fapt, Ambrose o inventase cu câteva minute mai devreme, când notase numele ei pe cartea de vizită pe care i-o înmânase majordomului impozant.

Bârfa pe care o aflase de la club referitor la aspiraţiile doamnei Hoxton de a urca pe scara socială se dovedise corectă. Nu fusese în stare să reziste ispitei de a primi o „prietenă intimă” de-a lui Lady Chesterton.

— Acesta este contabilul meu. Concordia flutură vag o mână înmănuşată în direcţia lui Ambrose. Nu e nevoie să-l băgaţi în seamă. L-am adus să ia notiţe. Se ocupă de toate detaliile plictisitoare asociate cu chestiunile mele financiare destul de complicate.

— Înţeleg. Doamna Hoxton se uită fugitiv înspre Ambrose şi hotărî pe dată că nu merita remarcat. Se întoarse nerăbdătoare spre Concordia. Ce v-a spus Lady Chesterton despre mine?

— Cynthia mi-a dat numele dumneavoastră şi m-a asigurat că mă puteţi sfătui cu privire la înfiinţarea unei şcoli caritabile. Concordia acceptă o ceaşcă de ceai de la menajeră. Mi-a

menţionat că aţi întemeiat cu succes un proiect caritabil similar.

Menajera dispăru discret, închizând cu grijă uşa salonului. Ambrose îşi dădu seama că nu avea să primească şi el ceai, aşa că îşi scoase carneţelul şi creionul pe care le adusese cu el şi se strădui să se facă una cu tapiţeria floralĕ a scaunului în care şedea.

— Lady Chesterton, vreau să spun *Cynthia*, ştie despre eforturile mele filantropice? Doamna Hoxton abia reuşea să-şi reţină încântarea. Nu ştiam.

— Da, desigur, spuse Concordia. A auzit despre treaba excelentă pe care o faceţi la Şcoala Caritabilă Winslow pentru Fete.

Doamna Hoxton încuviinţă fericită.

— Înţeleg.

— Răposatul meu soţ mi-a lăsat o sumă foarte mare de bani, explică Concordia. Dorinţa mea cea mai dragă este să folosesc o parte dintre ei să înfiinţez o academie pentru fetele orfane, dar nu sunt foarte sigură cum se procedează cu aşa ceva. Speram să îmi puteţi oferi nişte sfaturi practice cu privire la această chestiune.

Doamna Hoxton păru nedumerită.

— Ce fel de sfaturi practice?

— Păi, de exemplu, cât din timpul dumneavoastră trebuie dedicat conducerii şcolii

caritabile?

— A, înţeleg ce vreţi să spuneţi. Doamna Hoxton se lumină la faţă. Nu trebuie să vă îngrijoraţi cu privire la asta. Am descoperit că e nevoie de foarte puţin timp pentru a fi binefăcătoarea şcolii. Le dau câteva cadouri fetelor de Crăciun şi le permit să-şi exprime recunoştinţa, dar cam atât, vă asigur. O singură după-amiază extrem de plictisitoare pe an e suficientă.

— Nu înţeleg, spuse Concordia. Dar cum angajaţi personalul?

— Păi, lucrul ăsta este lăsat în mâinile directoarei, desigur.

— Şi pe ea cine o angajează?

Doamna Hoxton păru momentan nedumerită, însă apoi trăsăturile i se destinseră.

— În cazul meu, nu a fost nevoie să angajez pe nimeni. Şcoala Caritabilă Winslow pentru Fete era deja înfiinţată când am ales eu să îi devin binefăcătoare. Domnişoara Pratt era directoarea la acel moment, şi n-am avut nici un motiv s-o înlocuiesc. De fapt, aveam toate motivele s-o păstrez. E un administrator excelent. Ţine foarte bine în frâu cheltuielile. Nu se iroseşte nici un bănuţ.

— Ce s-a întâmplat cu binefăcătorul anterior al şcolii? întrebă Concordia.

— A murit. Moştenitorii lui nu voiau să se

lege la cap cu o şcoală. Întâmplarea a făcut că eu căutam un proiect caritabil potrivit la acel moment. Totul a fost foarte convenabil.

Concordia sorbi din ceai.

— Cum aţi descoperit că şcoala era disponibilă?

— Asta a fost simplu. Bunul meu prieten, domnul Trimley, a aflat despre situaţie şi mi-a recomandat să iau în calcul posibilitatea de a deveni binefăcătoare.

Concordia se opri, cu ceaşca în aer. Era imposibil să-i vadă expresia prin vălul dens, dar Ambrose ştia că o privea pe doamna Hoxton cu atenţie.

Şi el făcea la fel, dar se asigura că nu-şi dezvăluia interesul.

— Nu cred că îl cunosc pe domnul Trimley, spuse Concordia cu delicateţe.

— E un domn foarte fermecător şi elegant, răspunse doamna Hoxton. Sunt complet dependentă de el când e vorba despre modă şi bun-gust.

— Fascinant, comentă Concordia. Dar cum l-aţi cunoscut?

— Am fost prezentaţi la serata organizată de familia Dunnington anul trecut. Doamna Hoxton afişă un aer de interogare politicoasă. Îmi imaginez că aţi fost şi dumneavoastră acolo, doamnă Nettleton. Dar nu-mi amintesc să vă fi

întâlnit. Dar a fost o înghesuială îngrozitoare, nu-i aşa?

„La naiba”, se gândi Ambrose. Nu o pregătise pe Concordia pentru genul acesta de întrebare.

— Nu ieşeam foarte mult la acel moment, spuse Concordia cu calm. Soţul meu suferea de ultima lui boală, care i-a şi fost fatală. Am simţit că locul meu era lângă el noapte şi zi.

Ambrose simţi un fior de admiraţie. Concordia se adapta foarte repede.

— Da, desigur, spuse doamna Hoxton. Iertaţi-mă. Nu m-am gândit. Ei bine, cum spuneam, l-am cunoscut pe domnul Trimley cu acea ocazie. Ne-am înţeles excelent.

— Atunci înseamnă că vă vedeţi des, nu? insistă Concordia cu delicateţe.

— Într-adevăr. De fapt, mă va însoţi la balul organizat de Lady Gresham mâine-seară. Zâmbi cu mândrie. Presupun că aţi primit o invitaţie?

— Da, desigur. Din nefericire, nu mă simt încă în stare să particip la genul acesta de evenimente.

— Înţeleg.

Concordia îşi depuse cu grijă ceaşca pe farfurioară.

— Presupun că aţi angajat un contabil să se ocupe de aspectele financiare ale şcolii caritabile, nu?

— Domnul Trimley se ocupă de asta în locul meu. Eu nu bag de seamă asemenea detalii. Aşa cum v-am spus, am descoperit că nu e nici un deranj să faci fapte bune.

— Domnul Trimley pare să fie de mare ajutor, conchise Concordia.

— Nu ştiu ce m-aş face fără el, spuse doamna Hoxton.

Puţin mai târziu, simţindu-se foarte mândră de prestaţia ei, Concordia îi permise lui Ambrose să îi ia braţul şi s-o conducă pe scările de la intrarea casei doamnei Hoxton.

Se întoarseră şi merseră către colţul străzii.

— Sunt sigur că te-ai distrat acolo în salon, spuse Ambrose.

Se prefăcu amuzat dar nu era. Ea se strădui să menţină un aer de demnitate rece şi distinsă.

— Ce vrei să spui cu asta? Credeam că am jucat foarte credibil.

— Aşa e. De fapt, am avut impresia că ţi-a plăcut să joci rolul angajatoarei arogante a contabilului tău umil.

— Dacă te consolează cu ceva, domnule, ai fost extraordinar în rolul ăsta. Nu cred că am mai văzut vreodată un contabil care să arate mai contabil decât dumneata.

— Mulţumesc. Făcu semn unei trăsuri. De-a lungul anilor, am devenit destul de expert în a

mă pierde în fundal.

Ea zâmbi în spatele vălului şi îi întinse mâna ca s-o ajute să urce în trăsură.

— Ai cele mai uimitoare abilităţi, Ambrose.

— Şi tu la fel, Concordia. Ambrose închise portiera trăsurii şi se aşează pe bancheta din faţa ei. Admiraţia mea pentru meseria de profesoară creşte tot mai mult cu fiecare zi.

— Ei bine? Îl privi prin văl. Presupun că următorul pas e să aflăm mai multe despre acest misterios domn Trimley, nu?

— Da, cred că da. Ambrose se uită pe fereastră. Pare să fie o prezenţă importantă în treaba asta. Poate se va dovedi că e partenerul din lumea bună al lui Larkin.

— Cred că putem afirma că doamna Hoxton nu face parte dintre conspiratori. E limpede că vede şcoala caritabilă doar ca pe o modalitate de a-şi îmbunătăţi imaginea în înalta societate.

— Sunt înclinat să fiu de acord cu tine, spuse Ambrose. Bănuiesc că bunul ei prieten, domnul Trimley, o manipulează. Cu siguranţă nu ar fi prima oară când un escroc din lumea bună se agaţă de o femeie bogată şi o foloseşte pentru a-şi duce la îndeplinire scopurile. Pare să fi reuşit s-o convingă pe Edith Pratt să colaboreze.

Concordia strâmbă din nas dezgustată.

— Părerea mea e că, pentru a obţine ajutorul domnişoarei Pratt, nu e nevoie decât de

o mită potrivită.

— Ai ghicit-o.

— Cum îl vei găsi pe Trimley? întrebă ea curioasă. O să supraveghezi casa doamnei Hoxton ca să vezi dacă o vizitează?

— Se poate face şi aşa, da, spuse el. Dar probabil aş pierde mult timp aşteptând să-şi facă apariţia. Cred că există o abordare mai uşoară.

— Care anume?

— Doamna Hoxton a menţionat că Trimley are s-o însoţească la balul de mâine-seară. Voi merge şi eu. Vor fi mulţi oameni, dar ar trebui să fie destul de uşor să-l remarc pe Trimley în mulţime.

Ea se holbă la el, uluită.

— Glumeşti.

El se încruntă.

— De ce spui asta?

— Nu vorbeşti serios că vei merge la un bal monden.

— De ce nu?

— Pentru început, există mica problemă a invitaţiei.

— E suficient de uşor de falsificat, dacă e nevoie, spuse el. Dar, în cazul ăsta, nu văd necesar să depun atâta efort. La petrecerile date de Lady Gresham vine mereu multă lume. Nimeni nu va observa o persoană în plus.

— Mi-aş dori să pot merge cu tine, spuse ea. Te-aş putea ajuta să remarci lucruri.

El se uită lung şi gânditor la ea.

— Hmm, murmură el.

Ea clătină din cap.

— Mă tem că e imposibil, dar îţi mulţumesc că ai luat asta în calcul.

— Nu văd de ce n-ai putea veni cu mine. Ca femeie, te-ai putea găsi în situaţia de a afla lucruri la care eu nu am acces.

— Mai există şi chestiunea minoră a rochiei potrivite, îi reaminti ea. Rochiile pe care le-ai comandat pentru mine sunt drăguţe, dar nici una nu este potrivită pentru un bal.

— Rochia nu va fi o problemă.

— Eşti sigur?

El zâmbi.

— Foarte sigur.

Concordia se simţi cuprinsă de încântare.

— Pare foarte palpitant. N-am mai fost niciodată la un bal. Mă simt precum Cenuşăreasa.

— Nimic nu se compară cu un basm, asta-i părerea mea. Ambrose îşi întinse picioarele şi îşi încrucişă braţele. În altă ordine de idei, voiam să-ţi spun că am analizat carnetul găsit seara trecută pe biroul lui Cuthbert. Credeam că e un registru contabil – şi, într-un fel, chiar este.

— Ce fel de registru? Are vreo legătură cu

şcoala caritabilă?

— Nu. Cred că înregistrările se referă mai degrabă la un şir lung de pierderi la jocurile de noroc. Ambrose tăcu o clipă. În mod evident, Cuthbert nu era un jucător foarte norocos. Datora cuiva foarte mulţi bani la momentul decesului.

— Lui Alexander Larkin?

— Bănuiesc că da.

Ea reflectă la asta un moment.

— Crezi că Larkin şi Trimley s-au folosit de datoriile lui Cuthbert la jocurile de noroc pentru a-l forţa să îi ajute cu planul lor?

— Pare foarte probabil, da.

Concordia se cutremură.

— Şi acum Cuthbert e mort.

— Oamenii care se asociază cu Alexander Larkin sfârşesc deseori aşa. Dar în trecut majoritatea victimelor lui au fost alţi infractori sau membri ai unor clase mai puţin respectabile. Cred că putem afirma că au fost genul de asasinate care nu au făcut senzaţie în presă şi nici n-au inspirat forţele de ordine să efectueze investigaţii serioase şi amănunţite. Dar acum Larkin şi noul său partener par dispuşi să îşi asume mai multe riscuri.

— Înţeleg ce vrei să spui. Au murit recent o profesoară, proprietara unei agenţii care intermediază angajarea de profesoare la şcolile

de fete şi un contabil.

— Nici unul dintre ei nu făcea parte din lumea bună, desigur, dar erau consideraţi mai mult sau mai puţin respectabili. Spre deosebire de cazul surorii clientei mele, asemenea crime atrag atenţia.

— Dar numai când sunt descoperite, îi reaminti Concordia. Domnişoara Bartlett a dispărut pur şi simplu. În cazul doamnei Jervis pare sinucidere. Iar cadavrul lui Cuthbert n-a apărut încă.

— Adevărat. Cu toate astea, mă uimeşte faptul că Larkin şi asociatul lui par să le considere foarte valoroase pe cele patru eleve ale tale.

capitolul 32

Concordia apucă marginile scării şi se uită în sus la vârful zidului de cărămidă pe care era pe punctul de a-l escalada.

— N-o să-ţi vină să crezi, Ambrose, dar, când mi-ai spus că vom merge la balul organizat de Lady Gresham în seara asta, m-am imaginat într-un model total diferit de rochie.

Ambrose ţinu ferm barele scării, ca să i-o ţină nemişcată.

— Stai liniştită, arăţi foarte bine ca servitoare. Boneta şi şorţul ţi se potrivesc.

— Cel puţin sunt scutită de umilinţa de a purta costumul acela extravagant de lacheu pe care ai ales să ţi-l pui tu.

— Credeam că ţi-am explicat logica din spatele acestor deghizări. O gazdă de talia lui Lady Gresham sigur a angajat personal suplimentar pentru petrecerea din seara asta. Nimeni nu va remarca o servitoare sau un lacheu în plus.

Concordia începu să urce scara, conştientă că el o adusese doar de dragul ei. El ar fi putut escalada zidul foarte uşor şi fără scară.

— Acum înţeleg de ce nu erai îngrijorat de obţinerea unei invitaţii, spuse ea.

— De ce să te oboseşti cu detalii neînsemnate când te poţi căţăra pe gardul grădinii?

— Bănuiesc că e şi aceasta o abordare practică.

Ajunse la ultima stinghie a scării şi se opri să-şi dea din drum faldurile pelerinei şi ale fustei cenuşii.

Îşi trecu cu grijă un picior peste marginea zidului, apoi pe celălalt. Indispensabilii din bumbac gros pe care îi purta pe sub fusta simplă de servitoare îi protejau pielea coapselor de cărămizile aspre.

Când ajunse în siguranţă în vârful zidului, remarcă grădina largă, luminată de lună. În

depărtare străluceau luminile conacului Gresham. Din sala de bal se auzea muzică.

Concordia avu o fantezie cu ea îmbrăcată într-o rochie de basm, valsând în braţele lui Ambrose. În imaginaţia ei, părul îi era prins într-un coc elegant decorat cu flori din pietre preţioase. Ambrose arăta şi el spectaculos de chipeş îmbrăcat în ţinuta formală alb cu negru.

Ea zâmbi în sinea ei.

— La ce naiba te gândeşti? întrebă Ambrose din vârful scării.

Concordia tresări un pic la sunetul vocii lui lângă urechea ei. Nu-l auzise urcând lângă ea.

— La nimic important, spuse ea pe un ton vesel.

— Încearcă să fii atentă. Nu vreau greşeli în seara asta.

— Nu e nevoie să-mi ţii predici, Ambrose. Ştiu foarte bine ce am de făcut.

— Aşa sper. Trase scara în sus şi o coborî pe partea cealaltă a gardului grădinii. Ţine minte, nu trebuie să-ţi asumi nici un risc. Dacă dai de necaz sau te simţi incomod în orice moment, dă-mi de veste imediat.

— Asta e a zecea oară când îmi dai aceleaşi instrucţiuni, Ambrose. Ştii care e problema ta?

— Care anume? Coborî scara cu agilitatea unei pisici. Se pare că am destule în ultima vreme.

Concordia se simţi jignită, dar avu grijă să nu se dea de gol. Se urcă pe scară cu atenţie şi coborî cu ceea ce se temea că era mai puţină graţie decât dovedise el.

Ambrose o aştepta la capăt. Când ajunse din nou în faţa lui, îşi aranjă ochelarii.

— Problema ta e că nu apreciezi iniţiativa la un partener, spuse ea.

— Poate pentru că nu sunt obişnuit să lucrez cu unul. N-am mai avut un partener de ani de zile.

Asta îi stârni interesul.

— Ai avut un partener cândva?

— La începuturi, spuse el absent. Îşi dădu jos mantaua. Cum arăt?

Ea se uită la ea de aproape, dar singurul detaliu al costumului de lacheu pe care îl putea vedea în întuneric era peruca albă.

— Nu pot vedea prea bine. E prea întuneric.

— Boneta ta e strâmbă. Îşi ridică mâinile spre părul ei. Ţi-o aranjez eu.

— Jur, Ambrose, ai vederea unei pisici.

— Asta spunea mereu şi Stoner. O luă de mână. Hai, draga mea, să mergem la bal. După seara asta, nu îmi vei putea reproşa că nu te scot în lumea bună.

Două ore mai târziu, Concordia intră pe un coridor întunecat şi deschise o uşă îngustă. În

lumina slabă de pe hol văzu că era o debara plină cu mopuri, mături, găleţi şi perii.

Se strecură înăuntru şi închise uşa. „În sfârşit singură”, se gândi ea, rezemându-se obosită de uşa debaralei.

Cine s-ar fi gândit că avea să se dovedească atât de epuizant să joace rolul unei servitoare pentru o seară? Nu avusese nici un moment de respiro de când se strecurase în sala de toaletă a femeilor.

Împreună cu alte două servitoare la fel de ocupate, ajutase un şir nesfârşit de invitate poruncitoare. Îşi petrecuse majoritatea timpului în genunchi, ajutându-le pe doamne să se încalţe cu pantofii de dans sau să-şi prindă sus trenele elaborate ale rochiilor somptuoase, ca să poată valsa fără să-şi calce pe fuste. În plus, mai erau nenumărate mici dezastre de genul şampaniei vărsate şi al jupoanelor sfâşiate. Ba chiar de vreo două ori fusese chemată să cureţe nişte pete suspicioase de iarbă de pe fustele de satin.

Cel puţin nu-i fusese teamă că ar putea fi descoperită, îşi dădu ea seama cu regret. Boneta albă şi şorţul unei servitoare se dovediseră la fel de bune ca vălul unei văduve când venea vorba despre deghizare. Nici una dintre doamnele elegante care trecuseră prin sala de toaletă nu se uitase cu atenţie la

servitoarele care munceau din greu.

Celelalte slujnice îi acceptaseră prezenţa fără întrebări. Toată lumea era mult prea ocupată ca să fie altfel decât recunoscătoare pentru ajutorul în plus. Mai mult, nimeni nu se aştepta de la o servitoare angajată doar pentru o seară să se descurce prin conac.

Singurul moment neliniştitor fusese când doamna Hoxton, strălucitoare în rochia ei din satin roz şi mov, cu multe volane şi pliseuri, intrase pe uşa sălii de toaletă.

Dar binevoitoarea patroană a Şcolii Caritabile Winslow pentru Fete abia i se adresase, darămite să se mai şi uite la servitoarea care se ghemuise pe covor ca să-i prindă trena lungă şi plină de volane a rochiei.

Îşi duse fără nici un chef mâinile la cap, să se asigure că boneta îi stătea bine, apoi deschise uşa.

Se strecură înapoi pe coridorul pustiu, întrebându-se dacă Ambrose îl remarcase pe misteriosul domn Trimley în sala de bal.

— Măi, măi, măi, ce avem aici? Văd că te ascunzi ca să fugi de treabă.

Vocea din spatele ei era masculină şi tărăgănată de la efectele consumului excesiv de şampanie. Concordia se prefăcu a nu fi auzit. Se grăbi pe coridor către siguranţa sălii de toaletă a doamnelor.

Desluşi paşi grei în urma ei. Îşi ridică fustele, pregătită s-o ia la goană.

O mână grasă de bărbat o prinse de antebraţ, oprind-o în loc.

— Da’ unde crezi că te grăbeşti aşa?

Mâna de pe braţ o forţă să se întoarcă. Se trezi faţă în faţă cu un domn masiv, rotofei, îmbrăcat într-o ţinută scumpă alb cu negru. Era suficientă lumină pe hol ca să îi distingă trăsăturile. Putea vedea că fusese cândva destul de chipeş, dar acum chipul lui căpătase asprimea dată de băutul în exces, de mâncărurile grase şi de un stil de viaţă dezechilibrat.

Bărbatul o privi pofticios.

— Ochelari, ei? Nu cred că am mai dat vreodată peste o servitoare care să poarte ochelari. Dar e un început pentru toate, zic eu.

Concordia se simţi aproape copleşită de impulsul de a-l pălmui. Îşi reaminti că trebuia să se poarte ca o slujnică. Servitorii nu pocneau invitaţii din lumea bună. De fapt, nici profesoarele, dacă voiau să-şi păstreze posturile.

— Mă scuzaţi, domnule, spuse ea, chinuindu-se să i se adreseze pe un ton calm şi respectuos. Sunt aşteptată înapoi în sala de toaletă a doamnelor.

El scoase un chicot umed.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji. O să fiu rapid.

— Vă rog daţi-mi drumul, domnule. Va veni cineva să mă caute dacă nu mă întorc imediat la îndatoririle mele.

— Mă îndoiesc că va simţi cineva lipsa unei slujnice, pentru câteva minute. Sunt destule care se învârt pe aici în seara asta. Începu s-o tragă înapoi spre debara. Haide acum, să ne distrăm puţin. O să te răsplătesc bine, nu te teme.

Concordia fu cuprinsă de indignare. Lăsă la o parte accentul umil de cameristă şi adoptă tonul ei de profesoară.

— Cum îndrăzniţi, domnule? se răsti ea. Acesta este modul în care îi trataţi pe cei a căror situaţie în viaţă nu e egală cu a dumneavoastră? Nu aveţi maniere? Bună creştere? Simţul decenţei?

Beţivul libidinos se opri şi o privi cu uimire, de parcă tocmai i se adresase un obiect, nu o persoană.

— Ce-i asta? spuse el, pe un ton indiferent.

— Ar trebui să vă fie ruşine. Nu aveţi nici un drept să profitaţi de femeile care sunt obligate să muncească pentru un trai decent. Ba, mai mult, un domn adevărat ar considera de datoria lui să protejeze astfel de femei.

Concordia încercă să profite de surprinderea lui ca să-şi elibereze braţul, dar mâna masivă o

strânse dureros. Rânjetul lui greţos se transformă într-o expresie de indignare ipocrită.

— Şi cine naiba crezi tu că eşti să adopţi tonul acela cu superiorii tăi? O scutură tare de braţ. Te învăţ eu care ţi-e locul. Să fiu al naibii dacă nu.

O trase tare, târând-o spre debara.

Pentru prima dată, Concordia simţi un val de teamă reală. Lucrurile îi scăpau de sub control. Sperând că mai erau şi alţi servitori prin apropiere, dispuşi să îi sară în ajutor, deschise gura să ţipe după cineva.

Beţivul îi puse o mână masivă pe gură.

— Taci din gură, altfel îţi va fi şi mai rău, pe cuvântul meu. Şi poţi uita şi de bacşiş.

Deschise uşa debaralei şi începu s-o tragă în întuneric. Palma lui îi acoperea şi gura, şi nasul, aşa că abia mai putea respira. Panica ei crescândă era dublată de furie.

Se întinse şi îl zgârie cu unghiile pe obraz.

El urlă de durere şi îi dădu drumul, ca să-şi ducă mâna la faţa rănită.

— Ce dracu’ mi-ai făcut, căţea proastă?

Concordia îşi puse ambele mâini pe pieptul lui şi îl împinse cu toată puterea.

Beţivul îşi pierdu echilibrul, se împletici înapoi şi căzu pe spate pe podeaua debaralei.

Concordia trânti uşa şi răsuci cheia în broască.

— Aici erai, spuse Ambrose pe coridor, de undeva din spatele ei. Te-am căutat peste tot.

„Fix asta lipsea”, se gândi ea, aranjându-şi ochelarii. Dacă Ambrose afla că aproape fusese agresată, avea s-o urce, fără îndoială, într-o trăsură şi s-o trimită acasă.

— Doar mă odihneam puţin, îl asigură ea, îndreptându-şi boneta şi şorţul. E foarte obositor să fii servitoarea doamnelor, să ştii.

Se auziră nişte bătăi furioase în uşa din spatele ei. O voce mânioasă, deşi înăbuşită, bubui prin scândurile de lemn.

— Dă-mi drumul de aici, căţea. Cum îndrăzneşti să-ţi tratezi superiorii cu lipsă de respect? Am eu grijă să fii dată afară, fără referinţe, chiar în seara asta. O să ajungi pe străzi mâine-dimineaţă…

Ambrose se uită la uşă.

— A fost vreo problemă? întrebă el pe un ton neutru.

— Nu, chiar deloc. Îi zâmbi larg. Nici uneia căreia să nu-i pot face faţă. De ce mă căutai?

Uşa din spatele ei se zgâlţâi sub o nouă serie de lovituri.

— Deschide uşa asta imediat.

— Dă-te la o parte, îi ceru Ambrose.

Concordia simţi cum o cuprinde din nou panica.

— Ambrose, nu trebuie să faci nimic

necugetat. Nu-ţi poţi permite să te iei la harţă cu un gentleman. O să ne punem planul în pericol.

— Ţine astea, zise şi îi aruncă în braţe sacoul şi mantaua.

— Ambrose, te rog, avem lucruri mai serioase la care să ne gândim în seara asta. Nu e timp să ne abatem atenţia de la ele.

— Va dura doar un moment.

Descuie uşa, o deschise şi intră.

— Era şi timpul, începu bărbatul furios. Amuţi cu ochii căscaţi când îl văzu pe Ambrose. Ce naiba se petrece aici? Ce crezi că…

Uşa se închise încet, lăsându-l singur cu Ambrose în debara.

Concordia auzi câteva cuvinte şoptite, urmate de câteva bufnituri neplăcute, înăbuşite. Tresări.

Uşa se deschise. Ambrose ieşi aranjându-şi peruca de lacheu. Concordia zări o siluetă ghemuită pe podeaua debaralei chiar înainte ca uşa să se închidă din nou.

— Bine, asta a fost tot, spuse Ambrose. Hai să mergem! Am pierdut şi-aşa destul timp.

— Sper că nu l-ai omorât, spuse Concordia neliniştită.

— Nu l-am omorât, răspunse Ambrose, conducând-o repede pe coridor.

— Nu a fost vina mea.

— Nu, a fost a mea, că ţi-am permis să participi la aventura din seara asta. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

— Haide, Ambrose, nu este deloc corect. Cred că m-am descurcat destul de bine în situaţia dată.

— Aşa e. Dar nu asta mă îngrijorează.

— Şi atunci ce te preocupă? întrebă ea pe un ton poruncitor.

— Faptul că s-a uitat îndeaproape la chipul tău şi te-ar putea descrie altcuiva.

— Nu e nevoie să-ţi faci griji cu privire la asta, îl asigură ea. Cu lumina slabă şi cu cantitatea de şampanie ingerată, ca să nu mai punem la socoteală ce i-ai făcut tu, nu cred că îşi va aminti mare lucru, dacă îşi va aminti ceva, despre ce s-a întâmplat în seara asta. Sunt sigură că nu va fi în stare să mă descrie. În plus, nimeni nu-şi aminteşte o slujnică.

— Vom dezbate subiectul ăsta mai târziu. Acum nu avem timp de pierdut.

Ambrose se mişca aşa repede, că ea era nevoită să alerge ca să ţină pasul cu el.

— Cum m-ai găsit?

— Una dintre servitoarele din sala de toaletă a spus că te-a văzut dispărând pe coridorul acesta.

Merseră de-a lungul unui balcon care dădea înspre sala de bal. Concordia auzi râsete

nervoase şi nesincere, precum şi voci apatice implicate în conversaţii efectuate sub influenţa băuturii. Privi în jos spre scena strălucitoare. Candelabrele făceau rochiile pline de podoabe ale doamnelor să sclipească şi pe domni să arate foarte elegant în smochingurile negre şi cămăşile albe. Era o frântură din cu totul altă lume, constată ea. O lume fără valoare, într-adevăr.

— Îmi pare rău că nu ai reuşit să te bucuri de basmul tău, şopti Ambrose.

— Sunt destul de sigură că nimic din ce se petrece acolo jos în sala de bal nu e nici pe jumătate la fel de interesant ca aventura pe care o experimentăm noi. Meseria ta e una plină de surprize, Ambrose.

El păru uimit. Apoi îi zâmbi slab.

— Rareori e plictisitoare.

— De ce ne grăbim aşa? întrebă ea. Ce s-a întâmplat? L-ai remarcat pe Trimley?

— Da. A sosit cu doamna Huxton şi a stat în preajma ei toată seara.

— Excelent! Dar de ce ai venit să mă cauţi? Credeam că planul tău era să-l supraveghezi pe el.

— Era. Dar, cu puţin timp în urmă, unul dintre lachei i-a înmânat un bilet. Nu ştiu ce scria în el, dar părea să-l preocupe foarte tare pe Trimley. A inventat o scuză pentru doamna

Hoxton şi ceilalţi şi a ieşit foarte discret din sala de bal. L-am urmărit şi l-am auzit poruncind să i se aducă pălăria, haina şi o birjă.

— Pleacă?

— Da. Dar, cu puţin noroc, îi va lua ceva timp să găsească o trăsură. Strada e plină ochi de echipaje din cauza mulţimii de la bal.

— Mă întreb de ce nu a cerut trăsura doamnei Hoxton.

— Bănuiesc că din cauză că nu voia ca vizitiul să afle unde se duce, spuse Ambrose pe un ton satisfăcut.

Concordia simţi o încântare crescândă.

— Crezi că se duce la vreo întâlnire clandestină?

— Da. Părea foarte grăbit când şi-a prezentat scuzele şi a ieşit din sală.

— Ce vom face?

— Intenţia mea era să te las aici în timp ce îl urmăream. Ceva din biletul ăla i-a captat categoric atenţia. Vreau să văd unde se duce.

— Vreau să vin cu tine, spuse ea repede.

— Stai liniştită, cu siguranţă vii cu mine, spuse el pe un ton sumbru. După nefericitul episod din debara, nu îmi asum eu riscul să te las aici singură.

— Haide, Ambrose, eu cred că iei prea în serios acel mic incident.

— *Mic incident?* Bărbatul acela a încercat să

te violeze.

— Nu e prima oară când am fost nevoită să fac faţă unor astfel de incidente. Pe parcursul carierei mele de profesoară pentru fete tinere, am fost obligată să pun la respect o mulţime de rude de sex masculin de-ale lor. Ai fi uimit să afli câţi aşa-zişi domni nu ar ezita să profite de o femeie pe care o consideră singură şi fără ajutor.

El o privi şi zâmbi de admiraţie reţinută.

— Cu siguranţă ai dus o viaţă aventuroasă, domnişoară Glade.

— La fel şi dumneata, domnule Wells.

O luară pe după colţ şi ajunseră într-o zonă plină cu lachei care cărau platouri grele de argint dinspre şi înspre mesele cu aperitive.

Când ajunseră în bucătăriile încinse şi învăluite în fum, o bucătăreasă se uită urât la ei.

— Şi voi doi unde credeţi că vă duceţi? zbieră ea, ştergându-şi cu şorţul sudoarea de pe obraji. E treabă de făcut aici.

— Ne întoarcem imediat, o asigură Ambrose. Betsy are nevoie de aer proaspăt.

— Ei, nu mai spune? Păi, poate să ia cât aer proaspăt are nevoie după ce pleacă acasă toţi oaspeţii. Bucătăreasa se uită la mantaua şi la pelerina pe care le ducea Concordia. De unde ai alea? Te-ai servit din lucrurile oaspeţilor? De asta vă grăbiţi aşa?

În bucătărie răsună o bubuitură înfiorătoare de argintărie trântită şi porţelan spart. Toată lumea, inclusiv bucătăreasa enervată, se întoarse să se uite la nefericitul lacheu care scăpase tava.

— Uite ce-ai făcut, tâmpitule, ţipă patiserul. A durat ore întregi să fac plăcintele alea cu homar. Doamna o să fie furioasă când o să afle câtă mâncare ai irosit în seara asta. O să fii pus pe liber fără referinţe, fac pariu.

— Haide, îi şopti Ambrose Concordiei, trăgând-o rapid spre uşă.

O porniră spre grădini. Ambrose opri doar ca să-şi arunce în spatele unui tufiş peruca albă, pălăria şi jacheta de lacheu cu fireturi.

— Dă-mi mantaua, spuse el. Pune-ţi pelerina. Nu vreau să remarce nimeni un lacheu şi o cameristă urcându-se într-o birjă aşa aproape de casă. Se uită scurt la ea, apoi se întinse ca să-i dea jos boneta albă de pe cap. Servitorii nu merg cu birjele.

— Nici doamnele respectabile nu merg cu birjele, îi reaminti ea. Cel puţin nu cu alţi bărbaţi în afară de soţii lor. Ele circulă doar cu trăsurile sau cu diligenţele. Fără îndoială că vizitiul va presupune că sunt o uşuratică dacă mă urc într-o birjă cu tine.

— Asta e, n-ai ce face. Se întoarse şi o conduse printr-un labirint de tufişuri. Ţine-ţi

gluga pelerinei pe cap, ca să-ţi ascunzi faţa. Stai aproape de mine.

Merseră prin grădină către gardul din spate, pe unde intraseră cu două ore în urmă. Concordia nu văzu scara până nu se împiedică de ea.

— Ai grijă, spuse Ambrose, prinzând-o. Se aplecă, ridică scara şi o sprijini de zidul din cărămidă. Urc eu primul de data asta.

Ea îl urmă, chinuindu-se cu faldurile pelerinei şi ale fustelor, conştientă de nerăbdarea lui. Un moment mai târziu, erau amândoi pe pavajul de pe partea cealaltă a zidului.

— Pe aici! Ambrose o prinse de încheietura mâinii şi porni spre stradă. Repede. Nu vreau să-l pierd pe Trimley.

— Dar scara?

— Las-o! Nu mai avem nevoie de ea.

Strada din faţa conacului Gresham era plină de trăsuri private. Un pic mai încolo, aliniate într-un şir ordonat de-a lungul parcului din centrul pieţei, Concordia văzu luminile câtorva birje.

Auzi un fluierat familiar. Unul dintre lachei chema o birjă. Ca răspuns, prima trăsură din şir porni spre partea din faţă a casei.

— Aceea e a lui Trimley, spuse Ambrose. Coboară treptele acum.

O conduse repede prin întuneric către şirul de trăsuri care aşteptau şi alese birja de la capătul şirului. Vizitiul, aşezat pe capră, îi aruncă o privire fugară Concordiei, dar nu arătă nici un interes când ea şi Ambrose urcară treptele înguste şi se aşezară în birja deschisă în faţă.

Odată aşezată, Concordia îşi dădu seama de ce înalta societate nu era de acord ca femeile să călătorească în birje. Micul vehicul cu două roţi avea un aer foarte îndrăzneţ. Pe singura banchetă abia se puteau înghesui doi oameni. Spaţiul strâmt părea foarte intim.

Ambrose vorbi cu vizitiul prin ferestruică.

— Urmăreşte birja care tocmai pleacă din faţa casei, dar fără să te vadă vizitiul.

Împinse nişte bancnote prin deschizătură.

— Da, domnule. Vizitiul băgă banii în buzunar. Nu va fi nici o problemă la ora asta târzie.

Trăsura hurui şi se urni.

Concordia fu uimită de viteza şi de uşurinţa cu care părea să se manevreze birja.

— Ce mod minunat de a călători! Poţi vedea totul din locul în care stai. Şi uită-te cât de repede mergem. Foarte eficient. Nu văd nici un motiv pentru care doamnele bine-crescute să nu umble cu birja.

Ambrose nu-şi luă privirea de la trăsura în

care călătorea Trimley.

— O să le predai ideea asta tinerelor de la şcoala ta de fete?

— Da, cred că da.

Chiar atunci trecură pe sub un felinar stradal. În lumina slabă, Concordia văzu zâmbetul de pe chipul lui Ambrose.

— Ţi se par amuzante planurile mele de a înfiinţa o şcoală de fete? întrebă ea încet.

— Nu, Concordia. Mi se par extraordinar de îndrăzneţe şi demne de admiraţie în toate privinţele.

— Oh.

Nu ştia ce să răspundă la una ca asta. Nimeni nu o mai încurajase cu privire la visurile ei de când îi muriseră părinţii. Îi dădea o senzaţie de mulţumire.

Urmăriră trăsura lui Trimley printr-un labirint de străzi aglomerate. În cele din urmă, celălalt vehicul coti după un colţ.

— La naiba, şopti Ambrose. Deci aici se duce.

Concordia simţi energia periculoasă care curgea prin el.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Se duce spre Băile Doncaster, spuse el.

— Dar este trecut de miezul nopţii, remarcă ea. Băile sunt sigur închise pentru public la ora asta.

— Da. Şi asta face destinaţia lui Trimley cu atât mai interesantă. Un pic mai târziu, Ambrose îi spuse vizitiului: Opreşte aici, te rog.

— Da, domnule.

Birja se opri. Concordia se uită la Ambrose.

— Ce plănuieşti să faci?

— E clar că Trimley se duce la băi. Ambrose îşi scoase pălăria şi îşi ridică gulerul mantalei. Bănuiala mea e că cineva, posibil Larkin, a aranjat o întâlnire cu el aici. O să-l urmăresc să văd ce pot afla.

Concordia privi în jur, pe strada întunecoasă. Ceaţa începea deja să învăluie felinarele cu gaz. Se cutremură.

— Cred că mai bine vin cu tine, spuse ea.

— Imposibil. Rămâi aici cu vizitiul până mă întorc.

Răspunsul era sec şi categoric. Îl cunoştea îndeajuns de bine cât să ştie că nu avea sens să îl contrazică. Erau momente când putea să o facă şi momente când nu. Acum nu.

— Nu-mi place asta, Ambrose. Promite-mi că o să fii foarte, foarte atent.

El se ridicase deja, pregătindu-se să coboare, dar se opri să se aplece şi s-o sărute o dată, foarte scurt şi foarte apăsat, pe gură.

— Dacă nu mă întorc în cincisprezece minute sau dacă te nelinişteşte ceva, spune-i vizitiului să te ducă în piaţa Ransomheath la

numărul şapte. Întreabă de Felix Denver. Înţelegi?

— Cine e Felix Denver?

— O cunoştinţă veche, răspunse el. Spune-i ce s-a întâmplat. El vă va ajuta pe tine şi pe fete. Mă înţelegi, Concordia?

— Da. Dar, Ambrose...

El coborâse deja.

— Să nu laşi pe nimeni să se apropie de doamnă cât lipsesc eu, îi ordonă el vizitiului. M-am făcut înţeles? Pleacă imediat dacă se apropie cineva. Doamna îţi va da o adresă în cazul în care eu întârzii.

— Da, domnule. Vizitiul asigură hăţurile. Nu vă faceţi griji cu privire la doamnă. O păzesc eu. Ştiu cartierul ăsta. E destul de sigur.

— Mulţumesc, spuse Ambrose.

Se îndepărtă cu repeziciune.

Concordia îl privi până când se făcu nevăzut în întuneric şi-n ceaţă.

capitolul 33

Ambrose rămase în intrarea întunecoasă a unei clădiri de vizavi de Băile Doncaster şi îl privi pe Trimley descuind uşa principală de la intrarea domnilor.

„Ce interesant că are cheie de la băi”, se gândi Ambrose. Oare era afacerea lui Trimley,

fie şi parţial? Sau era în relaţii bune cu proprietarul? Era, de asemenea, posibil să fi furat cheia, dar maniera familiară în care Trimley o folosea sugera faptul că nu era prima oară când intra în clădire după orele de program.

Cu puţin timp în urmă, Trimley îşi abandonase propria birjă la o stradă distanţă. Era clar că nu dorea ca vizitiul să vadă adresa exactă a destinaţiei sale.

„Un bărbat foarte grijuliu”, conchise Ambrose. Dar, la urma urmei, un domn care complota cu un lord al crimei trebuia să fie precaut.

În cele câteva secunde în care uşile stătură deschise, Ambrose văzu o dâră slabă de lumină. Probabil că lampa fusese aprinsă fie de un îngrijitor, fie de cineva care ajunsese acolo înaintea lui Trimley. Poate Larkin.

Uşa se închise repede în spatele lui Trimley.

Ambrose aşteptă câteva minute, permiţându-i urmăritului să înceapă afacerile pentru care venise, apoi traversă strada şi descoperi că Trimley lăsase uşa descuiată. Asta dădea de înţeles că nu intenţiona să zăbovească prea mult.

Ambrose deschise încet uşa. Zona de primire era întunecată. Lumina slabă pe care o remarcase mai devreme venea dinspre o uşă pe

jumătate închisă care dădea spre altă încăpere.

Avansă în hol, închise uşa fără zgomot în spatele lui şi traversă încăpere către cealaltă uşă.

Mai venise odată aici în calitate de client, la începutul investigaţiei privind moartea lui Nellie Taylor, astfel că interiorul băilor îi era familiar. Stabilimentul fusese gândit de un arhitect căruia îi plăcea stilul sumbru, gotic. Tavanele înalte şi arcuite şi intrările adânci lăsau mult spaţiu pentru umbre.

Împinse uşa vestiarului şi studie şirul de cabine mascate cu perdele. Un singur felinar de perete dădea suficientă lumină cât să vadă teancul mare de prosoape albe de pe masă.

Trimley nu se zărea pe nicăieri, dar Ambrose auzea paşii rapizi răsunând pe gresie undeva în interiorul băilor. Un domn care înainta cu rapiditate în pantofi de seară, decise el.

Traversă vestiarul şi ieşi în prima saună. Încălzirea fusese închisă cu ore în urmă, atunci când se închiseseră băile, la finalul programului, dar încă mai persista o urmă de căldură. Un felinar de perete cu un glob din sticlă mată arunca o lumină chioară pe dalele albe.

Strecurându-se printre băncile şi scaunele pe care vizitatorii le foloseau în timpul zilei, ajunse la altă uşă şi o întredeschise.

Lampa cu gaz din încăperea aceasta fusese

dată la minimum, dar putea distinge forma întunecată a piscinei mari şi pătrate din centrul spaţiului.

Undeva în întuneric se auzea apa picurând.

Porni către ieşirea din partea cea mai îndepărtată a camerei.

La jumătatea drumului, văzu o formă întunecată plutind chiar la suprafaţa apei din piscina rece.

La prima vedere, părea să fie pelerina unui domn, aruncată cu neglijenţă în apă, dar apoi văzu mâinile palide şi lipsite de viaţă care ieşeau din manşetele hainei.

Ochii morţi şi goi ai bărbatului se holbau la el din adâncuri, acuzatori.

Alexander Larkin.

În încăperea alăturată se trânti o uşă. Explozia bruscă de sunet sparse liniştea stranie. Pe gresie bubuiră paşi înnebuniţi.

Nu erau aceiaşi paşi pe care îi auzise mai devreme, îşi dădu Ambrose seama. Dar cu siguranţă era cineva care voia să scape cât mai grabnic de acolo.

Intră în încăperea cu piscina cu apă caldă şi văzu silueta unui bărbat înconjurând bazinul şi gonind spre intrarea înaltă şi arcuită dinspre coridorul întunecat.

Ambrose începu să alerge. Se apropia de el, când bărbatul panicat se opri brusc în uşă şi

ridică mâinile.

— Nu trageţi. Începu să se tragă îndărăt. Vă rog, nu, n-o să spun nimănui, jur.

Ambrose se opri şi se ascunse în umbrele cabinelor cu perdele din dreapta lui. Îl vedea mai bine pe bărbatul pe care îl urmărise. Era slab şi cocoşat de vârstă şi de o viaţă întreagă de muncă grea. Boneta şi şorţul impermeabil îl identificau ca fiind un îngrijitor.

Ambrose îl recunoscu. Bărbatul era cunoscut la băi ca Bătrânul Henry.

— Mă tem că eşti tare ghinionist de s-a întâmplat să te afli în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, spuse Trimley dinspre ieşirea arcuită. Chiar nu pot risca să spui poliţiei că m-ai văzut în locul unde a murit Larkin, nu crezi?

Făcu vreo câţiva paşi spre Bătrânul Henry. Lumina lămpii de la intrare licări pe revolverul din mână.

Trimley ridică arma.

— Vă rog nu mă ucideţi, domnule, imploră Henry.

Ambrose se mişcă intenţionat, scoţând un zgomot delicat.

Trimley înţepeni şi se întoarse repede, cercetând umbrele.

— Cine-i acolo? întrebă el poruncitor. Arată-te!

— Dă-i drumul îngrijitorului, Trimley, spuse Ambrose, aflat la adăpostul întunericului. N-are nimic de-a face cu asta.

— Tu eşti, nu-i aşa? Trimley se uită cu atenţie în direcţia cabinelor cu perdele. Tu eşti cel care a luat fetele de la castel. Te-ai decis în sfârşit să faci afaceri cu noi? Îţi vom face o ofertă frumuşică pentru fete. O să vrem şi profesoara, desigur. Nu putem s-o lăsăm în viaţă. Ştie prea multe.

— Dă drumul îngrijitorului, şi apoi putem discuta pe tema asta.

— Ce contează aşa mult îngrijitorul ăsta afurisit pentru tine? întrebă Trimley. Ştie ceva important?

Pentru un bărbat ca Trimley, ceilalţi oameni aveau valoare doar dacă serveau scopului său. Banii şi puterea erau cei mai importanţi factori motivaţionali pentru el.

— Fii convins de asta, spuse Ambrose cu subînţeles. E mai important decât îţi poţi imagina.

Trimley aruncă iute o privire încruntată înspre îngrijitor şi-l văzu că tremura.

— Îmi vine greu să cred asta.

Ambrose îşi aminti de felinarele care fuseseră aprinse peste tot şi se gândi să mizeze pe logica situaţiei.

— Larkin nu ţi-a spus niciodată despre

îngrijitor, nu? continuă el.

— Despre ce vorbeşti?

— Foloseşte-ţi capul, Trimley. De ce crezi că Larkin a avut încredere în el să-l lase să vină aici în seara asta, să aprindă lămpile?

— E doar un servitor. E treaba lui să aprindă lămpile.

— Nu-l ştiai prea bine pe Larkin, nu? Erau foarte puţini oameni pe planetă în care avea pe deplin încredere. Evident, nu erai unul dintre ei.

— Nu e adevărat. Trimley părea jignit. Mă considera partenerul său. Avea încredere în mine.

— Partener. Ambrose râse fără umor. Şi, cu toate astea, nu ţi-a dezvăluit motivul pentru care îngrijitorul se află aici în seara asta.

— Ce naiba vrei să spui?

— Larkin şi îngrijitorul erau cunoştinţe vechi, răspunse Ambrose, inventând totul cu lejeritatea învăţată de la tatăl şi de la bunicul lui. „Aruncă acolo câteva detalii, băiete, şi o să înghită toată povestea sfruntată.” Au crescut la periferie împreună. Bărbatul ăsta i-a salvat viaţa lui Larkin cândva, cu mult timp în urmă. Larkin n-a uitat favoarea asta.

Bătrânul Henry scânci, dar păru să înţeleagă ce se întâmpla. Nu-l contrazise pe bărbatul care tocmai afirmase despre el că fusese mult timp asociatul unui infractor cunoscut.

— De unde ştii toate astea? întrebă Trimley răstit.

— Îl urmăresc pe Trimley de foarte multă vreme, spuse Ambrose. Ai putea spune că l-am studiat cu atenţie.

— Fir-ar să fie! izbucni Trimley. Mi-a spus el că cineva e pornit să-i preia imperiul, dar credeam că e pur şi simplu paranoic.

Ambrose nu spuse nimic. Apa picura uşor pe gresie undeva în întuneric, scoţând un sunet straniu.

— Arată-te, îi ordonă Trimley. Vorbeşti ca un gentleman. Nu văd de ce n-am putea face afaceri. După cum vezi, am nevoie de un partener nou.

Ambrose avansă şi se opri în dreptul unui suport pe care erau două carafe mari, goale, de genul celor folosite de îngrijitorii care spălau părul clienţilor. Se poziţionă cu felinarul în spate pentru ca faţa să îi rămână ascunsă. Piscina îl separa de ceilalţi doi bărbaţi.

De la distanţa şi în lumina aia slabă, era destul de improbabil ca Trimley să-şi folosească eficient revolverul împotriva lui, dar îngrijitorul se afla în continuare în pericol.

— Ce propui? întrebă Ambrose încet.

— Opreşte-te acolo. Trimley părea mai calm. Era limpede că se simţea mai stăpân pe sine acum, că putea să vadă silueta lui Ambrose.

Ridică mâinile să văd dacă nu eşti înarmat.

— Nu sunt înarmat. Ambrose îşi ridică palmele. Dar ţine minte că, dacă mă omori, o să ai o problemă şi mai mare decât dacă omori îngrijitorul.

— Ce vrei să spui?

— E adevărat că îl urmăream pe Larkin. Dar altcineva strânge laţul în jurul tău, Trimley. Eu sunt singurul care îţi poate spune numele inspectorului de poliţie care a tras concluzia că tu şi Larkin eraţi parteneri.

— Minţi. Nimeni nu ştie de mine. *Nimeni*. Sunt un gentleman, lua-te-ar naiba, nu un membru al unei găşti criminale. De ce m-ar lua la ochi un inspector de poliţie?

— Am veşti pentru tine, Trimley. Poliţia mai suspectează şi membri ai claselor superioare, dar e mai dificil să aresteze pe cineva în cercurile acelea. Au nevoie de foarte multe dovezi. Dar fii sigur că, în ceea ce te priveşte, inspectorul mai are puţin şi va strânge suficient de multe dovezi împotriva ta.

— De unde ştii toate astea?

— Nu e evident? Eu sunt cel pe care l-a plătit să obţină toate dovezile de care are nevoie.

Trimley rămase perplex.

— Imposibil. Minţi.

— Nu e nevoie să fii excesiv de îngrijorat. Eu sunt, în fond, un om de afaceri. Din punctul meu

de vedere, dreptatea e o marfă care poate fi cumpărată şi vândută, la fel cum sunt şi cele patru fete pe care le-aţi răpit tu şi Larkin.

— Eşti dispus să-mi spui numele inspectorului?

Trimley părea să aibă îndoieli.

— O să-ţi vând numele dacă o să cădem de acord asupra preţului, răspunse Ambrose. Şi, pentru o taxă suplimentară, negociabilă, voi face să dispară şi dovezile pe care le-am adunat până acum.

capitolul 34

Ambrose ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Concordia începu să tremure şi îşi strânse pelerina mai tare în jurul ei. Ceva mersese prost. Era sigură de asta, mai sigură decât fusese de orice în toată viaţa ei.

Sări în picioare şi coborî din birjă.

— Hei, unde pleci? strigă vizitiul. Se uită la ea, alarmat. Trebuie să am grijă de tine pentru domnul ăla.

— Cred că este în mare pericol, undeva în interiorul Băilor Doncaster. Am sentimentul că cineva încearcă să-l omoare. Trebuie să merg la el. Vrei să mă ajuţi, te rog?

— Să-l omoare? Speriat de cuvântul acela, vizitiul desfăcu repede hăţurile. N-a spus nimeni

nimic despre asemenea necazuri.

— Stai, te rog, am nevoie de ajutorul tău.

— Plata a fost frumuşică, dar nu destul cât să mă implic într-o crimă.

Vizitiul smuci hăţurile. Calul ţâşni înainte.

— Vrei măcar să cauţi un poliţist şi să-l trimiţi la Băile Doncaster? îl imploră Concordia.

Vizitiul nu răspunse. Era prea ocupat să-şi folosească biciul ca să îndemne calul la galop.

În câteva secunde, Concordia se trezi singură pe stradă.

Alergă către intrarea în clădire, cu pelerina învolburându-i-se în urma ei.

capitolul 35

— Tu eşti omul de afaceri care i-a făcut o vizită vacii ăleia ariviste şi proaste de Rowena Hoxton, nu? spuse Trimley. Cine era femeia care te-a însoţit? Cea care a spus că vrea să înfiinţeze o şcoală caritabilă?

— Nu e importantă, spuse Ambrose. O actriţă pe care am angajat-o ca să joace rolul.

— Căţeaua aia idioată de Hoxton te-a pus pe urmele mele, nu? Vocea lui Trimley era plină de dezgust. Aşa ai aflat numele meu. Ai fost la bal în seara asta. M-ai urmărit când am venit aici.

— Poate, încuviinţă Ambrose.

— Am fost cât pe ce să pun mâna pe tine

seara trecută când te-ai dus la birourile lui Cuthbert, să ştii.

— Oamenii tăi n-au fost foarte eficienţi.

— Nu erau oamenii *mei*. Trimley pufni. Erau ai lui Larkin. Când Cuthbert a încercat să-mi vândă informaţii despre un anumit domn Dalrymple care îl căutase să întrebe de o fată pe nume Hannah Radburn, am înţeles imediat ce se întâmplase.

— Ai fost de acord să cumperi informaţia de la Cuthbert, apoi l-ai pus să îmi trimită mesajul de la club. Când Cuthbert nu ţi-a mai fost de folos, i-ai cerut lui Larkin să aranjeze să fie omorât.

— Planul era să te urmăresc când plecai de la biroul lui. Voiam să ştiu cine eşti şi unde ai ascuns fetele. Dar lucrurile au mers prost.

— La fel cum au mers şi la castel, comentă Ambrose. Apropo, tu ai fost cel care a ordonat asasinarea îngrijitoarei Nellie Taylor? Sau Larkin a dat ordinul?

— Aşa o chema? întrebă Trimley fără prea mult interes.

— Da.

— De fapt, n-am avut nimic de-a face cu moartea ei. Era una dintre târfuliţele de la băile turceşti ale lui Larkin. Îi făcea mare plăcere să tăvălească îngrijitoarele de aici. Nellie Taylor era una dintre preferatele lui în acel moment,

dacă nu mă înşel. Bănuiesc că a aflat mai multe decât trebuia despre afacerile lui.

— Aşa că a scăpat de ea?

— Evident. Trimley ridică vocea. Las-o pe Taylor! Nu era importantă. Hai mai bine să discutăm despre afacerile noastre. Cum se numeşte inspectorul care mă urmăreşte?

— Serios acum, chiar crezi că o să-ţi dau informaţia asta cât timp eşti cu arma în mână? Nu sunt înarmat. Nu ai de ce să te temi de mine. Lasă arma jos, şi discutăm despre asta ca doi gentlemeni.

— Nu te văd foarte bine. Ieşi în lumină.

Ambrose se îndepărtă puţin de micul cerc de lumină al celui mai apropiat felinar de perete şi se apropie de carafe.

— Nu-mi vezi mâinile goale? întrebă el, ridicându-le cu palmele în sus.

Trimley se uită cu atenţie în direcţia lui şi păru, în sfârşit, mulţumit.

— Foarte bine, atunci, care e preţul tău pentru fete? Ai face bine să stabileşti unul rezonabil, altfel…

Se întrerupse brusc când, de pe coridorul din spatele lui, răsună un sunet slab.

— Ce e asta? mârâi el, redevenind agitat. Cine-i acolo?

„La naiba”, se gândi Ambrose. Stoner ar fi fost mândru de el. Strategia de negociere

funcţionase chiar bine. Dar, aşa cum spuneau adesea tatăl şi bunicul lui, un bărbat inteligent e mereu pregătit pentru schimbările bruşte de noroc.

— Se pare că avem un vizitator, spuse Ambrose.

Profită de faptul că Trimley fusese distras şi ridică una din carafele grele de apă.

— Unul dintre oamenii tăi? întrebă Trimley pe un ton autoritar. Capul i se mişca înainte şi înapoi între coridorul întunecat şi Ambrose.

— Cu siguranţă nu e unul dintre oamenii mei, spuse Ambrose, ţinând carafa în întuneric pe lângă piciorul lui drept. Poate unul de-al lui Larkin.

Huruitul se auzea tot mai tare. Trimley se întoarse spre îngrijitorul care tremura.

— Recunoşti sunetul?

— Mă iertaţi, domnule, spuse Bătrânul Henry cu voce ezitantă. Cred că e unul dintre cărucioarele cu lenjerie. Le folosim ca să mutăm cearşafurile şi prosoapele în interiorul băilor.

— La naiba şi iar la naiba! Mai e un îngrijitor aici în seara asta?

— Nu, domnule. Eu sunt singurul, răspunse bărbatul. Cel puţin, aşa credeam.

Un cărucior pe care era un munte de prosoape apăru la intrarea pe coridor. Teancul era atât de înalt şi de lat, că era imposibil să

vezi cine se afla de partea cealaltă.

— Stai, ordonă Trimley.

Ambrose îşi dădu seama că nu avea timp să înconjoare piscina. Trebuia să arunce carafa peste apă.

În momentul acela, căruciorul ţâşni brusc înainte, prinzând viteză. Persoana care îl împingea tocmai îi dăduse un brânci zdravăn.

— Lua-te-ar naiba, strigă Trimley, foarte agitat deja.

Descărcă arma în direcţia căruciorului.

Ambrose azvârli carafa, dar Trimley se afla deja în mişcare, împleticindu-se într-o parte în efortul de a evita să fie doborât de căruciorul cu prosoape.

Carafa îl lovi în umăr în loc să-l nimerească în cap, aşa cum intenţionase Ambrose.

Trimley urlă, dar nu căzu la pământ. În schimb, scăpă revolverul din mână. Acesta zornăi pe gresie.

Trimley se împiedică şi apoi se răsuci, încercând înnebunit să găsească pistolul.

Ambrose o luă la fugă, înconjurând piscina. Putea vedea revolverul pe podea, foarte aproape de marginea apei.

— Ia-i arma, strigă el la îngrijitorul nedumerit.

Bătrânul Henry îşi veni în fire şi se întoarse să caute pistolul în întuneric.

— Nu-l văd. Unde e?

N-avea sens să strige instrucţiuni pentru găsirea afurisitului de pistol, căci Trimley le putea urma, şi chiar mai bine decât Bătrânul Henry.

Mai avea câţiva paşi de făcut şi punea mâna pe Trimley.

— Văd arma. Concordia alergă de pe coridor, cu pelerina fluturând în spatele ei. Se îndrepta direct spre marginea piscinei.

Trimley se răsuci pe călcâie, urmărind-o. Şi el văzuse, în sfârşit, pistolul.

„La dracu’”, se gândi Ambrose. Exact ce-i lipsea.

Concordia ajunse la pistol cu o fracţiune de secundă înaintea lui Trimley. Nici măcar nu încercă să-l ridice, pentru că ar fi fost o greşeală fatală. Ambrose ştia că Trimley i l-ar fi smuls din mână.

În schimb, se folosi de vârful pantofului ca să-i facă vânt în piscină.

— Ce crezi că faci, creatură proastă? ţipă Trimley.

Se aruncă furios şi o îmbrânci pe Concordia în piscină. Aceasta aterizã cu un pleoscăit şi împroşcă apă pe gresia dimprejur.

Trimley se întoarse şi goni către ieşirea spre coridor.

Concordia apăru la suprafaţă, icnind după

aer.

— Eşti bine? întrebă Ambrose, încetinind puţin.

— Da. Scuipă, tuşind şi reuşi să se echilibreze în apă. Sunt bine. Du-te. Nu-ţi face griji în privinţa mea.

Luându-i vorbele de bune, dădu buzna pe coridorul întunecos. Trimley dispăruse deja, dar Ambrose îi putea auzi paşii bubuind pe coridor.

Era întuneric în secţiunea aceea a băilor, dar Trimley alerga cu încrederea unui om care cunoştea bine clădirea.

La capătul holului, Trimley trase cu forţă de o uşă şi dispăru.

Ambrose venea la câţiva paşi în urma lui. Descoperi o scară îngustă, în spirală. Trimley se îndrepta spre acoperiş.

Ambrose urcă treptele cu repeziciune, ascultând paşii apăsaţi ai lui Trimley pe scările superioare.

La capătul scării se deschise o uşă. Aerul umed al nopţii pătrunse înăuntru.

Ambrose ieşi de pe casa scării la timp ca să-l vadă pe Trimley păşind pe unul dintre parapetele de piatră care înconjurau acoperişul şi sărind pe acoperişul unei clădiri învecinate. Îl urmă repede, micşorând distanţa dintre ei.

Nu era de mirare că Felix nu reuşise să marcheze venirile şi plecările lui Larkin la şi de

la băi, căci acesta concepuse o rută secretă. Se întrebă dacă Larkin îşi dăduse seama că partenerul lui o descoperise.

Era clar că Trimley ajunsese la concluzia că nu putea scăpa cu fuga de urmăritor, aşa că se opri brusc, se aplecă şi luă ceva de jos. Se întoarse repede.

În lumina slabă a lunii, Ambrose vedea foarte bine bucata de ţeavă din mâna lui.

— Nu ştiu cine eşti, dar eşti o pacoste a dracului, spuse Trimley.

Se avântă, agitând ţeava într-un arc letal, urmărind să-l lovească pe Ambrose în cap.

Ambrose se trânti pe suprafaţa dură a acoperişului. Ţeava spintecă aerul la doar câţiva centimetri distanţă de capul lui.

Se ridică şi se îndreptă spre Trimley.

— *Nu, nu te apropia de mine*. Trimley se împletici în spate. Nu te apropia, lua-te-ar dracu'! Ridică ţeava pentru o nouă lovitură.

Ambrose se aplecă la stânga.

Trimley îşi modifică iar poziţia, ca să nu-l ajungă. Ambrose se strădui să-l lovească cu piciorul drept.

Trimley încercă să evite lovitura. Atinse cu partea din spate a piciorului marginea parapetului de piatră.

Se clătină, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe spate.

— Nu...

Ţipătul reverberă în noapte. Se sfârşi brusc şi şocant pe pavajul străzii de dedesubt.

capitolul 36

— Eşti sigură că ţi-e cald şi că eşti uscată? întrebă Ambrose de pe bancheta opusă a trăsurii.

— Da, mulţumesc, spuse Concordia politicoasă. Nu era prima dată când răspundea la întrebarea asta. Ţi-am zis, apa din piscină încă mai era caldă şi îngrijitorul a fost amabil să-mi aducă mai multe prosoape.

Bătrânul Henry îi recuperase şi ochelarii cu ajutorul unui cârlig lung.

Cu toate acestea, ştia că arăta destul de ciudat, învelită de la gât până la glezne în mantaua lui Ambrose. Însă haina groasă se dovedise utilă, pentru că îi permisese să se dea drept un domn în faţa vizitiului trăsurii.

Concordia nu ştia ce crezuse acesta despre prosopul mare înfăşurat în jurul părului ei ud. Cu siguranţă adăuga o notă interesantă ţinutei. Poate reuşea cu acest prilej să readucă la modă turbanul care fusese cândva popular în sălile de bal exclusiviste.

Pe Concordia nu o îngrijora propria ei sănătate. Era sigură că avea să supravieţuiască

saltului în piscină. Ambrose era cel care o preocupa. De când se întorsese de pe acoperiş, era într-o dispoziţie sumbră şi mohorâtă.

— I-ai salvat viaţa bătrânului aceluia amărât, spuse ea. Dacă n-ai fi ajuns la băi în clipa aia, Trimley l-ar fi împuşcat fără ezitare.

— Bătrânul Henry este cel care mi-a spus că Nellie menţionase o conversaţie cu Larkin în care era pomenit castelul Aldwick. El mi-a dat primul indiciu solid în cazul ăsta.

— Bătrânul Henry e alt fost client de-al tău?

— Da. Şi-a plătit datoria cu vârf şi îndesat.

Trăsura se opri. Concordia se uită pe fereastră şi văzu un şir de case elegante.

— Aici trebuie să fie piaţa Ransomheath, spuse ea. Doamne sfinte, ce casă frumoasă! Ştiam că oamenii care lucrează la Divizia de investigaţii criminale sunt plătiţi mai bine decât poliţiştii de pe stradă, dar nu mi-am dat seama că au suficiente venituri să-şi permită un asemenea lux.

Ambrose deschise portiera trăsurii.

— Felix n-a plătit pentru casa asta din salariul de inspector.

— S-a născut într-o familie bogată?

— Nu, dar a reuşit să câştige o mare parte din bani în altă carieră, înainte să se hotărască să devină detectiv. A investit bine. Coborî din vehicul. Aşteaptă aici. Mă întorc imediat.

Concordia rămase în întunericul trăsurii şi îl privi urcând treptele casei cu numărul şapte. După ce bătu de mai multe ori, uşa se deschise într-un final. Se văzu licărul unei lumânări. Ambrose vorbi câteva clipe cu o persoană pe care Concordia nu o putea vedea.

Uşa se închise. Ambrose coborî treptele şi urcă la loc în trăsură.

Uşa de la intrarea casei cu numărul şapte se deschise a doua oară. Pe trepte apăru un bărbat, care mergea cu pasul domol şi săltat. Când trecu pe sub felinarul stradal, Concordia văzu că avea o haină în mâini. Se grăbise să-şi pună pantalonii şi pantofii, dar încă se mai chinuia să-şi încheie cămaşa. Capetele cravatei îi fluturau în jurul gâtului.

— La Băile Doncaster, îi spuse el vizitiului înainte să se aburce în trăsura neluminată. Vehiculul porni în grabă.

— De ce naiba mă vizitezi mereu la două noaptea, Wells? mormăi el. Nu poţi învăţa şi tu să vii la o oră mai rezonabilă? O remarcă pe Concordia pe bancheta opusă. Ia uite, tu trebuie să fii profesoara.

Concordia nu-i putea distinge trăsăturile în întuneric, dar îi plăcu sunetul vocii sale.

— Da, eu sunt, spuse ea.

Ambrose se lăsă pe spate în întuneric.

— Concordia, dă-mi voie să ţi-l prezint pe

inspectorul Felix Denver. Felix, aceasta este domnişoara Glade.

— Bună seara, domnişoară Glade. Sau, mai bine zis, bună dimineaţa? Felix îşi legă cravata cu câteva mişcări precise. Nu te supăra, dar poţi să-mi spui ce ai pe cap? E ultima modă în materie de pălării de seară?

— E un prosop. Stânjenită, Concordia se întinse să-l atingă. Mi s-a udat părul.

— Într-adevăr, spuse Felix. Chiar nu remarcasem că plouă în seara asta.

— E o poveste cam lungă şi complicată. O să-l las pe domnul Wells să explice.

— O idee excelentă. Felix se întoarse uşor înspre Ambrose. Explică, Wells.

— Pe scurt, Larkin şi partenerul lui misterios din lumea bună sunt morţi, spuse Ambrose.

— *Amândoi?*

— Da. A ieşit la iveală că partenerul necunoscut era un bărbat pe nume Edward Trimley. Acesta se lipise de o văduvă bogată, doamna Hoxton. Era un aranjament cu avantaje pentru ambele părţi, cum se practică. El îi folosea banii şi relaţiile, ea avea un însoţitor elegant oricând avea nevoie de unul.

— Doamna Hoxton e binefăcătoarea Şcolii Caritabile Winslow pentru Fete, adăugă Concordia, dornică să ajute.

— Deci asta era legătura cu şcoala, spuse

Felix, părând căzut pe gânduri.

— Da, răspunse Ambrose. În seara asta, eu şi domnişoara Glade l-am urmărit pe Trimley de la un bal până la Băile Doncaster. Se pare că acolo s-a dus pentru a se întâlni cu Larkin. Se pare că au purtat o discuţie în contradictoriu. Când l-am urmărit eu pe Trimley în clădire, Larkin era mort. Corpul lui plutea într-una dintre piscine.

— Unde e corpul lui Trimley? întrebă Felix. Sau să nu întreb?

— E pe aleea din spatele băilor, spuse Ambrose pe tonul sec şi lipsit de emoţie pe care îl folosise de când se întorsese de pe acoperiş.

— Moartea lui Trimley a fost un accident, explică repede Concordia. Ambrose l-a fugărit până pe acoperiş. A avut loc o luptă, şi Trimley a căzut peste parapet.

Urmă o tăcere scurtă, încărcată. Nici unul din bărbaţi nu spuse nimic.

Concordia înţelese în acel moment că prăbuşirea lui Trimley nu fusese un simplu accident.

— Per total, un final curat la povestea asta, spuse Felix pe un ton neutru. Din nefericire, nu-mi rămâne nimeni de interogat, nu-i aşa? Tăcu. Asta dacă nu cumva există vreun martor sau doi?

— Singurul martor este îngrijitorul,

recunoscu Ambrose. Am discutat puţin cu el mai devreme, şi se pare că el nu a văzut crima. Era în altă parte a clădirii la acel moment.

— Trimley intenţiona să-l omoare pe îngrijitor ca să nu vorbească, spuse Concordia. Dacă Ambrose nu intervenea, bietul om ar fi mort acum.

— Cum a ajuns îngrijitorul să fie implicat? întrebă Felix.

— Ne-a spus că a primit un mesaj în care i se spunea să deschidă băile după program, răspunse Ambrose. Mai fusese şi altă dată chemat în acest scop. Se pare că Larkin avea obiceiul să folosească băile pentru întâlniri nocturne, secrete, cu asociaţii lui din clasele inferioare, exact aşa cum ai bănuit.

— Ştiam eu că se petrecea ceva la băile alea, spuse Felix.

— Larkin folosea o intrare secretă dinspre acoperiş. De asta tu şi oamenii tăi nu l-aţi văzut niciodată intrând sau ieşind de la băi. Evident, Trimley a descoperit cumva acea cale de acces. Bănuiesc că şi unii dintre îngrijitori ştiau despre ea, dar au fost destul de isteţi să-şi ţină gura, ca să-şi păstreze slujbele.

— Şi Nellie Taylor? întrebă Felix.

— Trimley a zis despre Nellie că era una dintre târfuliţele de la băi ale lui Larkin şi a sugerat că ea aflase mai multe decât considera

Larkin înţelept să se ştie despre planurile lui cu privire la Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora.

— Aşa că a omorât-o, trase Felix concluzia. Tăcu preţ de câteva secunde. Ticălosul, adăugă el, plin de patos.

— Da, încuviinţă Ambrose.

— Noi credem că doamna Jervis, femeia care conducea agenţia care a trimis profesoarele la castel, şi domnişoara Bartlett, prima institutoare, au fost omorâte din motive similare, spuse Concordia. Ele au tras concluzia că fetele erau primele dintr-un şir de mai multe tinere de familie bună pe care Larkin intenţiona să le transforme în prostituate de lux şi să le scoată la licitaţie. Nimic nu indică faptul că ar fi ştiut de implicarea lui Larkin sau a lui Trimley, dar ştiau cum să-l contacteze pe Cuthbert. Au făcut greşeala de a încerca să-l şantajeze.

— Desigur, Cuthbert l-a informat imediat pe Trimley de ameninţare, şi Larkin a aranjat să scape de cele două femei, spuse Ambrose. Ulterior, Trimley şi Larkin s-au descotorosit şi de Cuthbert. Trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru asta. S-au gândit că, dacă eu l-am găsit, îl poate găsi şi poliţia.

— Atât de multe omoruri, spuse Felix încet. Apropo, cum a fost omorât Larkin?

— Nu am scos corpul din piscină, spuse Ambrose, dar, din ce mi-am putut da seama, a

fost lovit în creştetul capului, a leşinat şi a fost lăsat să se înece. Dacă împrejurările şi identitatea victimei ar fi fost altele, ar fi putut fi considerat un alt accident la băi.

— Aşa cum s-a întâmplat în cazul surorii clientei tale, medită Felix.

— Întocmai.

— Ei bine, ce-i făcut e bun făcut, spuse Felix. Pe de altă parte, cred că aşa e mai bine. Mi-ar fi plăcut să-l interoghez pe Larkin, îndeosebi cu privire la afacerile lui. Dar, sincer să fiu, ar fi fost extrem de dificil să construiesc un caz de crimă în jurul celor doi bărbaţi. Nu exista nici o dovadă solidă împotriva lui Larkin, şi statutul social al lui Trimley mi-ar fi îngreunat misiunea de a-l aduce în faţa justiţiei.

— Cel mai nefericit aspect al acestei poveşti, adăugă Ambrose, e că nu va dura mult până când altcineva îi va lua locul lui Larkin.

— Aşa e mersul lucrurilor, încuviinţă Felix filosofic. Dar partea pozitivă e că asta îmi asigură mie traiul. Atât timp cât vor exista nelegiuiţi, va fi nevoie şi de poliţie. O studie pe Concordia în întuneric. Te pot întreba cum ai ajuns să te uzi până la piele, domnişoară Glade?

— Trimley m-a împins într-una din piscine, spuse ea.

— Când am ajuns la băi, Trimley a încercat să se folosească de bătrânul îngrijitor ca de un

ostatic, explică Ambrose. Eram în impas. Eu nu aveam o armă. Trimley avea.

— Înţeleg, spuse Felix.

— Concordia l-a distras pe Trimley împingând un cărucior cu prosoape înspre el. Au fost câteva momente de confuzie şi de haos, iar Trimley a împins-o pe Concordia în piscină.

— Ambrose e prea modest, spuse Concordia. De fapt, avea situaţia mai mult sau mai puţin sub control când am ajuns eu şi am încercat să-l salvez. Mă tem că i-am cam stricat planurile pentru seara asta. Dar, trebuie să recunosc, s-a adaptat destul de repede.

— Da, Ambrose s-a priceput mereu să se adapteze la schimbări. Felix părea amuzat. Talentul ăsta ne era de mare folos pe vremuri.

— Atunci să înţeleg că voi doi vă cunoaşteţi de multă vreme? întrebă Concordia, încercând să folosească un ton nonşalant.

Trăsura se opri în faţa Băilor Doncaster. Felix deschise portiera şi coborî pe trotuar. Se întoarse să se uite la Concordia. În lumina felinarului stradal, Concordia văzu că era un bărbat extraordinar de chipeş. Mai era, de asemenea, şi foarte amuzat.

— Nu ţi-a spus Ambrose, domnişoară Glade? Noi doi am fost parteneri de afaceri cândva. Ne-am descurcat bine împreună până când ne-a ieşit în cale John Stoner şi a insistat să ne

transforme în oameni cinstiţi.

— Stoner ne-a mai numit şi moştenitorii lui, spuse Ambrose. Aşa că scopul carierelor noastre anterioare era cam depăşit, ca să zic aşa. Ce rost mai are să fii hoţ dacă n-ai nevoie de bani? Am fost amândoi nevoiţi să ne căutăm alte meserii în care să ne folosim de talentele noastre speciale.

capitolul 37

— Eşti consultant pentru Scotland Yard? Concordia privi din trăsura întunecată cum Felix Denver traversează strada şi se îndreaptă spre uşa de la intrarea bărbaţilor a Băilor Doncaster.

— Uneori. Ambrose ciocăni în acoperişul trăsurii pentru a-i face semn vizitiului să plece. Drumul meu ca detectiv particular se încrucişează în mod frecvent cu al lui Felix. Aşa s-a întâmplat şi la începutul acestui caz. Când mi-am dat seama că moartea lui Nellie Taylor ar putea avea legătură cu Larkin, l-am informat imediat pe Felix.

— Când v-aţi cunoscut voi doi?

— La câteva zile după ce tatăl meu a fost ucis. Încercam amândoi să furăm nişte haine care fuseseră întinse la uscat într-o grădină. Ne-am certat pe marele premiu, o pereche foarte bună de pantaloni. În cele din urmă, ne-am

decis că ne-am descurca mai bine dacă am lucra împreună.

— Cum a ajuns Felix pe stradă?

— Părinţii lui au murit de friguri când el avea doisprezece ani. Când l-am cunoscut eu, era deja pe cont propriu de un an. Era un infractor înrăit, ca să fiu mai exact. Am învăţat multe de la el.

— Cum aţi ajuns voi să-l cunoaşteţi pe domnul Stoner?

— Ai putea spune că s-a întâmplat în vreme ce ne vedeam de treabă. Am pătruns în casa lui folosindu-ne de strategia noastră obişnuită. Felix stătea de pază. Eu am intrat. Stoner m-a prins.

— Cerule mare! Este de mirare că nu v-a dat pe mâna poliţiei.

— Stoner este un om neobişnuit din multe puncte de vedere.

— La fel ca tine şi ca Felix Denver. Tăcu o clipă. Când îţi vei informa clienta că bărbaţii responsabili pentru moartea surorii ei sunt amândoi morţi?

— Curând.

— Vestea asta îi va aduce, fără îndoială, linişte în suflet.

— Un pic, poate, spuse Ambrose. Dar eu cred că nu îi va aduce ceea ce caută. Dreptatea şi răzbunarea nu fac mare lucru. Îţi pot oferi un

soi de sprijin, dar foarte puţină consolare adevărată.

Concordia simţi că i se rupe inima auzindu-i răspunsul.

— Întotdeauna eşti aşa după finalizarea unui caz, Ambrose?

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Spune-mi dacă eşti mereu deprimat după ce ai găsit răspunsurile?

Pentru un moment, ea se temu că el nu avea să răspundă.

— Eşti o femeie foarte perspicace, Concordia, spuse el în cele din urmă. Cum ai ghicit?

— Îmi imaginez că te deprimi la finalul unui caz pentru că simţi în sufletul tău că rezultatul nu îi va consola pe clienţii tăi. Crezi că, într-un fel, i-ai dezamăgit.

— La urma urmei, nu le pot da ceea ce cred ei că vor obţine când fac afaceri cu mine, spuse el.

— Ambrose, nu-i adevărat. Se aplecă şi îi cuprinse una din mâini în palmele ei. Tu nu înţelegi ce anume vinzi de fapt. Nu le oferi clienţilor tăi dreptate sau răzbunare.

— De asta vin la mine.

— Poate că asta cred, dar dreptatea şi răzbunarea sunt lucruri oferite de lege, de poliţie şi de tribunale. Uneori instituţiile acestea

funcţionează cum trebuie. Alteori nu. În orice caz, nu au de-a face cu meseria ta.

Mâna lui se încleştă brusc pe una din mâinile ei.

— Dacă e aşa cum spui, atunci s-ar părea că am prea puţine de oferit clienţilor mei.

— Te înşeli. Tu le oferi ceva ce ei nu pot obţine nicăieri altundeva.

— Ce anume?

— Răspunsuri. Concordia îşi dădu seama că strânsoarea lui devenise mai fermă. Se ţinea de mâna ei de parcă ea ar fi putut să-l tragă la suprafaţă. Tu le oferi clienţilor tăi răspunsuri la unele dintre întrebările care nu-i lasă să doarmă noaptea. E un dar nepreţuit. Poate că adevărul nu le aduce acestor oameni dreptatea sau sentimentul răzbunării, dar pentru mulţi dintre ei e de o importanţă vitală.

În lumina unui felinar stradal, Concordia văzu că el scruta întunericul. Expresia lui era fermă şi înnegurată, la fel ca în prima seară în care îl văzuse la grajdurile de la castel.

După o vreme, se întoarse spre ea.

— Nu m-am gândit niciodată la cariera mea în modul în care ai descris-o tu acum, spuse el. Mă faci s-o văd în altă lumină. Mă faci să văd multe lucruri în mod diferit. Mă întreb cum reuşeşti aşa ceva.

— Probabil de vină e profesoara din mine.

Tu, domnule, te ocupi cu aflarea răspunsurilor. Eu, pe de altă parte, nu fac aşa ceva.

— Dar tu ce faci?

— Sarcina mea e să-mi învăţ elevii cum să pună întrebările corecte.

Câinii îi întâmpinară cu voioşie când Ambrose deschise uşa dinspre grădină a conacului. Primul lucru care o surprinse pe Concordia fu că înăuntru era neaşteptat de cald şi de luminos pentru ora aceea din noapte. „Focurile ar fi trebuit stinse cu ore în urmă”, se gândi ea.

— Iată-vă! Doamna Oates apăru din bucătărie cu o tavă cu ceai în mâini. Era timpul să ajungeţi acasă. Făcu ochii mari când o văzu pe Concordia. Ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat cu hainele dumitale, domnişoară Glade?

— E o poveste lungă şi cam complicată, spuse Concordia, mângâindu-l pe Dante.

— Iertaţi-mi curiozitatea, dar aveţi cumva un *prosop* pe cap?

— Mă tem că da.

— Domnişoara Glade a suferit un accident nefericit în seara asta, spuse Ambrose. Are nevoie de căldura focului şi de un halat.

— Desigur, domnule. E foarte confortabil în bibliotecă. Poate aştepta acolo până face

domnul Oates focul în dormitorul ei. Doamna Oates se grăbi pe coridor. Haideţi. Tocmai le duceam tuturor ceai.

— Fetele încă mai sunt treze? întrebă Concordia. Dar e aproape trei dimineaţa. Ar fi trebuit să meargă la culcare acum câteva ore.

— Toată lumea a vrut să vă aştepte.

Doamna Oates intră pe uşa bibliotecii. Din încăpere se auziră râsete vesele şi animate.

Ambrose o conduse pe Concordia înăuntru.

— Ţine-te tare. Am senzaţia că va mai dura ceva până vom merge la culcare.

— Nu înţeleg. Concordia intră repede în bibliotecă. Ce face toată lumea trează la ora asta? Fetele au nevoie de odihnă corespunzătoare. Ştii bine cât de strictă sunt în această privinţă.

Se opri brusc când le văzu pe Hannah, Phoebe, Edwina şi Theodora. Toate patru şedeau în jurul unei mesei. Fiecare ţinea câte o mână de cărţi de joc. În faţa fiecărei fete era un câte un fişic de monede.

Fetele nu erau singure la masă. Un bărbat elegant, cu părul argintiu, stătea alături de ele. Avea şi el un rând de cărţi între degetele lungi.

— Dumnezeule mare! spuse Concordia pe un ton scandalizat. Cumva jucaţi jocuri de noroc, domnişoarelor?

Chicotele încetară brusc. Fetele se holbară la

Concordia cu gurile căscate de şoc.

— O, nu, domnişoară Glade, spuse Phoebe repede. Făceam nişte experimente foarte interesante pentru a testa legile probabilităţii.

— Ce ciudat, comentă Concordia. Arată exact ca un joc de cărţi, cu mize cu tot.

— Domnişoară Glade, izbucni Edwina. Ce s-a întâmplat cu hainele tale?

Theodora se holbă la ea.

— A sedus-o din nou.

— Este distrusă, şopti Hannah. La fel ca Lucinda Rosewood.

Bărbatul zvelt, cu aspect distins, se ridică de la masa de joc cu o agilitate care nu îi trăda vârsta înaintată.

— În sfârşit v-aţi întors de la bal, văd. Se uită la haina şi la prosopul Concordiei, apoi îl privi pe Ambrose, care încă purta cămaşa şi pantalonii de lacheu. A fost un bal mascat cumva?

— Într-un fel. Ambrose se îndreptă foarte hotărât spre masa cu sticla de coniac. Concordia, dă-mi voie să ţi-l prezint pe John Stoner.

— Domnule Stoner. Concordia îşi aranjă ochelarii. Deci sunteţi în viaţă, totuşi, domnule. Trebuie să recunosc că e o surpriză foarte plăcută.

Stoner râse. Era un sunet bogat şi călduros, care încălzea biblioteca mai ceva ca focul din

cămin.

— Sper că nu eşti prea dezamăgită. Făcu o nouă plecăciune, de data asta deasupra mâinii Concordiei.

Strălucirea ştrengărească din ochii lui o făcu să zâmbească.

— Dimpotrivă, murmură ea. E o uşurare să ştiu că nu sunteţi îngropat în grădină.

— Nu încă, spuse Stoner pe un ton vesel. Vino să stai lângă foc. Arăţi de parcă ai avea nevoie de un pahar de coniac.

Concordia decise că trecuse prin prea multe în seara asta ca să-şi mai irosească energia pe o predică, fără îndoială inutilă, despre păcatele jocurilor de noroc.

— Ce idee minunată, spuse ea.

capitolul 38

Ceva mai târziu, Concordia stătea în faţa unui foc tihnit în dormitorul ei, echipată cu cămaşă de noapte, halat şi papuci de casă. Hannah şi Edwina erau ghemuite pe covor la picioarele ei. Phoebe se cocoţase pe un scaun. Theodora o pieptăna încet şi metodic pe Concordia, întinzând fiecare şuviţă de păr, ca să se usuce la căldura flăcărilor.

— Şi domnul Trimley, şi domnul Larkin sunt morţi? întrebă Phoebe.

— Da. Concordia răspunsese la întrebarea asta de mai multe ori în ultimele douăzeci de minute. Dar era răbdătoare, ştiind că fetele simţeau nevoia să se asigure. Sunteţi în siguranţă. Nici unul din cei doi nu vă mai poate face rău.

Hannah îşi înfăşură braţele în jurul genunchilor şi privi nelinişti spre flăcările din şemineu. Acum, că nu mai este nici un pericol, eşti sigură că vrei să mai rămâi cu noi, domnişoară Glade?

Concordia nu ezită nici o clipă.

— Sunt pe deplin sigură. Nu om fi noi o familie adevărată, dar am trecut prin multe împreună, iar asta a format o legătură între toate cinci la fel de puternică precum legătura de sânge care îi uneşte pe înrudiţi.

Theodora zâmbi cu tristeţe.

— Cu siguranţă e mai puternică decât legătura pe care eu şi Edwina o avem cu mătuşa Agnes şi cu unchiul Roger. Abia aşteptau să scape de noi după ce au murit părinţii noştri.

Phoebe îşi aşează ochelarii mai bine pe nas.

— Şi domnul Wells?

— Ce-i cu el? întrebă Concordia.

— A fost foarte amabil cu noi, dar nu cred că o să vrea să ne aibă pe cap permanent.

Hannah încuviinţă mohorâtă.

— Aşa e. De ce ar vrea să ne aibă pe noi patru prin preajmă după ce voi doi vă căsătoriţi?

— Destul cu pălăvrăgeala asta! spuse Concordia pe un ton rece. Vreau să clarific ceva. Nu a avut loc nici o discuţie despre căsătorie între mine şi domnul Wells.

Uşa se deschise fără zgomot. Ambrose se uită la grupul adunat în jurul focului.

— Mi-am auzit cumva numele menţionat?

Hannah se întoarse repede spre el.

— Domnişoara Glade spune că nu aţi discutat despre căsătorie.

Fetele se uitară toate la el, aşteptând confirmarea acuzaţiei.

Ambrose îşi încrucişă braţele şi se sprijini de cadrul uşii.

— Asta chiar e o minciună sfruntată. Îmi amintesc foarte limpede o conversaţie pe acest subiect. A avut loc în trăsură, când ne duceam să stăm de vorbă cu doamna Hoxton. O privi pe Concordia în ochi. Nu-ţi aminteşti, domnişoară Glade?

— Din ce ţin eu minte, a fost o discuţie cam neclară, spuse ea, nesigură.

— Deci iată, le spuse Ambrose fetelor. Neclară sau nu, a existat o conversaţie.

— Slavă cerului! spuse Theodora, părând de-a dreptul uşurată.

— Ce veşti bune, declară fericită Phoebe.

— Atunci s-a rezolvat, spuse Edwina.

Hannah zâmbi.

— Pentru o vreme, mărturisesc că am fost îngrijorată că ar putea exista o problemă în sensul ăsta.

— Dacă sunteţi toate mulţumite, zise Ambrose, atunci cred că e timpul să mergeţi la culcare. Nu e nevoie să vă treziţi devreme. Micul dejun va fi servit târziu mâine. *Foarte* târziu. Se dădu la o parte, astfel încât Phoebe, Hannah, Edwina şi Theodora să iasă pe uşă în şir indian. Când le auzi paşii pe scări, se uită la Concordia. Eşti bine? întrebă el.

Rămase nemişcat în pragul uşii, fără să încerce să intre în dormitor.

— Da, spuse ea automat. Apoi strâmbă din nas. De fapt, nu, nu sunt bine. Mă simt la fel ca în noaptea în care am evadat de la castel. Neliniştită. Agitată. Nu ştiu cum să explic.

— E perfect normal, spuse el. Cred că ţi-am explicat atunci că trăirile acestea sunt rezultatul pericolului şi al emoţiilor prin care ai trecut. Nici eu nu sunt imun la ele.

— Dar eşti, în mod clar, mai priceput în gestionarea unor astfel de sentimente.

Ambrose zâmbi slab.

— Nu, doar mai talentat în a le ascunde.

Concordia se uită la el. Un val de pasiune şi o foame senzuală profundă explodară în ea. I se

puse un nod în gât şi nu mai putu vorbi. Îşi dădu seama că voia să-l sărute mai mult decât orice altceva.

„Controlează-te”, îşi zise în gând. „Nu te poţi arunca în braţele lui. Cel puţin nu aici, în dormitorul tău. Toată casa ar şti atunci ce se întâmplă.”

Îşi încleştă mâinile în poală.

— Da, ei bine, îmi imaginez că amândoi avem nevoie de o noapte de somn bun.

— Foarte adevărat. Ambrose se depărtă de pragul uşii şi ieşi pe hol. Dar, la fel ca tine, nu cred că voi reuşi să mă odihnesc prea bine până nu mi se domolesc simţirile zdruncinate.

— Şi ce ai de gând să faci pentru a ţi le domoli, domnule? Mai bei un pahar de coniac?

— Nu, spuse el, părând gânditor. Cred că voi face o plimbare.

— Te duci la o *plimbare*? La ora asta?

— Nu plec prea departe. Mă gândeam să fac o plimbare relaxantă în seră. E un mediu foarte liniştitor.

— Înţeleg.

El zâmbi leneş.

— Sera nu e benefică doar pentru nervi, ci şi extrem de intimă. Dacă, din întâmplare, doi oameni s-ar întâlni acolo la ora asta din noapte, nimeni din casă nu ar afla de întrevedere.

Ambrose plecă pe coridor.

Concordia se uită la uşa deschisă a camerei ei.

Cineva – doamna Oates, fără îndoială – stinsese lămpile din bibliotecă şi de pe holuri. De la etajul superior nu se mai auzea lipăitul înfundat al paşilor fetelor.

În casă se lăsă treptat liniştea. Concordia nu-şi putea lua ochii de la cadrul uşii, rămas gol.

capitolul 39

O aşteptă în umbra unui grup de palmieri, neştiind dacă avea să vină la el şi ce avea să facă dacă ea nu apărea.

Sera era plăcut de caldă datorită ţevilor de încălzire care fuseseră instalate în podea. Prin ochiurile de sticlă ale tavanului înalt şi curbat se revărsa lumina lunii, îmbăind în strălucire frunzele micii jungle adăpostite acolo. Mirosul de pământ bogat şi de verdeaţă luxuriantă îi îmbăta simţurile.

Avu nevoie de mai multă voinţă decât ar fi crezut pentru a rămâne tăcut în întuneric. Mai fuseseră momente şi în trecut când dorise o femeie după o noapte de violenţă, dar până s-o întâlnească pe Concordia nu *avusese nevoie* de una, nu cu atâta ardoare disperată. El era un Vanza – un stăpân al pasiunilor.

Dar totul era diferit când venea vorba

despre Concordia. Îi ameninţa autocontrolul în moduri în care n-o mai făcuse nimeni altcineva, şi lui nici că-i păsa.

Lumina lunii se schimbă puţin. Ultima dintre luminile din casă se stinse. Îl cuprinse un sentiment de tristeţe şi melancolie.

Până la urmă, nu venea.

La ce se aşteptase? Concordia trecuse printr-o experienţă îngrozitoare în seara asta. Era epuizată.

Auzi uşa serei deschizându-se.

Disperarea de cu câteva clipe în urmă se dizolvă imediat sub valul crescând de nerăbdare triumfătoare.

O privi venind spre el, o siluetă diafană într-un halat deschis la culoare. Când trecu printr-o dâră de lumină argintie, Ambrose văzu că nu-şi prinsese părul negru. Acesta îi cădea pe umeri în valuri strălucitoare, dând naştere unor umbre misterioase care îi ascundeau parţial faţa.

În momentul acela, Ambrose ar fi putut jura că era prins în mrejele unei vrăjitoare.

Ea avansa cu grijă pe culoarul de plante verzi şi dese, dând la o parte cu mâna frunzele late.

— Ambrose? strigă ea încet.

Atunci el îşi dădu seama că ea nu-l vedea. Ieşi din transa în care îl aruncase apariţia ei şi păşi afară din umbra palmierilor.

— Aici, spuse el.

Se duse către ea cu acelaşi sentiment de siguranţă pe care îl avusese cu mulţi ani în urmă când îl alesese fără ezitare pe John Stoner şi, odată cu el, principiile Vanza.

Când îl văzu, Concordia alergă spre el fără nici un cuvânt.

El îşi desfăcu braţele şi o prinse într-o îmbrăţişare strânsă, bucurându-se de căldura moale şi de greutatea corpului ei lipit de al lui. Concordia îl cuprinse cu braţele. Se agăţă de el de parcă nu mai avea de gând să-i dea drumul şi îşi înălţă capul să-i întâmpine sărutul.

Când gurile li se întâlniră, el ştiu că, în seara asta, nevoia ei o egala pe a lui. Când îşi dădu seama că şi ea îl dorea cu aceeaşi intensitate pe care o simţea şi el, îşi pierdu şi ultimele rămăşiţe de autocontrol. Plănuise să-i spună anumite lucruri dacă venea în seara asta, dar nu mai putea gândi limpede ca să-şi amintească vorbele. Nu mai conta. Vorbele nu erau importante.

Ambrose îi coborî halatul de pe umeri şi i-l puse pe o bancă. Îi putea simţi mugurii întăriţi ai sfârcurilor în palmele lui.

Ea îi descheie cămaşa cu degete tremurânde. Când desfăcu reverele cămăşii, îşi întinse palmele pe pieptul lui, acoperind tatuajul Vanza. Lui Ambrose i se încleştă totul corpul de

nevoie şi dorinţă când îi simţi căldura palmelor pe piele.

Văzu, cu coada ochiului, o prelată împăturită pe o masă din apropiere. Apucă bucata de pânză groasă şi o desfăşură peste un strat de ferigi tinere şi verzi.

Concordia nu protestă când o întinse pe patul improvizat. Îi sărută gâtul şi îşi înfipse unghiile în umerii lui. El îi ridică în jurul mijlocului cămaşa de noapte şi îi găsi locul acela umed şi voluptuos dintre picioare. Mirosul ei îi înfierbânta creierul.

Ea se împinse în mâna lui, tremurând de dorinţă. Ambrose trebui să se concentreze foarte tare ca să îşi descheie pantalonii. Ea îl cuprinse cu degetele şi îi mângâie vârful erecţiei cu degetul mare, explorând şi testând.

Ambrose se simţit copleşit de intensitatea dorinţei. Trebuia să se afunde în ea, altfel simţea că avea să rămână fără aer. Tremurând din pricina efortului necesar pentru a controla penetrarea, Ambrose se împinse în fierbinţeala strâmtă şi netedă. Ea se încordă, trase aer în piept, apoi îşi ridică genunchii pentru a-l primi mai adânc.

Când orgasmul Concordiei veni ca o eliberare, Ambrose nu şi-l mai controlă pe al lui. Se cufundară amândoi într-un vârtej de senzaţii.

Ultimul lui gând coerent înainte să se piardă

în valul de satisfacţie fu că, indiferent dacă ea avusese sau nu dreptate când îi spusese că meseria lui era să găsească răspunsuri, un lucru era sigur. Ea era răspunsul la întrebările care îl treziseră mai toată viaţa lui în toiul nopţii.

capitolul 40

A doua zi, micul dejun nu fu servit înainte de ora unsprezece.

— Domnul Oates spune că cineva trebuie să fi lăsat uşa serei deschisă seara trecută, anunţă doamna Oates. Menajera puse un ceainic mare plin cu ceai în mijlocul mesei. Au intrat câinii şi au călcat în picioare un strat de ferigi. Le-au distrus pe toate, spune el.

Concordia înţepeni cu furculiţa în aer. Se îmbujoră pe dată. Spera să nu se facă prea roşie. Se uită la Ambrose, care şedea la celălalt capăt al mesei şi mânca, foarte calm, ouăle din farfuria pe care o avea în faţă.

— E în firea câinilor să scurme pământul dacă au ocazia, remarcă el cu un aer filosofic. Phoebe, vrei să-mi dai borcanul cu dulceaţă, te rog?

— Da, domnule. Phoebe ridică vasul şi i-l înmână. Dar nu trebuie să daţi vina pe Dante pentru stricăciunile aduse ferigilor. A fost în bibliotecă împreună cu noi până v-aţi întors

dumneavoastră şi domnişoara Glade, apoi a petrecut toată noaptea în dormitor cu mine şi cu Hannah. Nu-i aşa, Hannah?

Fata ridică privirea. Avea pe chip o expresie nedumerită, de parcă tocmai fusese distrasă de la alte gânduri mai apăsătoare.

— Da, aşa e.

— Trebuie să fi fost Beatrice, spuse doamna Oates.

— Beatrice a fost în cameră cu mine şi cu Theodora noaptea trecută, spuse Edwina săritoare.

John Stoner folosi un cuţitaş pentru a-şi întinde unt pe o felie de pâine.

— Deci nu câinii sunt de vină. Mă întreb ce-au păţit totuşi bietele ferigi.

Concordia văzu lucirea amuzată din ochii lui şi înţelese că el avea o idee destul de clară cu privire la soarta crudă a ferigilor. Se uită la Ambrose cu o căutătură ameninţătoare, dar acesta n-o băgă în seamă. Era clar că nu părea foarte preocupat de direcţia nefericită în care se îndreptase conversaţia.

Anticipând un dezastru, Concordia îşi veni în fire şi preluă sarcina de a schimba subiectul.

— O fi fost un câine vagabond care a intrat cumva în grădină şi a ajuns până la seră, spuse ea, pe un ton serios. Acum, cred că am dezbătut destul subiectul. Hannah, te simţi rău? Ai avut

unul din coşmarurile tale azi-noapte?

— Nu, domnişoară Glade. Hannah se îndreptă repede în scaun. Doar mă gândeam la altceva, atâta tot.

Concordia nu fu prea mulţumită de răspuns, dar nu insistă. Micul dejun nu era un moment potrivit pentru a o lua la întrebări.

— Acum, că a trecut pericolul, e timpul ca fetele să ia aer proaspăt şi să facă mişcare, spuse ea. Au fost obligate să stea în casă prea multă vreme. Grădina este foarte plăcută, dar nu e suficient de mare pentru o plimbare revigorantă.

Edwina se înveseli.

— Putem merge la cumpărături, domnişoară Glade? Asta ar fi o gimnastică excelentă.

— Eu vreau să merg la muzeu, anunţă Phoebe. Poţi să faci multă mişcare mergând printr-un muzeu.

— Eu aş prefera o expoziţie de artă, interveni şi Theodora.

Hannah îşi învârti omleta pe farfurie cu dinţii furculiţei, fără să spună nimic.

Ambrose îşi ridică uşor ceaşca de ceai.

— Cred că o plimbare în parc e suficientă pe ziua de azi. Se uită la Concordia. Veţi lua şi câinii, desigur. Au nevoie de o ieşire.

Concordia îşi dădu seama cu o tresărire că era un ordin, nu o sugestie. Un fior de groază îi

traversă şira spinării. Voia să-l întrebe de ce insista să aibă protecţia câinilor, dar nu îndrăznea să facă asta de faţă cu fetele.

— Îmi dai voie să port pantalonii la plimbare, domnişoară Glade? întrebă Phoebe nerăbdătoare.

— Doar dacă eşti dispusă să faci efortul de a-ţi ridica părul sub o şapcă şi de a te preface că eşti băiat, spuse Concordia. O fată îmbrăcată în haine de băiat ar atrage atenţia, şi nu vrem asta.

Phoebe se arătă încântată.

— Nu mă deranjează, atât timp cât pot purta pantalonii şi pe afară.

— Eu o să mă îmbrac cu rochia mea nouă albastră, specială pentru plimbare, anunţă Edwina, cu o nerăbdare evidentă.

— Să nu uit să-mi iau caietul de schiţe şi un creion, adăugă Theodora. A trecut mult timp de când n-am mai avut ocazia să desenez nişte peisaje.

Hannah îşi lăsă furculiţa jos.

— Vă deranjează dacă mă duc în camera mea? Nu mă simt în stare să ies la plimbare.

Concordia se încruntă.

— Ce e în neregulă, dragă? Te doare capul?

— Nu. Sunt doar obosită, atâta tot. Nu am dormit bine azi-noapte.

— Dă-mi voie să te felicit, Ambrose. Stoner se întinse cât era de lung pe un fotoliu, îşi uni vârfurile degetelor şi îl privi pe Ambrose cu o expresie de mulţumire pe chip. Tinerele domnişoare m-au informat că tu şi cu domnişoara Glade vă veţi căsători curând.

— Chestiunea nu e încă stabilită. Ambrose se duse la capătul celălalt al bibliotecii şi rămase în picioare privind pe fereastra care dădea în grădină. Încă mai aştept ca domnişoara Glade să-mi ceară mâna.

— Poftim?

— Domnişoara Glade e o femeie neconvenţională. Are viziuni moderne cu privire la relaţiile dintre sexe.

Stoner îşi drese glasul.

— Mă ierţi, dar am înţeles din conversaţia cu fetele că a avut loc şi o seducere. Tăcu o clipă. Ca să nu mai vorbesc despre dezastrul nefericit care s-a petrecut cu ferigile noaptea trecută.

Ambrose se întoarse brusc şi se duse către birou.

— Domnişoara Glade are de dat socoteală pentru multe lucruri în povestea asta. Sper numai că îşi va da seama, în cele din urmă, că poartă o responsabilitate mare în situaţia asta şi va face ceea ce este onorabil.

Stoner ridică din sprâncene.

— *Ea* poartă o responsabilitate mare?

— Întocmai.

Stoner îl fixă cu privirea un moment lung.

— Să fiu al naibii! Ţi-e frică s-o ceri, nu? Crezi că o să te refuze.

Ambrose se apucă foarte strâns de spătarul scaunului. Se gândi că John Stoner îl cunoştea foarte bine.

— Hai să spunem doar că nu vreau să o fac să simtă că trebuie să se mărite cu mine de dragul reputaţiei ei.

— A, da, înţeleg acum. Stoner zâmbi şi încuviinţă din cap. Foloseşti Strategia Indirectă.

— Mai degrabă Strategia Disperată.

— Dar ce se întâmplă dacă domnişoara Glade rămâne fidelă principiilor ei moderne neconvenţionale şi nu te cere niciodată în căsătorie? Doar nu intenţionezi să continui o relaţie clandestină cu o profesoară? Nu pe termen nelimitat, cel puţin.

— O s-o fiu cu domnişoara Glade în orice fel pot. Şi cu asta am încheiat subiectul. Ambrose scoase o foaie de hârtie din sertarul din mijloc. Nu voiam să discut cu tine subiectul nunţii mele apropiate sau al lipsei ei. Am nevoie de sfatul tău în altă chestiune.

Stoner părea dornic să îl contrazică pe tema nunţii, dar, în cele din urmă, se mulţumi să ridice din umeri.

— Foarte bine. Cu ce te pot ajuta?

Ambrose studie notiţele pe care le făcuse pe hârtie.

— E ceva ce pare... Ezită, căutând cuvântul potrivit. Neterminat la cazul ăsta.

— O întrebare sau două care nu şi-au găsit răspunsul?

— Da. Şi s-ar putea dovedi imposibil să obţin vreun răspuns, pentru că Larkin şi Trimley sunt amândoi morţi. Cu toate astea, am de gând să încerc.

Stoner se aşează mai comod în fotoliu.

— Ce anume te frământă?

Ambrose ridică privirea din hârtie.

— Întrebarea pe care mi-o pun iar şi iar e ce anume intenţionau Larkin şi Trimley să facă cu Hannah, Phoebe, Edwina şi Theodora.

Sprâncenele argintii ale lui Stoner se uniră într-o linie.

— Credeam că ai spus că plănuiau să liciteze fetele ca prostituate de lux.

— Asta e concluzia la care au ajuns Concordia şi predecesoarea ei, domnişoara Bartlett, şi cu siguranţă are o logică. Dar ce mă nedumereşte pe mine e că Larkin avea deja interese financiare în câteva bordeluri, iar unul sau două dintre ele erau specializate pe o clientelă exclusivistă. Din ce a putut afla Felix, Larkin nu s-a mai obosit de vreo câţiva ani să se preocupe de operaţiunile zilnice ale acelor

afaceri. Atâta timp cât îi aduceau bani, el rămânea în umbră. Se considera un investitor, nu un proxenet.

— Şi?

Ambrose se lăsă pe spate în scaun.

— Şi îmi pare că s-a implicat mult prea personal în planurile pe care le avea cu cele patru fete. Mă întreb de ce a făcut asta, când din toate sursele reiese că nu era obiceiul lui să se ocupe personal de afacerile sale ilicite.

— Poate considera că profitul pe care îl putea obţine în acest caz justifica implicarea lui personală în plan.

— Poate, recunoscu Ambrose. Dar mai sunt şi alte aspecte ale cazului care îmi trezesc curiozitatea. Unul dintre ele este numărul mare de crime comise de-a lungul poveştii ăsteia. E drept că Larkin era destul de nemilos şi cu siguranţă nu ezita să scape de persoanele pe care le considera o ameninţare la adresa imperiului său, dar n-a ajuns în poziţia în care era lăsând în urmă un şir de cadavre pe care să le descopere oamenii de tipul lui Felix. Cel puţin nu cadavre ale oamenilor care proveneau din clase mai respectabile.

— Înţeleg ce vrei să spui. Stoner părea să mediteze la asta. Ar fi fost conştient că avea să scape fără probleme de uciderea unei femei precum Nellie Taylor, dar ar fi fost mai reţinut

să omoare oameni precum domnişoara Bartlett, doamna Jervis şi Cuthbert, pentru că moartea lor avea să atragă, în cele din urmă, interesul Scotland Yardului.

— Recunosc că el şi Trimley chiar păreau să fie pe punctul de a scăpa basma curată. Cu toate astea, numărul mare de crime nu se potriveşte cu ceea ce mi-a spus Felix de-a lungul anilor despre metodele obişnuite ale lui Larkin.

— Poate crimele au fost rezultatul influenţei lui Trimley. Stoner se strâmbă, dezgustat. Era nou în domeniul crimei violente şi poate se bucura să aibă asemenea putere.

Ambrose se aplecă din nou în faţă.

— Că tot veni vorba, prezenţa lui Trimley în povestea asta e a treia întrebare care rămâne fără răspuns. De ce şi-a luat Larkin un partener? Pare să fi fost ultimul lucru de care avea nevoie. Avea tot ce îşi putea dori un bărbat de tipul lui – o avere semnificativă, un conac elegant, servitori, trăsuri luxoase, femei frumoase. Ce-şi putea dori mai mult?

— Este o zicală veche Vanza care spune: „Lăcomia e o fiară hămesită care nu poate fi săturată niciodată”.

Ambrose bătu darabana pe blatul mesei.

— Şi, aşa cum repetau mereu cu drag tatăl şi bunicul meu: „Când descoperi ceea ce-şi

doreşte cel mai mult un bărbat pe lumea asta, poţi să-i vinzi orice”.

— Credeam că Felix e de părere că Larkin şi-a luat un partener din înalta societate pentru că voia să-şi extindă afacerile în lumea bună.

— Asta a fost ipoteza cu care am lucrat până acum, spuse Ambrose. Dar eu am îndoieli. Larkin nu era genul care să aibă încredere în cineva, cu atât mai puţin într-un gentleman care se învârtea în cercuri sociale mai înalte. Ar fi format un parteneriat cu un bărbat din lumea aceea doar dacă ar fi crezut că avea să-l ajute să obţină ceva ce-şi dorea foarte mult. Banii, în sine, nu ar fi putut reprezenta ţinta. Ştia şi singur cum să-i obţină.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândesc, spuse Ambrose, ridicându-se dintr-odată, că eu şi Felix am subestimat foarte mult ambiţiile lui Larkin. Dar există cineva care ar putea face puţină lumină pe tema asta.

— Cine?

— Rowena Hoxton.

Stoner se strâmbă.

— Dumnezeule mare, nu arivista aia superficială şi fără creier.

Ambrose era la jumătatea drumului către uşă.

— Văd că o cunoşti. Nu vrei să mă însoţeşti într-o vizită?

capitolul 41

Era o zi călduroasă. O briză uşoară împrăştiase ceaţa obişnuită. Plimbarea în parc ar fi fost destul de plăcută, se gândi Concordia, dacă fetele nu s-ar fi folosit de ocazie ca să insiste pe subiectul relaţiei ei cu Ambrose.

— Când o să-l ceri pe domnul Wells în căsătorie? întrebă Phoebe pe drumul de întoarcere spre casă. Îl smuci pe Dante de lesă, trăgându-l de la un copac care îi captase interesul. În locul tău, n-aş aştepta prea mult. Ar putea veni altcineva să ţi-l fure.

— Nu sunt aşa sigură în această privinţă, spuse Concordia. După cum aţi remarcat tu şi Hannah în prima noapte la han, domnul Wells are o vârstă destul de înaintată. După cum puteţi observa, n-a apărut încă nici o femeie care să-l târască la altar, aşa că presupun că nu e nici o ameninţare în acest sens.

— Ne tachinezi, domnişoară Glade, spuse Theodora. Ştii bine că domnul Wells are vârsta potrivită pentru tine.

— Chiar crezi asta? întrebă ea. Un bărbat mai tânăr ar putea fi mai uşor de convins.

— Dar nu prea sunt şanse să găseşti un bărbat mai tânăr, spuse Edwina. Nu la vârsta ta.

— Mulţumesc că mi-ai amintit de asta,

Edwina.

— Poate ar trebui să-i oferi domnului Wells nişte flori, sugeră Theodora. Ar fi un gest foarte romantic.

Edwina ajustă lesa lui Beatrice.

— Femeile nu dau flori bărbaţilor.

— Nu în mod normal, recunoscu Theodora. Dar domnul Wells nu e ca toţi ceilalţi bărbaţi.

— Nu, spuse Concordia, urcând treptele conacului. Nu e ca toţi ceilalţi bărbaţi.

„E bărbatul pe care îl iubesc. Asta îl face unic în toată lumea. Şi ce naiba o să fac cu privire la asta?”

Doamna Oates deschise uşa şi le întâmpină zâmbind.

— Cred că mişcarea v-a făcut bine. Îmi imaginez că vreţi o ceaşcă bună de ceai şi nişte prăjituri.

— Mulţumesc, doamnă Oates. Concordia îşi scoase mănuşile. Hannah n-a coborât?

— Încă se odihneşte.

Doamna Oates închise uşa în spatele fetelor şi a câinilor.

— Domnul Stoner e acasă? întrebă Phoebe. A promis să ne spună câte ceva despre antichităţile pe care le-a colecţionat în călătoriile lui.

— Domnul Stoner şi domnul Wells au plecat la scurt timp în urma voastră, spuse doamna

Oates. Au spus că vor lipsi ceva vreme. Ziceau ceva de rezolvarea unor enigme. Acum, de ce nu mergeţi voi în bibliotecă? O s-o rog pe Nan să vă aducă o tavă cu ceai.

Concordia porni către scări.

— Mă duc să văd ce face Hannah mai întâi. Nu este stilul ei să stea în pat ziua. Vin şi eu în bibliotecă în câteva minute.

Urcă repede scările, simţindu-se tot mai neliniştită cu fiecare treaptă. Hannah era o fată anxioasă, dar cu o sănătate de fier. Poate că stresul ultimelor zile se dovedise prea mult pentru ea.

Uşa de la camera lui Hannah era închisă. Concordia bătu încet.

— Hannah? Eşti bine, dragă?

Nu se auzi nici un răspuns. Profund îngrijorată, Concordia roti mânerul şi deschise uşa.

Hannah dispăruse. Pe patul frumos făcut se afla o foaie de hârtie împăturită.

Dragă domnişoară Glade,

Te rog nu te îngrijora din pricina mea. Ajung înapoi acasă la timp pentru ceai. Ştiu că tu şi domnul Wells nu veţi fi de acord, dar m-am dus la Şcoala Caritabilă Winslow pentru Fete.

Elevelor li se dă voie să iasă să facă

mişcare în curte timp de douăzeci de minute de trei ori pe săptămână. Azi e una din zilele acelea. E o deschizătură mică în zid, în spatele unui tufiş. Voi încerca să o folosesc ca să îi atrag atenţia prietenei mele Joan. Trebuie să îi spun că sunt bine, sigur e îngrijorată.

Cu stimă,
Hannah

Concordia lăsă jos biletul şi se uită la doamna Oates, la Phoebe, la Edwina şi la Theodora care veniseră toate sus în urma Concordiei şi stăteau înghesuite în prag, îngrijorate.

— E îngrozitor. Nu avea bani. Cred că s-a dus pe jos. Ar fi o minune să nu se fi pierdut.

Phoebe îşi muşcă buza şi schimbă o privire cu Edwina şi cu Theodora înainte să se întoarcă spre Concordia.

— Cred că avea destui bani pentru o trăsură, domnişoară Glade.

— Ce vrei să spui?

— Seara trecută, domnul Stoner ne-a arătat cum să deschidem câteva dintre sertarele secrete ale cufărului vechi din bibliotecă, explică Edwina. Am găsit câteva bancnote şi câteva monede în ele. Domnul Stoner a spus că putem să le păstrăm. Le-am împărţit între noi.

— Aceia au fost banii folosiţi ca miză când domnul Stoner ne-a demonstrat teoria probabilităţii, spuse Theodora. Hannah tocmai câştigase o sumă frumuşică atunci când aţi intrat tu şi domnul Wells.

Edwina părea îngrozită.

— Dacă domnişoara Pratt o descoperă pe Hannah vorbind cu Joan, o va băga în pivniţă.

— Bănuiesc că singurul lucru pe care îl putem face e să aşteptăm şi să sperăm că Hannah se întoarce repede, spuse Phoebe, părând tare întristată.

Concordia se ridică.

— Nu pot lăsa asta la voia întâmplării. Mă duc la şcoală. Când se întorc domnul Wells şi domnul Stoner, spuneţi-le ce s-a întâmplat.

capitolul 42

— Şocul produs de vestea morţii domnului Trimley mi-a zdruncinat complet nervii. Rowena Hoxton îşi duse o mână la pieptul ei amplu şi îi zâmbi, lividă la faţă. Şi acum mai umblă şi zvonurile că a complotat cu un bărbat despre care se spune că avea legături criminale. Pur şi simplu nu-mi vine să cred că am fost aşa aspru amăgită.

— Înţeleg. Stoner acceptă o ceaşcă şi o farfurioară de la menajeră. De asta am venit

imediat ce am aflat bârfele. Nu voiam să crezi că ai fost abandonată de cunoştinţele tale în societate doar pentru că ai fost, în mod extrem de nefericit, asociată cu Edward Trimley.

Hoxton căscă ochii mari de groază.

— Dar eu n-am ştiut nimic despre legăturile lui cu infractorii.

— Desigur că nu. Stoner scoase un sunet dezaprobator. Dar ştii cum e în lumea bună. Percepţia e totul.

— Vai de mine! Doamna Hoxton părea îngrozită. Doar nu va crede lumea că eu ştiam de activităţile necurate ale domnului Trimley?

— Sunt destul de sigură că răul făcut de povestea asta poate fi redus, o asigură Stoner.

Ambrose nu spuse nimic. Era cu spatele la fereastră, învăluit în aura discretă a rolului pe care îl juca de data asta – cel de asistent al lui Stoner.

Nu se putea abţine să nu admire maniera dibace în care Stoner o interoga pe doamna Hoxton. După toţi aceşti ani, încă mai avea de învăţat câte ceva de la mentorul său.

Doamna Hoxton îşi fixă atenţia asupra lui Stoner.

— La ce vă referiţi?

Stoner îi făcu cu ochiul, cu subînţeles.

— Întâmplător, mă aflu în poziţia de a… să spunem… corecta nişte impresii false care

poate s-au format sau nu printre membrii înaltei societăţi.

Doamna Hoxton se făcu albă la faţă.

— Vai de mine! repetă ea.

— Acum, dacă îmi oferiţi câteva detalii referitoare la asocierea dumneavoastră cu Trimley, mă voi asigura că în cercurile potrivite va fi relatată versiunea corectă a evenimentelor.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule. Ce doriţi să vă spun?

Ambrose se gândi că uşurarea doamnei Hoxton era demnă de milă. Femeia era absolut îngrozită de posibilitatea de a fi implicată într-un scandal.

Stoner se lăsă pe spate în scaun, îşi aranjă pantalonii şi îşi încrucişă picioarele într-o manieră elegantă.

— A discutat vreodată Trimley cu dumneavoastră despre două domnişoare pe nume Edwina şi Theodora Cooper?

— Gemenele Cooper? Doamna Hoxton se încruntă, nedumerită. Ce au ele de-a face cu treaba asta? Am auzit că au pierit amândouă în mod destul de tragic acum câteva luni.

— Aşa este. Aţi discutat vreodată despre ele cu Trimley?

— Păi, da, întâmplător, chiar cred că i le-am menţionat. Doamna Hoxton flutură iritată din

mână. Dar doar trecător, într-o conversaţie.

— Vă amintiţi subiectul pe care îl discutaţi?

— Nu înţeleg ce are asta de-a face cu înăbuşirea din faşă a scandalului.

— Fiţi răbdătoare cu mine, doamnă Hoxton, spuse Stoner. Vă asigur că ştiu ce fac.

— Da, desigur. Iertaţi-mă. Doar că sunt aşa zguduită în dimineaţa asta. Luă o înghiţitură de ceai să se calmeze, apoi puse ceaşca jos. Am vorbit despre gemenele Cooper în timpul unui joc idiot pe care Trimley a vrut să-l jucăm.

— Ce fel de joc?

— Mi-a pus la încercare cunoştinţele detaliate despre persoanele din înalta societate rugându-mă să numesc câteva tinere de familie bună care veneau rar la Londra. Toate fetele trebuiau să se potrivească unei liste de cerinţe pe care mi-a dat-o el.

Ambrose nu se mişcă. Ştia că şi Stoner rămăsese la fel de nemişcat.

— Care erau cerinţele? întrebă Stoner.

— Trebuiau să locuiască la ţară, să aibă puţine rude apropiate şi să fie toate moştenitoare de averi. Doamna Hoxton pufni încet. Trebuie să recunosc, n-a fost o mare provocare. Le-am identificat pe gemenele Cooper şi pe celelalte două fete aproape imediat.

capitolul 43

Şcoala Caritabilă Winslow pentru Fete părea la fel de sumbră şi de ameninţătoare şi a doua oară, constată Concordia, în timp ce urca treptele de la intrare. Căldura după-amiezii nu părea să fi lăsat nici o urmă asupra ferestrelor întunecoase ale vechiului conac.

Alesese ţinuta cu cea mai sobră croială din cele comandate de Ambrose pentru ea, o rochie bleumarin cu o turnură discretă, guler înalt şi mâneci lungi şi strâmte. O pereche de cizme înalte închise cu nasturi, mănuşile din piele de ied şi pălăria de paie decorată cu o singură fundă de catifea întregeau efectul. Astăzi nu purta nici un văl de văduvă care să-i ascundă chipul.

Se gândise mult la modul în care să abordeze problema recuperării lui Hannah pe drumul de la conac la şcoală, făcut cu trăsura. Nu părea posibil să bată pur şi simplu la uşă şi să întrebe dacă Hannah era sau nu acolo. La urma urmei, Edith Pratt fusese implicată într-un plan ilicit legat de fete. Cu siguranţă nu ar fi recunoscut că acum o avea acolo.

Dacă Hannah era, într-adevăr, acolo şi nu se afla deja pe drumul de întoarcere la conacul lui John Stoner.

Acesta era aspectul cel mai dificil al situaţiei,

considera Concordia. Nu avea de unde să ştie dacă Hannah fusese descoperită sau dacă nu cumva era deja în drum spre casă, în siguranţă.

Bătu de trei ori la uşă, cu putere.

Uşa îi fu deschisă de aceeaşi insipidă domnişoară Burke, care o condusese pe Concordia în biroul domnişoarei Pratt şi cu prima ocazie.

Pe chipul femeii nu se văzu nici un semn că ar fi recunoscut-o.

— Vă pot ajuta?

Concordia flutură carneţelul pe care îl ţinea în mână.

— Fii bună şi informeaz-o pe domnişoara Pratt că a venit domnişoara Shelton s-o vadă. Poţi să-i spui că m-a trimis doamna Hoxton.

Numele binefăcătoarei şcolii avu un efect profund motivant asupra domnişoarei Burke.

— Vă rog, urmaţi-mă, domnişoară Shelton. Vă voi conduce în biroul domnişoarei Pratt. Momentan, discută meniurile săptămânii cu bucătăreasa. Crede că se iroseşte prea multă mâncare şi că trebuiesc reduse şi mai mult cantităţile de legume şi de carne comandate. Dar o voi înştiinţa că sunteţi aici. Sunt sigură că va veni numaidecât.

Domnişoara Burke o conduse repede pe coridor şi deschise o uşă.

— Mulţumesc.

Concordia intră în birou. Domnişoara Burke închise cu promptitudine uşa şi se grăbi să-şi caute angajatoarea.

Concordia se uită prin încăpere. Se schimbaseră prea puţine de la ultima ei vizită. Pelerina cenuşie a lui Edith Pratt atârna într-un cuier de lângă uşă. Părea scumpă. Placheta cu „Regulile de aur ale fetelor recunoscătoare” încă mai era atârnată în spatele biroului. Doamna Hoxton şi regina încă mai priveau cu un aer regesc din fotografiile lor înrămate.

Concordia studie masa de scris şi se întrebă dacă ar fi înţelept să o cerceteze din nou. Poate avea să descopere vreo referinţă la Hannah.

De la capătul îndepărtat al culoarului răsună o voce înăbuşită.

— Nu am auzit niciodată de o domnişoară Shelton. Edith părea extrem de iritată. Nu-mi pot imagina de ce doamna Hoxton ar trimite-o aici.

Asta rezolva dilema Concordiei. Nu avea timp să umble prin sertare.

Îşi luă atitudinea necesară pentru a-şi juca rolul şi se întoarse către uşă.

Pelerina care atârna aproape de uşă îi atrase atenţia. Nu arăta aşa cum ar fi trebuit. În jurul tivului erau pete mari şi umede.

Concordia se apropie şi scutură repede faldurile grele. Şi în faţă erau pete umede. Arăta

ca şi cum directoarea fusese prinsă de un ropot de ploaie.

Dar nu plouase recent.

Pulsul Concordiei, care bătea deja incomod de repede, începui să bubuie cu putere. Se cutremură când îşi dădu seama ce se întâmplase.

O pelerină s-ar fi putut uda în asemenea hal dacă persoana care o purta ar fi stat prea aproape de o piscină când s-ar fi întâmplat ca un corp să cadă în ea. Apa ar fi sărit la o distanţă destul de mare. „Calmează-te. Analizează totul bine. Nu te pripi cu concluziile.”

Se gândi că erau multe feluri în care s-ar fi putut uda accidental pelerina. Era tentată să speculeze că se udase de la un corp căzut într-o piscină adâncă doar din cauza experienţei ei recente.

Cu toate acestea, Edith Pratt fusese implicată în povestea asta de la început. Toţi presupuseseră că ea fusese un actor minor în piesa asta mortală, că singurul ei rol fusese să ascundă fetele pe domeniul şcolii caritabile.

Dar dacă toată lumea judecase greşit rolul lui Pratt în toată drama?

Concordia atinse una dintre părţile ude ale hainei. Materialul era umed, dar nu îmbibat de apă. O ţesătură de lână ca aceasta se usca greu într-o asemenea încăpere.

— O să trebuiască să o fac pe doamna Hoxton să priceapă că nu permit să fiu întreruptă dintr-un capriciu.

Vocea lui Edith era mai aproape acum.

Răspunsul mormăit al domnişoarei Burke veni pe un ton prea scăzut ca să înţeleagă şi Concordia ce spunea.

Abia mai putea respira. Trebuia s-o scoată pe Hannah din locul acesta. Pivniţa întunecoasă era cea mai mică ameninţare de aici. Dacă Pratt era atât de profund implicată în povestea asta, după cum indica pelerina umedă, putea foarte bine să omoare fata ca să-şi ascundă secretele.

Dumnezeule mare, şi dacă se întâmplase ce era mai rău?

Uşa se deschise cu putere. Edith intră în încăpere cu un amestec de nerăbdare şi iritare pe chipul frumos.

— Domnişoară Shelton? Sunt domnişoara Pratt. Ce-i cu povestea asta că aţi fost trimisă de doamna Hoxton? Nu mi s-a spus să aştept pe cineva.

— Bineînţeles că nu aţi fost informată, răspunse Concordia, adoptând din instinct cel mai autoritar ton al ei. Eu sunt fondatoarea şi directoarea Societăţii pentru Protecţia Orfanelor. Misiunea noastră este să ne asigurăm că tinerele din orfelinate şi din şcoli caritabile sunt bine îngrijite. Poate aţi auzit de organizaţia

mea?

Edith înţepeni.

— Nu.

Concordia zâmbi superficial.

— Ce nenoroc. Aşa se face că doamna Hoxton m-a însărcinat să efectuez o inspecţie-surpriză la şcoală.

Edith rămase cu gura căscată.

— Despre ce vorbiţi? Doamna Hoxton nu a mai considerat niciodată necesar să inspecteze şcoala.

— Amabila dumitale binefăcătoare a citit recent un articol în ziar în care erau prezentate condiţiile deplorabile dintr-un anumit orfelinat. Se pare că tinerele fete erau vândute patronilor de bordeluri. Poate aţi remarcat relatarea?

— Da, am văzut povestea aceea scandaloasă în presa de scandal. Dar vă asigur, Winslow e o instituţie respectabilă care acceptă doar orfane cu un trecut respectabil. Fetele noastre devin guvernante şi profesoare, nu prostituate.

— Nu mă îndoiesc de dumneata, domnişoară Pratt. Cu toate acestea, pentru a se linişti, doamna Hoxton a solicitat inspecţia. E destul de neliniştită.

— Neliniştită cu privire la ce? întrebă Edith pe un ton poruncitor, roşie la faţă de mânie.

— Doreşte să se asigure că nu există riscul

de a izbucni un scandal aici la şcoală. Sunt sigură că înţelegeţi poziţia ei. Doamna Hoxton se învârte în lumea bună. Ar fi extrem de jenant pentru ea să se zvonească vreun lucru neplăcut despre munca ei caritabilă.

Edith îşi veni în fire şi îşi îndreptă spatele.

— Vă asigur că nu se petrece aici nimic ce ar putea s-o îngrijoreze pe doamna Hoxton.

— Cu toate acestea, mi s-au dat nişte instrucţiuni şi intenţionez să le urmez. Doamna Hoxton a insistat să inspectez şcoala de sus până jos.

— Dar…

— De sus până jos, domnişoară Pratt. Concordia scoase un creion şi deschise carneţelul. Mi s-a spus că, dacă refuzaţi să cooperaţi, va fi angajată imediat o nouă directoare.

Trăsăturile lui Edith fură traversate de o undă de şoc.

— Asta e scandalos. Conduc Winslow de mai bine de un an. Nu a fost niciodată nici măcar o urmă de scandal.

— Dacă doriţi să vă păstraţi postul, vă sugerez să urmaţi ordinele binefăcătoarei şcolii. Concordia trecu pe lângă ea şi ieşi pe hol. Haide, domnişoară Pratt, cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai repede. O să încep cu pivniţa şi cu bucătăriile.

— Staţi puţin. Edith se grăbi după ea. Dacă îmi daţi câteva minute să anunţ personalul şi să fac aranjamentele necesare, sunt sigură că putem gestiona totul într-o manieră convenabilă.

Concordia era deja la jumătatea coridorului.

— Vă rog să convocaţi toate fetele în sala de mese. Doresc să evaluez dacă par bine hrănite şi în stare bună de sănătate. Chemaţi şi angajatele. Aş vrea să le inspectez şi pe ele.

Edith se opri pe coridor în spatele ei.

— Domnişoară Burke, convoacă numaidecât fetele şi angajatele în sala de mese.

— Da, domnişoară Pratt.

Paşii domnişoarei Burke se îndreptară spre intrarea principală a conacului.

Mirosul neapetisant de mâncare stricată, de lapte înăcrit şi de grăsime râncedă pentru gătit o conduse pe Concordia spre bucătărie. Intră în pas grăbit pe uşă şi…

… Şi aproape căzu în fund pe turnura ei elegantă când tocul pantofului îi alunecă pe un rest de mâncare vechi şi uleios care se adunase pe linoleumul de pe podea.

— Cerule mare! Se prinse de marginea mesei din scânduri care domina centrul încăperii şi reuşi să-şi menţină echilibrul. De când nu a mai fost spălată podeaua asta aşa cum trebuie, cu săpun şi oţet?

Două femei cu şorţuri şi bonete foarte murdare se holbară la ea, cu gurile căscate. Una din ele amesteca în conţinutul unei oale mari de fontă. Mirosul nu era unul care s-ar fi putut numi apetisant.

— Nu contează. Concordia îşi îndreptă atenţia asupra uneia din cele două servitoare. Efectuez o inspecţie din partea binefăcătoarei acestei instituţii. Intenţionez să încep cu pivniţa. Fii bună şi arată-mi uşa.

— Ăă, pe partea cealaltă a sobei, doamnă, spuse nesigură femeia.

— Mulţumesc.

Concordia se grăbi spre uşa îngustă.

— Dar e încuiată, doamnă, adăugă bucătăreasa.

Concordia simţi un junghi în inimă.

— Unde e cheia?

— O ţine domnişoara Pratt, o informă, cu ezitare, cealaltă bucătăreasă. Nu permite nimănui să coboare în pivniţă fără voia ei.

— Domnişoară Shelton? Vocea lui Edith se auzi tare de pe hol. Aşteptaţi-mă, vă rog. Vă voi conduce prin şcoală.

— Ai grijă, îi spuse prima bucătăreasă celei de-a doua. A fost cu fundu’-n sus toată ziua.

Edith intră în bucătărie. Se opri şi se uită urât la bucătărese.

— Mergeţi în sala de mese şi aşteptaţi

împreună cu celelalte. Eu şi domnişoara Shelton vom veni imediat.

— Dar se va arde supa, protestă una din femei.

— Lasă supa.

— Da, domnişoară Pratt.

Cele două bucătărese se grăbiră să iasă din încăpere.

— Cheia de la pivniţă, dacă eşti amabilă, domnişoară Pratt, spuse Concordia pe cel mai poruncitor ton de care era în stare.

— Da, desigur. Edith scoase cheia de la inelul care îi atârna la centură.

Aruncă cheia direct spre Concordia, care reuşi s-o prindă cu greu în mâinile înmănuşate.

— Duceţi-vă! zise Edith şi o îndemnă cu un gest. Deschideţi uşa. Nu-mi pot imagina de ce sunteţi aşa hotărâtă să inspectaţi pivniţa, dar n-aveţi decât. Sunt sigură că va fi pe placul dumitale.

Concordia se întoarse cu precauţie spre uşă şi strecură cheia în încuietoarea veche.

— Grăbiţi-vă, se răsti Edith, apropiindu-se de ea. Nu avem toată ziua la dispoziţie.

Concordia trebui să-şi folosească ambele mâini ca să tragă uşa masivă spre ea. Când uşa se deschise, lumina din bucătărie pătrunse în adâncuri, iluminând un şir de trepte înguste. Restul pivniţei era cufundată într-un întuneric

negru ca moartea.

Deschise gura s-o strige pe Hannah.

Auzi în spatele ei pe cineva alergând.

Privi peste umăr şi văzu că Edith se apropia de ea, cu dinţii încleştaţi şi cu o privire sălbatică pe chip. Edith apucase o tigaie grea din fontă de pe masa lungă. O ţinea cu ambele mâini de parcă ar fi fost o bâtă. Femeia avea intenţii criminale, îşi dădu seama Concordia. Edith plănuia să-i zdrobească ţeasta cu tigaia.

Concordia încercă înnebunită să se dea din calea tigăii letale din fontă. Alunecă pe podeaua murdară şi căzu la pământ.

Accidentul acela îi salvă viaţa. Lovitura sălbatică a lui Edith îi rată capul la câţiva centimetri.

Edith se împletici şi se opri, îşi recalculă traiectoria şi coborî tigaia într-un arc zdrobitor.

Ştiind că fustele aveau s-o împiedice, Concordia nu încercă să se ridice. În schimb, se aruncă în genunchi şi se târî repede sub masa din scânduri.

Ajunse chiar la timp. Tigaia lovi masa cu o asemenea forţă, că oalele şi platourile de pe ea zdrăngăniră şi clămpăniră. Câteva capace de oale căzură pe podea.

Edith şuieră de mânie şi frustrare. Azvârli tigaia în cel mai apropiat perete.

Concordia ieşi pe partea cealaltă a mesei, îşi

ridică fustele şi reuşi să se salte în picioare.

— Ai stricat totul. Chipul lui Edith era o mască de furie. O să plăteşti pentru ce ai făcut.

Smulse un cuţit de măcelar din suportul de cuţite.

Concordia se uită la lamă, hipnotizată de groază. Era prinsă între masa lungă şi perete. Edith se apropia de ea.

— Nu mai eşti aşa de curajoasă acum, Concordia Glade, nu?

— Ştii cine sunt? Concordia evaluă repede grămada de oale şi de tigăi de pe masă. Apucă singurul obiect care părea să o poată apăra împotriva cuţitului: capacul mare şi greu al unei tigăi pentru prăjit.

— O, da, Concordia Glade. Când a apărut Hannah aici mai devreme, a pomenit despre tine. Zâmbetul lui Edith părea sculptat în gheaţă. Când am băgat-o în pivniţă, tot repeta că o să vii după ea. Nu m-am îndoit de asta nici un moment. Ai aflat cât sunt de valoroase ea şi celelalte, nu?

— Tu l-ai omorât pe Alexander Larkin aseară, nu?

— A trebuit să-l omor. M-a trădat.

— Cum naiba a făcut asta?

— Am descoperit că intenţiona să se însoare cu una dintre fete. Cuvintele îi erau încărcate de suferinţă şi de furie. După tot ce am făcut

pentru el, el plănuia să o ia pe una dintre ele de nevastă. Nici măcar nu-i păsa cu care anume, atâta timp cât era o virgină respectabilă cu legături sociale bune. Voia acelaşi gen de femeie de familie bună pe care ar fi luat-o de nevastă un gentleman *adevărat*, înţelegi? Nu-i păsa că eu îl iubeam.

Concordia înconjură capătul mesei. Deveni deodată conştientă de mirosul dezgustător al supei care începea să se ardă pe maşina de gătit.

— De ce ar fi vrut Larkin să se însoare cu o orfană scăpătată, chiar dacă era de familie bună? întrebă ea, disperată să tragă de timp.

Spera că cineva avea să se întoarcă în cele din urmă în bucătărie, să vadă de ce întârziau.

— Dar nu sunt scăpătate, răspunse Edith cu un dezgust evident. Sunt *moştenitoare*. Toate patru. Fiecare valorează o avere. Ştii, a fost planul meu de la început.

— Planul *tău*?

— Urma să le scoatem la licitaţie şi să le vindem cui dădea mai mult, înţelegi. Sunt o groază de gentlemeni arivişti şi vânători de avere care ar înhăţa ocazia de a urca pe scara socială. Nimic nu e ca un mariaj cu o moştenitoare dintr-o familie bună, cu o reputaţie nepătată, care să ajute un bărbat să-şi facă un rost în viaţă, nu-i aşa? Şi frumuseţea

planului era că îşi puteau plăti nevestele din moştenirea doamnelor.

Concordia înţelegea în sfârşit.

— Credeam că fetele urmau să fie vândute ca prostituate de lux.

— Ei, da! Sunt destule curve pe lumea asta. Moştenitoarele respectabile, pe de altă parte, sunt întotdeauna în număr mic. Planul era simplu. Fetele dispăreau o vreme. Rudele lor lacome le credeau moarte şi se repezeau să revendice banii şi proprietăţile lor.

— Dar, după licitaţie, fiecare dintre moştenitoarele dispărute reapărea în mod miraculos, căsătorită respectabil cu un gentleman care le putea pretinde moştenirea.

— Întocmai, şuieră Edith.

— Pare un plan scos dintr-un roman de aventuri, o poveste din aia cu moştenitoare pierdute şi căsătorii secrete.

Edith pufni.

— Cu siguranţă ar fi ieşit mare vâlvă când ar fi apărut fetele, tefere şi nevătămate şi căsătorite respectabil. Dar presa şi publicul ar fi adorat povestea, iar poziţia fetelor în societate ar fi fost în siguranţă, pentru că ar fi avut reputaţia nepătată.

— De asta ai depus atâtea eforturi pentru a înfiinţa o şcoală în toată regula când ai fost obligată să trimiţi fetele de la Winslow. Trebuia

să le protejezi de scandal cu orice preţ.

— Nişte moştenitoare cu reputaţia pătată ar fi fost valoroase, desigur, dar nici pe departe la fel de valoroase ca în cazul în care ar fi rămas cu reputaţia ireproşabilă.

— Ai omorât-o pe doamna Jervis? întrebă Concordia.

— Proasta aia şi amica ei Bartlett şi-au dat seama că fetele erau menite să scoată profit. Idioatele au încercat să-l şantajeze pe Cuthbert. Alex şi-a pus oamenii să se ocupe de amândouă.

— Dar aveai nevoie de cineva care să ia locul lui Bartlett la castel, nu?

Edith se strâmbă.

— Alex a insistat să protejăm reputaţia fetelor cu orice preţ. Credeam că dorea asta din cauză că erau mai valoroase aşa, dar mai târziu am aflat că motivul era faptul că voia să se asigure că mireasa *lui* avea să fie fără pată.

— Ai căutat prin dosarele lui Jervis şi m-ai găsit pe mine.

— Jervis îşi luase nişte notiţe despre tine. Ştiai că îţi cunoştea marele secret? O, da. Ştia că eşti fata fondatorilor comunităţii Crystal Springs.

— Jervis îmi cunoştea trecutul?

— Îşi propusese, fără îndoială, să folosească informaţia ca să te şantajeze la un moment dat.

Dar n-a mai avut ocazia asta, datorită mie.

— În schimb, ai folosit tu informaţia asta, nu-i aşa? Aşa a descoperit directoarea de la fosta mea şcoală identitatea mea reală. Ai informat-o despre trecutul meu şi te-ai asigurat că îmi pierd slujba. Apoi mi-ai trimis oferta cu slujba de la castel, ştiind că aveam să fiu disperată.

— Am făcut greşeala să presupun că, din cauza situaţiei tale, vei avea bunul-simţ să nu ne faci necazuri. Dar se pare că m-am înşelat. *Lua-te-ar naiba!*

Edith azvârli cuţitul peste masă. Distanţa era prea mică, n-avea cum să rateze.

Instinctiv, Concordia ridică mâna în care ţinea capacul de la tigaie.

Lama se lovi de capacul din fontă cu un zdrăngănit asurzitor, apoi căzu pe jos.

Edith se răsuci şi se grăbi spre suportul de cuţite.

Concordia îşi înşfăcă fustele, le ridică deasupra genunchilor, ţâşni pe lângă masă şi fugi spre maşina de gătit.

Dădu drumul fustelor şi apucă un prosop de bucătărie gros. Îl folosi ca să-şi protejeze palmele când apucă de toartele oalei cu supă. Avu nevoie de toată puterea ei – de mai multă chiar decât îşi dăduse vreodată seama că avea – ca să ridice oala grea din fontă.

Când se întoarse, văzu că Edith era aproape

de ea, cu vârful cuţitului îndreptat înspre inima ei.

Răsturnă oala de pe maşina de gătit, azvârlind conţinutul direct înspre Edith.

Pratt înţelese pericolul prea târziu.

— *Nu...*

Cu un urlet agonizant, dădu drumul cuţitului şi îşi duse braţele la faţă, ca să se protejeze de şuvoiul de supă clocotită.

Reuşi să se întoarcă parţial înainte s-o lovească lichidul aburind, dar ţipă când supa îi atinse palmele şi braţele şi o stropi pe faţă.

Gemu şi căzu în genunchi. Suspinând de durere şi de furie, începu să-şi şteargă cu frenezie faţa şi mâinile folosindu-se de poalele fustelor.

Pe coridor se auzi sunet de paşi apăsaţi. Concordia auzi vocea lui Ambrose, încordată şi poruncitoare.

— Unde sunt? se răsti el.

— În bucătărie, spuse domnişoara Burke. Dar domnişoara Pratt a dat ordine stricte să nu o deranjeze nimeni pe durata conversaţiei cu domnişoara Shelton.

Ambrose izbi de perete uşa bucătăriei. În spatele lui mai erau Stoner, Felix şi încă un poliţist în uniformă.

— Ai foarte mare grijă la podeaua alunecoasă, îl avertiză Concordia.

Toată lumea, cu excepţia lui Ambrose, se opri şi se uită la Pratt.

— Fir-ar să fie, mormăi poliţistul. Aţi văzut ce lamă are cuţitul ăla?

Ambrose se întinse spre Concordia şi o trase în braţele lui.

— Spune-mi că eşti bine.

— N-am păţit nimic. Trebuie să o găsim pe Hannah.

Ambrose se uită peste umărul ei la intrarea în pivniţă.

— Nu cred că asta va fi o problemă.

Ea se întoarse repede şi o văzu pe Hannah în uşa pivniţei. Era murdară pe faţă şi pe mâini cu praf de cărbune, iar rochia ei nouă era mizerabilă, dar părea să nu fi fost rănită. Se uita la Concordia cu o expresie serioasă pe chip.

— *Hannah.* Concordia se duse la ea şi o strânse în braţe. Draga mea, am fost aşa de îngrijorată din pricina ta. Cred că ai fost îngrozită.

Hannah o îmbrăţişă strâns şi începu să plângă.

— Ştiam că vei veni, domnişoară Glade. Mi-am repetat asta tot timpul cât am zăcut acolo – şi am avut dreptate.

Poliţistul scoase un carneţel şi un creion. Se uită la Concordia şi îşi drese glasul.

— Dumneavoastră cine sunteţi, doamnă?

Stoner se uită la Ambrose, care o cuprinse pe Hannah cu un braţ şi pe Concordia cu celălalt şi spuse:

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Glade. E profesoara.

capitolul 44

În seara aceea, se adunară cu toţii în bibliotecă. Ambrose turnă coniac pentru Felix, Stoner şi pentru el. Concordia acceptă un pahar de vin de Xeres. Hannah, Phoebe, Edwina şi Theodora primiră ceai. Dante şi Beatrice se cuibăriră în poziţia lor obişnuită din faţa căminului.

Ambrose îşi luă paharul şi se aşeză la biroul său. Luă o înghiţitură zdravănă de coniac. Avea nevoie de un întăritor mai mult ca oricine altcineva din încăperea aia. Fusese atât de aproape s-o piardă pe Concordia, că nici nu putea suporta să se gândească la asta.

Felix se uită la Concordia.

— Planul lui Pratt era să te lovească în cap în timp ce te concentrai să deschizi uşa pivniţei, domnişoară Glade. Ai fi căzut pe scări şi ai fi murit în urma unui tragic accident. Dacă ar fi fost necesar, Pratt te-ar fi urmat şi te-ar mai fi lovit de câteva ori, ca să te omoare. Chiar nu bănuia că avea să-i fie greu să scape de tine.

— Şcoala era regatul ei, spuse Concordia încet. Domnea fără s-o întrebe cineva ceva. Elevele şi angajatele se temeau de ea. Nimeni n-ar fi îndrăznit să sugereze că moartea mea n-ar fi fost accidentală. În orice caz, n-ar fi fost nici un martor, cu excepţia lui Hannah, pentru că Pratt a trimis pe toată lumea în sala de mese din celălalt capăt al clădirii.

— Dacă nu vă supăraţi, spuse Ambrose, rotind coniacul din pahar, aş prefera să schimbăm subiectul şi să nu mai discutăm despre ce s-ar fi putut întâmpla, ci despre ce s-a întâmplat în realitate. Încă mai încerc să-mi revin după şocul evenimentelor de azi. Ştiţi, nu suntem toţi dotaţi cu nervii rezistenţi ai unei profesoare.

Stoner chicoti.

— Aşa este.

Felix zâmbi cu mâhnire, se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi întinse picioarele.

— Planul lui Pratt de a scăpa de tine, domnişoară Glade, a fost ticluit într-o manieră grăbită, de ultim moment. Ştia că nu-ţi poate permite s-o descoperi pe Hannah în pivniţă, aşa că trebuia să acţioneze imediat. Era riscant, dar, având în vedere cele două reuşite anterioare ale ei, nu avea nici un motiv să creadă că nu avea să dea dovadă de aceeaşi eficienţă şi de data asta.

Phoebe ridică privirea de la ceaşca de ceai, cu ochii mari în spatele lentilelor ochelarilor.

— Domnişoara Pratt a omorât *doi* oameni?

— Sora clientei mele a fost prima victimă, spuse Ambrose. Era una dintre... Remarcă avertismentul din căutătura încruntată a lui Stoner şi se corectă în grabă. Era o îngrijitoare de la băi, o... ăăăă... prietenă apropiată a lui Alexander Larkin.

— De asta a omorât-o domnişoara Pratt? întrebă Hannah.

— Păi...

Ambrose se opri din nou şi se uită la Concordia, aşteptând îndrumare. Nu era sigur cât de multe detalii sordide ale cazului voia ea să le dezvăluie fetelor.

Concordia preluă firul relatării.

— După toate prin câte au trecut aceste tinere, cred că pot face faţă unei discuţii fără ocolişuri. Se întoarse către fete. Domnişoara Pratt era îndrăgostită de Alexander Larkin. Ei aveau obiceiul de a se vedea într-o cameră discretă de pe una dintre proprietăţile lui Larkin, dar ea a început să suspecteze că el avea propriile planuri pentru licitaţie. Înnebunită de durere, s-a dus într-o seară la Băile Doncaster, ca să-i ceară explicaţii, şi atunci el a informat-o, fără pic de tact, că intenţiona să se însoare cu una dintre voi.

Fetele strâmbară din nas dezgustate.

— Era aşa *bătrân*, spuse Phoebe.

— Şi un criminal înrăit, adăugă Hannah, cutremurându-se. Nici una dintre noi nu s-ar fi căsătorit cu el sau cu vreunul dintre acei îngrozitori vânători de avere pe care intenţiona să-i invite la licitaţie.

Pentru un moment, nimeni nu spuse nici un cuvânt. Ambrose se uită la Felix şi la Stoner. Ştia că şi ei se gândesc la acelaşi lucru la care se gândea el. Fetele ar fi fost violate, şi reputaţia lor ar fi fost distrusă de către acei ticăloşi care le-ar fi cumpărat. Nu ar fi avut de ales decât să se mărite cu ei. Înalta societate i-ar fi acceptat destul de lesne pe proaspeţii soţi. Vânătorii de averi erau ceva des întâlnit în cercurile din înalta societate. Trimley era unul dintre ei. Situaţia financiară a unui bărbat nu era nici pe departe la fel de importantă ca apartenenţa la clasa socială adecvată.

— Aşa este, spuse Concordia, zâmbind cu mândrie. Sunt sigură că nici una dintre voi nu ar fi permis o căsătorie forţată, indiferent de scandaluri sau de ameninţări. Dar Edith Pratt, Larkin şi Trimley nu aveau de unde să ştie că voi sunteţi toate nişte domnişoare aşa moderne şi libere în gândire.

Hannah, Phoebe, Edwina şi Theodora se luminară la faţă. Ambrose îşi reprimă un

zâmbet. Influenţa Concordiei asupra lor se vedea tot mai mult pe zi ce trecea.

— Aşa cum spuneam, continuă Concordia, Edith Pratt era îndrăgostită de Alexander Larkin, aşa că, atunci când el i-a spus că are de gând să se însoare cu una dintre domnişoarele pe care ea i le găsise, au avut o ceartă groaznică la băi. Edith era foarte furioasă când a plecat din camera intimă în care se întâlnise cu el. Abia făcuse câţiva paşi, când Larkin a scos capul pe uşă şi a chemat-o pe Nellie Taylor pentru o întâlnire privată.

— A fost prea mult pentru Edith, spuse Felix. Până în acel moment, reuşise să se amăgească singură că Larkin o considera mai bună decât fetele lui de la băi. Dar în noaptea aceea şi-a dat seama că el nu o respecta nici pe ea, cum nu le respecta nici pe celelalte Nellie Taylor din lume.

— Pratt s-a ascuns într-o încăpere privată şi a aşteptat până când Larkin a plecat, iar băile s-au închis, la sfârşitul programului, adăugă Ambrose. Când Nellie a început să spele pe jos, aşa cum făcea în fiecare seară, Edith s-a strecurat în spatele ei şi a lovit-o cu un vătrai. A fost o crimă comisă din frustrare şi din furie, dar mai folosea şi la altceva. Se asigura că Nellie nu avea să spună nimănui că o văzuse pe Edith Pratt întâlnindu-se cu cineva bănuit că ar fi un

infractor de prim rang.

Concordia se uită la Felix.

— Cum au ajuns Larkin şi Trimley să formeze un parteneriat?

— Tot Edith Pratt e responsabilă de asta, spuse el. Pratt şi Larkin aveau o legătură mai veche, de pe vremea când ea se ocupa de alt orfelinat pentru fete. Larkin îşi făcea singur treburile murdare pe atunci. A abordat-o cu privire la posibilitatea de a cumpăra orfane pentru bordelurile lui. Ea a fost de acord, şi atunci s-a închegat o relaţie de afaceri, dar şi una personală.

Concordia se cutremură.

— O femeie îngrozitoare.

— Într-adevăr. Felix privi înspre fete şi se foi în scaun. Pratt ştia că Larkin era un fustangiu, dar se consola crezând că ea ocupa un loc special în inima lui. La urma urmei, ea era *respectabilă*. Era adevărat că sărăcise şi era obligată să-şi câştige existenţa ca profesoară, dar, la urma urmei, era fiica unui nobil de la ţară. Ştia că statutul social conta pentru Larkin şi şi-a băgat în cap că asocierea lor era bazată pe ceva mai mult decât pasiune şi scopuri comune.

— Ea se mai considera şi partenera lui de afaceri, spuse Concordia încet. Un fel de egal al lui.

— Da. Ambrose se duse să stea la fereastra care dădea înspre grădină. Însă Larkin n-a considerat-o niciodată mai mult decât o persoană utilă. Cu toate astea, i-a făcut câteva favoruri, şi ea a prosperat. În cele din urmă, s-a decis să iasă din afacerea cu vânzarea orfanelor către bordeluri. Credea că era prea riscant. Un scandal major în presă în care numele ei să fie asociat cu asemenea tranzacţii, şi ar fi pierdut totul. În plus, voia să devină directoarea unei instituţii mai respectabile. Larkin a ajutat-o să obţină postul de la Şcoala Caritabilă Winslow pentru Fete.

— Domnişoara Pratt şi-a dat imediat seama că modalitatea cea mai uşoară de a scoate profit cu şcoala era să găsească un binefăcător generos sau o binefăcătoare care să-i pună la dispoziţie fonduri nelimitate, dar care să nu îşi asume un rol activ în gestionarea şcolii, spuse Concordia. A făcut nişte cercetări şi a găsit-o pe doamna Hoxton.

Stoner încuviinţă.

— Şi, odată cu doamna Hoxton, a primit şi un bonus – pe noul prieten al femeii, Edward Trimley. Pratt s-a uitat o singură dată la el, a văzut ce parazit social nemilos era Trimley şi şi-a dat seama că putea fi util.

— Atunci a început să conceapă marele plan de a achiziţiona nişte moştenitoare tinere şi de

a le vinde la licitaţie unor gentlemeni ambiţioşi, dornici să urce pe scara socială, spuse Ambrose. Şi-a dat imediat seama că se putea face o avere. I-a prezentat planul lui Larkin, şi acesta a fost încântat. Pentru a obţine cooperarea lui Trimley, au fost de acord să împartă profitul la trei.

— Ea a intuit foarte bine ce fel e om este Trimley, remarcă Felix. El era încântat să formeze o alianţă cu un adevărat lord al crimei organizate. Cred că se şi imagina cu puterea pe mână. Totuşi, nu încape îndoială că a subestimat-o pe Pratt. Nu cred că a văzut-o vreodată ca pe altceva decât metresa lui Larkin.

Concordia oftă.

— Cât despre Edith Pratt, nu a înţeles decât prea târziu că Larkin plănuia să profite de planul ei pentru a obţine o moştenitoare respectabilă pentru el însuşi. Când a descoperit ce intenţiona el să facă, s-a simţit profund trădată. După ce a omorât-o pe Nellie Taylor, a început să plănuiască moartea lui Larkin.

— A aranjat ca omorul să aibă loc în seara cu balul organizat de Lady Gresham, spuse Ambrose. I-a trimis vorbă lui Bătrânul Henry să deschidă băile, ca de obicei, pentru una dintre întâlnirile nocturne ale lui Larkin de acolo. Apoi le-a trimis mesaje lui Larkin şi lui Trimley, informându-i că a apărut o problemă gravă şi că

trebuie să se vadă imediat. Pratt spera că, în cele din urmă, Trimley avea să fie arestat pentru crimă.

— I-a cerut socoteală lui Larkin la băi înainte să sosească Trimley, spuse Felix. Când el şi-a dat seama că ea îl păcălise ca să vină la întâlnire, s-a enervat. Lui Pratt i-a fost extrem de uşor să-l omoare, pentru că, în ciuda obsesiei lui privind propria siguranţă, el nici nu-şi imagina că ea s-ar putea întoarce împotriva lui. L-a lovit din spate cu un vătrai. Larkin a căzut în apă, inconştient şi probabil muribund. S-a înecat repede.

— Apoi Pratt a fugit de la locul faptei, spuse Ambrose. La foarte scurt timp după aceea, a sosit Trimley. A găsit cadavrul, s-a panicat şi a încercat să fugă de la băi pe uşa din spate, dar a dat peste îngrijitor şi s-a gândit că bărbatul era o ameninţare, pentru că putea mărturisi că-l văzuse la locul crimei. S-a gândit că trebuia să-l omoare.

— Dar în acel moment ai sosit tu, spuse Concordia.

Ambrose încuviinţă.

— Şi, la scurt timp după aceea, tu.

— Trimley nu a avut nici o şansă cu voi doi, spuse Stoner cu un aer mulţumit. Se uită la Felix şi la fete, aşteptând aprobarea lor. Fac o echipă excelentă, nu credeţi?

— Aşa e, într-adevăr, fu de acord Felix, cu un rânjet suspicios de blajin.

— Foarte adevărat, spuse Edwina, cu chipul strălucindu-i de entuziasm.

Theodora încuviinţă din cap.

— Perfect.

— E chiar uimitor cât de bine par să lucreze împreună, interveni Phoebe cu emfază. E o relaţie chiar foarte *modernă*, nu-i aşa, Hannah?

— Da, dar, cu toate astea, una foarte *romantică*, insistă Hannah.

— Planul lui Pratt a fost chiar isteţ, spuse Ambrose înainte să mai comenteze cineva ceva despre relaţia lui cu Concordia. Trimley s-a folosit de cunoştinţele detaliate ale doamnei Hoxton despre înalta societate pentru a alege prima tranşă de moştenitoare. Voiau ca fetele să provină din familii respectabile şi distinse de nobili de ţară, care să nu fie prea bine cunoscute în cercurile mondene.

— Candidata ideală era o tânără rămasă singură pe lume şi care, din cauza statutului ei de moştenitoare, era incomodă pentru cineva, adăugă Felix.

— Cu alte cuvinte, dacă tânăra ar fi dispărut, banii ar fi mers la alt moştenitor, spuse Stoner.

— Întocmai. Felix mai luă o gură de brandy. O moştenitoare e mereu incomodă pentru cineva, desigur. Trebuie doar identificată acea

persoană. Trimley era foarte priceput la asta. A găsit fiecare individ în parte care ar fi fost dispus să plătească pentru a face moştenitoarea să dispară fără să pună întrebări.

— Şi apoi a făcut în aşa fel încât fetele să dispară într-un accident tragic care nu lăsa nici un trup în urmă pentru a fi identificat, spuse Stoner.

— Dar, în loc să omoare fetele în acele aşa-zise accidente, Trimley le-a adus la Winslow, spuse Ambrose. Planul era să le ţină acolo până când anunţul morţii lor ar fi fost dat uitării şi putea fi aranjată o licitaţie. Dar mătuşa lui Phoebe a început să facă investigaţii, şi Pratt s-a panicat şi a decis că fetele trebuiau trimise în altă parte. Nu-şi putea permite să fie descoperite la şcoală.

— Trimley şi Larkin l-au forţat pe Cuthbert să facă aranjamentele pentru a trimite fetele la castel, spuse Concordia. Reputaţiile fetelor erau o parte importantă din valoarea lor, ceea ce însemna că Edwina, Theodora, Hannah şi Phoebe trebuiau supravegheate bine. Asta explică înfiinţarea aşa-zisei academii pentru tinerele domnişoare de la castel.

Ambrose se uită la ea, conştient de mândria şi admiraţia care îl cuprinseseră.

— Cu domnişoara Bartlett n-a mers, din motivele evidente, spuse el. Aşa că Pratt s-a

folosit de dosarele agenţiei pentru a găsi o înlocuitoare. Atunci a făcut cea mai gravă greşeală a ei. Când te-a angajat pe tine, s-a ales cu cineva căruia îi păsa cu adevărat de eleve. S-a ales cu o profesoară adevărată.

capitolul 45

În noaptea aceea, Concordia aşteptă în pat până când casa se cufundă în linişte. Când fu sigură că toată lumea dormea, dădu la o parte cuverturile, se ridică şi se întinse după halat şi după papuci.

Era timpul să clarifice lucrurile.

Îşi găsi ochelarii şi îi puse pe nas. Trase aer în piept, aprinse o lumânare, deschise uşa şi ieşi pe coridor.

Uşa de la dormitorul lui Ambrose era închisă. Bătu doar o dată, încetişor.

Ambrose deschise imediat, de parcă ar fi aşteptat-o. Era îmbrăcat cu halatul lui negru. Concordia observă, din nu ştiu ce motiv, că era desculţ. Avea degete foarte drăguţe la picioare, observă ea.

— Ai venit aici să mă compromiţi din nou? întrebă el.

Ea ridică imediat capul. Flacăra lumânării pâlpâi. Îşi dădu seama că îi tremurau degetele.

— Nu, spuse ea.

— Păcat.

Nervozitatea fu înlocuită de iritare.

— Ambrose, gata cu simţul tău straniu al umorului. Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

— Despre noi.

— Înţeleg. El îşi încrucişă braţele şi se sprijini cu umărul de cadrul uşii. Şi unde ai de gând să purtăm conversaţia?

— În bibliotecă?

— Din câte îmi amintesc, ultima oară când am fost singuri în bibliotecă la ore târzii, am fost sedus.

— Ambrose, jur, dacă nu încetezi să mă tachinezi…

— Şi nici măcar să nu te gândeşti să sugerezi sera. Ridică o mână. Ar fi o cruzime să îi lăsăm pe Dante şi Beatrice să fie iar învinovăţiţi pentru un nou dezastru floral.

— Este suficient. Îşi îndreptă umerii. Urmează-mă, domnule!

— Da, domnişoară Glade. Ieşi pe coridor, supus, şi închise foarte încet uşa dormitorului. Unde mergem?

— Într-un loc pe care nici măcar tu n-o să-l vezi ca pe unul potrivit pentru o întâlnire amoroasă.

— În locul tău, eu n-aş conta pe asta.

Prefăcându-se că n-a auzit remarca, îl

conduse la parter, în bucătăria imaculată a doamnei Oates. Puse lumânarea pe una dintre mesele de lucru şi îl privi pe Ambrose de pe partea opusă.

— Domnule, îmi dau seama că glumele şi aluziile cu privire la căsătorie ţi se par amuzante, dar ele trebuie să înceteze.

— Te asigur, sunt foarte serios cu privire la acest subiect.

Concordia închise strâns ochii, ca să-şi înăbuşe lacrimile care ameninţau să curgă. După ce îşi recuperă calmul, se uită la el cu hotărâre.

— Sunt conştientă că simţul onoarei te-a convins că trebuie să-mi oferi posibilitatea căsătoriei. Apreciez asta mai mult decât crezi. Dar nu e necesar.

— Vorbeşte pentru tine. Privi prin bucătărie. Mă întreb dacă a mai rămas plăcintă cu somon.

Ea se uită urât la el.

— Încearcă să fii atent aici, Ambrose.

— Îmi pare rău. Se aşează, îşi puse mâinile pe masă şi o privi cu aerul unui şcolar cuminte. Ce spuneai?

— Ştim amândoi că, în ciuda faptului că ai încercat să glumeşti pe tema asta, reputaţia ta nu e în pericol aici. Şi, de fapt, nici a mea.

— Hmm. Ambrose îşi frecă bărbia. Eşti sigură de asta?

— Da. Se îmbărbătă şi încercă un zâmbet curajos. Sunt în stare să gestionez problemele care ar putea apărea din povestea asta. Nu uita că am petrecut mulţi ani ascunzându-mi trecutul. Voi reuşi să îmi creez o nouă identitate şi, mai devreme sau mai târziu, voi obţine o altă slujbă la o şcoală de fete.

— Înţeleg. Nu ai nevoie ca eu să-ţi protejez reputaţia, nu-i aşa?

— Reputaţia mea nu e responsabilitatea ta, Ambrose. Eşti foarte amabil să adopţi o atitudine aşa galantă, dar te asigur că nu e necesară.

— Dar fetele? Am avut impresia că le place să locuiască aici. Ştiu că Phoebe i-a scris mătuşii ei şi abia aşteaptă să fie din nou împreună cu ea, dar sper că nu intenţionezi să le trimiţi pe celelalte la aceleaşi rude care au fost încântate să-i plătească pe Trimley şi pe Larkin pentru a scăpa de ele.

— Bineînţeles că nu. Concordia înţepeni, şocată de asemenea idee. Le-am dat fetelor cuvântul meu că vor avea un cămin alături de mine atâta timp cât vor dori. Nici nu m-aş gândi vreo clipă să îmi încalc promisiunea.

— Nu, spuse el. N-ai face niciodată asta.

— Poate or fi ele domnişoare bogate acum, dar încă au nevoie de protecţie şi de stabilitate până vor fi suficient de mature să iasă în lume,

continuă ea. De asemenea, trebuie să înveţe să-şi gestioneze moştenirile şi să aibă grijă la bărbaţii care vor încerca să le ia de neveste pentru banii lor.

— Sunt de acord.

— Dar fetele sunt responsabilitatea mea, Ambrose, nu a ta, spuse ea, pe un ton serios. Acum, că a trecut pericolul, nu trebuie să simţi că mai ai obligaţii faţă de ele. Sau faţă de mine.

El se ridică şi îşi puse ambele palme pe masă.

— Cu alte cuvinte, sunt liber să mă întorc la viaţa pe care o aveam înainte. Asta spui?

— Păi, da. Da, cred că asta încerc să spun.

— Şi dacă viaţa aceea nu mă mai atrage? întrebă el.

— Poftim?

— Dacă am descoperit că îmi place să am din nou un partener?

— Ambrose…

— Înainte să mai prezinţi şi alte scuze pentru faptul că nu vrei să faci un bărbat cinstit din mine, vrei să răspunzi la o întrebare?

Concordia abia putea să mai respire.

— Care anume?

— Mă iubeşti, Concordia?

Lacrimile pe care se chinuise să le înăbuşe îi curgeau acum în voie pe la colţurile ochilor. Îşi scoase ochelarii şi se folosi de mâneca halatului

ca să le şteargă cu furie.

— Ştii deja că da, şopti ea.

— Nu, nu ştiam. Recunosc că speram să fie aşa, dar nu puteam fi sigur, şi nesiguranţa a fost de-a dreptul insuportabilă. Concordia, uită-te la mine!

Ea clipi ca să-şi limpezească privirea şi îşi puse ochelarii la loc.

— Ce e?

— Te iubesc, spuse el.

— Of, Ambrose. Lacrimile i se adunară din nou şi îi curseră pe obraji. Poţi înţelege că e imposibil.

— De ce?

Ea îşi desfăcu larg braţele.

— Tu eşti un gentleman bogat, unul dintre moştenitorii averii lui Stoner. Dacă chiar doreşti să te căsătoreşti, cu siguranţă poţi găsi pe cineva mai bun decât o profesoară sărăcită cu un trecut îndoielnic.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că nu sunt un gentleman? Sunt doar un hoţ oarecum reformat care încă e dependent de adrenalina pe care i-o dă furişatul pe ferestrele caselor noaptea, deschisul sertarelor încuiate şi scormonirea secretelor care nu îl privesc.

Ea se încruntă.

— Ştii foarte bine că asta nu e o descriere prea fidelă a ta. Eşti un cavaler nobil şi dedicat

care se implică în îndreptarea relelor făcute de alţii.

— Nu, iubita mea, sunt un hoţ profesionist care provine dintr-un şir lung de escroci şi tâlhari. Tu eşti persoana nobilă şi dedicată din bucătăria asta, nu eu. E limpede că am nevoie de îndrumarea ta morală şi de influenţa ta puternică pentru a rezista tentaţiei de a reveni la vechile mele obiceiuri.

— Ambrose. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Nu ştiu ce să spun.

— Cere-mă de soţ. El se îndreptă de spate şi înconjură masa, pentru a o lua în braţe. Acesta e cel mai simplu mod de a te asigura că rămân pe drumul cel bun. Şi ne va rezolva şi socotelile.

— Poftim?

— Îmi încasez onorariile sub formă de favoruri, dacă îţi aminteşti. Favoarea pe care o vreau de la tine este o cerere în căsătorie.

Ea îşi puse mâinile pe umerii lui. Vedea căldura şi promisiunile din ochii lui. Ambrose n-ar minţi-o. Îi încredinţase viaţa ei şi a fetelor. Îi spusese că o iubeşte. Putea să-i încredinţeze şi inima ei.

Un loc din interiorul ei care fusese rece şi singur vreme îndelungată înflori de parcă fusese atins de lumina soarelui. Găsise pe cineva pe care să-l iubească. Nu voia să refuze acest dar extraordinar.

— Te iubesc din toată inima, şopti ea. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Ambrose?

— Da, spuse el cu gura lipită de a ei. Da, te rog. Cât mai repede posibil.

Fericirea îi cânta în suflet. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său şi îi răspunse la sărut cu toată pasiunea şi dragostea pe care le păstrase atâta timp pentru bărbatul potrivit.

El îşi mută gura pe gâtul ei.

— Te-ai înşelat cu privire la un lucru, spuse el.

— Care e acela?

— Imaginaţia mea e mult mai bogată decât crezi tu. De exemplu, sunt perfect capabil să îmi imaginez masa asta ca pe un loc potrivit pentru o întâlnire amoroasă.

— *Ambrose.*

— Nu în faţa câinilor, sper, spuse Stoner din prag.

Dante şi Beatrice ţâşniră în încăpere.

— Sau a domnişoarelor, adăugă Stoner.

Hannah, Phoebe, Edwina şi Theodora ajunseră în prag imediat după Stoner.

— L-a cerut? se interesă Hannah.

Stoner zâmbi cu bunăvoinţă la Ambrose şi la Concordia.

— Da, cred că l-a cerut.

— Ce a spus domnul Wells? întrebă nerăbdătoare Edwina.

Din braţele lui Ambrose, Concordia se uită la mulţimea entuziastă adunată în uşă. Toţi erau legaţi unii de alţii, constată ea. Putea simţi legăturile invizibile care o legau nu numai de Ambrose, dar şi de John Stoner şi de cele patru fete. Şi Felix Denver făcea parte din acest cerc.

Concordia recunoscu sentimentul. Trecuse mult timp de când îl simţise ultima oară, dar unele lucruri nu se uită niciodată.

Acesta era sentimentul de apartenenţă la o familie.

Zâmbi.

— Am plăcerea să vă informez că domnul Wells a acceptat.

capitolul 46

Annie Petrie îşi croi drum prin cimitirul vechi la puţin timp după miezul nopţii. Ceaţa învăluia pietrele de mormânt şi monumentele la fel cum o făcuse şi prima dată când se întâlnise cu el aici. Îşi strânse marginile pelerinei la gât cu o mână şi cu cealaltă ridică felinarul.

— Sunteţi aici, domnule? şopti ea în întuneric.

— Vă rog, stingeţi felinarul, doamnă Petrie.

Vocea se auzea de la intrarea unei cripte din apropiere. Annie se răsuci pe călcâie speriată, dar stinse repede felinarul.

— Am primit mesajul dumneavoastră, spuse ea. Şi am văzut relatările din ziare din dimineaţa asta. Cum că Edith Pratt a omorât-o pe Nellie. Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule.

— Sunteţi mulţumită de rezultatele cercetărilor mele? întrebă el.

— Da, domnule.

— Uneori răspunsurile nu ne aduc mângâierea pe care ne-am dori-o.

— Aşa o fi, domnule, spuse ea, uimită de intensitatea propriei voci. Dar vă mărturisesc sincer că am mintea mai liniştită acum că ştiu că persoana care a omorât-o pe sora mea va plăti pentru crima comisă.

— Mă bucur că v-a fost de ajutor.

Ea ezită.

— Cu privire la onorariul dumneavoastră, domnule. Sper că nu v-aţi răzgândit şi acceptaţi să-l primiţi în servicii. Am ceva bani deoparte, dar nu sunt foarte mulţi.

— V-am spus când m-aţi angajat că s-ar putea să am nevoie într-o zi de ceea ce faceţi dumneavoastră. Ziua aceea a sosit mai devreme decât mă aşteptam.

— Mă iertaţi, domnule?

— Doresc să cumpăr treizeci şi opt de umbrele.

Ea rămase consternată.

— Dar ce veţi face cu atât de multe,

domnule?

— Am un plan.

— Da, domnule. Îşi reaminti că umbla zvonul că acest bărbat era tare ciudat. La urma urmei, oamenii normali la cap nu se angajau să facă meseria pe care o făcea el. Veţi primi câte umbrele doriţi. Nu e nevoie să plătiţi pentru ele, vi le voi dărui. Măcar atât pot să fac, după cât de multe aţi făcut pentru mine.

— Vom considera una dintre umbrele ca plată integrală pentru serviciile mele, replică el. Veţi primi un preţ bun pentru restul.

— Dacă insistaţi, domnule.

— Aş dori ca aceea pe care o voi primi drept plată să aibă un model special. Puteţi face asta?

— Da, domnule. Asistenta mea este foarte pricepută la aşa ceva. Ce fel de model doriţi să aibă umbrela?

— Voi avea grijă să ajungă neapărat la dumneavoastră un desen.

— Foarte bine, domnule.

— Mulţumesc, doamnă Petrie.

În întunericul profund al criptei se simţi o mişcare aproape imperceptibilă. Oare tocmai îi făcuse o plecăciune, de parcă ar fi fost o doamnă, nu o simplă negustorească?

— Asta e tot, domnule?

— Da, doamnă Petrie. Sper că veţi recomanda serviciile mele şi altora interesaţi să

mă angajeze.

Doar nu o tachina. Un bărbat cu reputaţia lui sigur nu avea simţul umorului.

— Noapte bună, domnule.

Annie ridică felinarul şi ieşi foarte repede pe porţile cimitirului.

Ştia că avea să doarmă un pic mai bine la noapte.

capitolul 47

Se lăsă o linişte mormântală când Concordia intră în sala de mese. Treizeci şi şapte de fetiţe neliniştite se ridicară cu respect. Treizeci şi şapte de perechi de ochi se întoarseră spre ea. Domnişoara Burke şi celelalte membre ale personalului care fuseseră păstrate stăteau într-un grup restrâns lângă perete. Şi ele arătau la fel de nesigure şi de stânjenite ca elevele. Hannah, Phoebe, Edwina şi Theodora stăteau în picioare în partea cealaltă a sălii. Mătuşa lui Phoebe, Winifred, era cu ele şi zâmbea fericită.

Concordia traversă repede culoarul dintre elevele adunate. Se opri în faţa încăperii şi se întoarse cu faţa la audienţă. O văzu pe prietena lui Hannah, Joan, în primul rând. Părea plină de speranţă şi de nerăbdare.

Ambrose privi din pragul uşii. Concordia simţea radiind dinspre el valurile de dragoste şi

de mândrie. Felix stătea lângă el, sprijinit cu eleganţă de tocul uşii. John Stoner era chiar în spatele celorlalţi bărbaţi. Pe chip i se citea satisfacţia.

Îşi îndreptă atenţia către fetele din faţa ei şi se simţi cuprinsă de euforie. Nimeni nu privea viitorul în acelaşi mod în care o făcea o profesoară. Asta, pentru că o profesoară a privit în ochii elevilor ei.

— Vă puteţi aşeza, spuse ea.

Se auzi un foşnet delicat de fuste şi jupoane când elevele îşi ocupară scaunele aşa cum li se spusese.

— Bună dimineaţa, începu ea. Mă numesc domnişoara Glade. Sunt noua directoare a şcolii. Mă voi căsători curând, şi atunci îmi veţi putea spune doamna Wells, dar asta nu va afecta poziţia mea aici la Winslow.

În încăpere se auzi cum toată lumea trage aer în piept. Mai multe fete schimbară priviri nedumerite. Doamnele nu lucrau niciodată în afara casei după ce se căsătoreau.

— Aşa cum veţi descoperi curând, am nişte teorii foarte moderne – unii ar spune chiar neconvenţionale – cu privire la educaţia fetelor, continuă Concordia. Vor avea loc mai multe schimbări aici la Winslow. Printre altele, vom avea o bucătăreasă nouă şi un alt meniu. Veţi primi uniforme noi şi se va aprinde focul în zilele

friguroase. Vor fi schimbate mai des cearşafurile. În plus, această şcoală va accepta orfane din toate păturile sociale, fără a conta dacă trecutul lor este considerat respectabil sau nu.

Sala fu străbătută de un murmur.

— Eu voi fi instructoarea voastră principală, dar voi avea ajutorul a patru foste eleve care s-au hotărât să se instruiască pentru a deveni profesoare. Ele se numesc Edwina şi Theodora Cooper, Hannah Radburn şi Phoebe Leyland.

Cele patru fete din spatele încăperii zâmbiră.

— De asemenea, ne vom bucura de atenţia unui nou binefăcător, continuă Concordia. Se numeşte domnul Stoner. În afară de faptul că se va ocupa de necesităţile financiare ale şcolii, el va începe imediat să predea un curs nou în cadrul căruia veţi fi învăţate o filosofie veche şi o serie de exerciţii fizice şi de meditaţie. Veţi fi primele femei instruite vreodată în tainele Vanza.

Chipurile fetelor străluciră de curiozitate.

— Scopul meu, continuă Concordia, este să vă ofer educaţia şi realizările care să vă permită să faceţi propriile alegeri cu privire la viitorul vostru, după ce veţi pleca de la Winslow. Lumea se schimbă cu rapiditate. Tinerele care vor absolvi Winslow vor fi pregătite să profite de acele schimbări. Ba, mai mult, mă aştept chiar

ca unele dintre voi să fie *călăuzitoare*.

Elevele se uitau la ea cu gurile căscate.

Concordia zâmbi.

— Ne aşteaptă multe aventuri de acum încolo. Dar, în acest moment, afară străluceşte soarele, şi aerul este proaspăt. Am înţeles că majoritatea dintre voi n-aţi părăsit niciodată şcoala de când aţi sosit aici. Eu cred cu tărie că e important să faci zilnic mişcare. Intenţionez să instaurez imediat acest obicei. Vă rog urmaţi-mă!

Traversă din nou culoarul dintre şirurile de scaune. Urmă un moment scurt de linişte panicată, apoi se auziră foşnete şi mişcări.

Fetele se ridicară şi se grăbiră după ea.

Concordia se opri în uşă şi se întoarse din nou cu faţa la ele.

— Încă un lucru. Veţi găsi în foaier mai multe umbrele noi. Veţi lua fiecare câte una. Sunt ale voastre, şi le puteţi păstra.

Ambrose îi făcu cu ochiul în timp ce Concordia conducea elevele nerăbdătoare către uşă. Ea îi zâmbi cu toată dragostea pe care o avea în suflet.

Stoner şi Felix le înmânară umbrelele din foaier, apoi Ambrose deschise uşa cu un aer galant.

— Unde mergem, domnişoară Glade?

Concordia se uită în jos la fetiţa pistruiată.

Sigur nu avea mai mult de opt ani, şi deja avea în privire o precauţie şi o ezitare specifică adulţilor. Dar, în spatele neliniştii şi a prudenţei, se mai vedea şi o scânteie de speranţă şi de optimism specifice unui copil.

— Cum te cheamă? întrebă Concordia cu blândeţe.

— Jennifer, doamnă.

— E un bâlci azi în parc, Jennifer, spuse Concordia. M-am gândit că ar fi educativ să participaţi. Bâlciurile sunt evenimente foarte educative.

Jennifer şi celelalte fete se holbară la ea cu o încântare consternată.

— Mergem la un bâlci, şopti cineva.

Ambrose îi făcu iar cu ochiul Concordiei.

— Abia aştept să îmi povesteşti cum ţi-ai petrecut ziua – după ce te întorci acasă în seara asta, domnişoară Glade. Distracţie plăcută cu noile tale eleve!

— Mă voi distra, promise ea.

Păşi pe trepte şi deschise frumoasa umbrelă verde pe care i-o dăduse el. Floarea Vanza cusută cu fir auriu pe pânza umbrelei captă lumina şi străluci la fel ca soarele.

— Urmaţi-mă, domnişoarelor, le îndemnă ea pe fetele care şovăiau în foaier.

Le conduse pe eleve afară, la lumina soarelui şi spre un nou viitor.

În timp ce investighează o moarte suspectă, detectivul particular Ambrose Wells este condus de indicii la domeniul castelului Aldwick – exact în mijlocul haosului. Castelul e în flăcări, și, în toată nebunia iscată, o femeie frumoasă și patru tinere încearcă să fugă călare. Se dovedește că domnișoara Concordia Glade, un spirit liber cu concepții moderne despre educația femeilor și un trecut plin de secrete și totodată profesoara celor patru fete, încearcă să scape de un lord al crimei care pare să își fi făcut planuri serioase de câștig de pe urma domnișoarelor. Acum, singura lor speranță devine Ambrose, un bărbat misterios și singuratic – și cu o pasiune crescândă pentru neobișnuita profesoară.

Pericolele îi pândesc pretutindeni, atât pe străzile Angliei victoriene, cât și în saloanele lumii bune a Londrei, însă Concordia și Ambrose sunt hotărâți să facă tot posibilul pentru a le ține pe fete în siguranță. Și în vreme ce își pun viața în pericol pentru a descurca ițele unei afaceri care lasă în urmă tot mai multe crime, ei se văd totodată nevoiți să înfrângă ceva mult mai periculos: pasiunea clocotitoare ce le amenință independența câștigată cu mari eforturi....

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-686-810-5
9 786066 868105
Lira